NEALE DONALD WALSCH

Dumnezeu şi minunile din viaţa noastră

Cuvânt de recunoştinţă

Încep prin a-mi exprima recunoştinţa faţă de cel mai bun prieten al meu, Dumnezeu. În ultima vreme s-a purtat absolut grozav. A făcut-o întotdeauna, de fapt, dar în ultima vreme îmi dă mai multă atenţie, aşa că văd mai multe.

Mulţumesc, Doamne. Eşti nemaipomenit.

De fapt, aşa ai fost întotdeauna.

Apoi, vreau să-i mulţumesc minunatei mele soţii, Nancy. Ea a ajuns foarte aproape de Dumnezeu, cum nu ştiu dacă o să ajung eu vreodată în stare fizică, în timpul acestei vieţi. Nancy este o dovadă că există îngeri.

Într-o zi am de gând să scriu o carte despre Nancy, aşa, pentru mine, şi am de gând să o intitulez *Dovada că există îngeri.* Pretutindeni în această carte găsiţi mâna lui Nancy care ne-a îndrumat, cât şi geniul ei editorial. Aprecierea mea profundă se îndreaptă către Rita Curtis, o prietenă bună şi statornică, care a editat povestirile personale din această carte, după ce a citit sute de relatări şi a cărei dedicare extraordinară faţă de întregul proiect a făcut ca el să devină posibil.

Tot pe această pagină îmi exprim aprecierea faţă de editorul meu, Robert Friedman, care nu pregetă niciodată, atunci când Dumnezeu îi spune:

„Haide, Bob, iarăşi ai o treabă de făcut".

Bob Friedman şi compania sa de edituri, Hampton Roads Publishing Company, este tot ce poate visa orice autor.

Introducere

„Oare Dumnezeu este mort?"

În anii '60, aceasta era o întrebarea uriaşă. Toţi şi-o puneau. Oamenii vorbeau despre acest lucru. Era scrisă pe toate autocolantele. Devenise un fel de loc comun, un fenomen cultural.

Bineînţeles că nimeni nu credea cu adevărat că Dumnezeu era mort. Era doar un mod interesant de a ne da voie nouă înşine, ca societate, să discutăm despre rolul pe care Dumnezeu îl juca în vieţile noastre - în cazul că exista vreunul.

Alături de alte sloganuri, cum ar fi „Faceţi dragoste, nu război" şi „Preferaţi pacea", sloganul despre Dumnezeu format din patru cuvinte conţinea starea de spirit a unei generaţii de căutători, în special tineri cu părul lung până la umăr (bărbaţi şi femei), care erau adesea îmbrăcaţi numai cu mărgele (uneori chiar în public) şi care nu puteau înţelege de ce se agitau cu toţii atâta şi de ce nu se putea răspunde la întrebările complexe ale vieţii printr-o ridicare din umeri. Ştiţi, ceva de genul, culegeţi flori, nu vă luptaţi[1]".

Nostimada era că aveau chiar dreptate. Puteam *cu adevărat* să rezolvăm totul cu o ridicare din umeri.

Acum am ieşit din secolul al 20-lea şi am intrat în secolul al 21-lea şi încă încercăm să descoperim un mod de a rezolva acest lucru. Cum putem să ne îmbrăţişăm, când nici măcar

[1] Slogan folosit, ca şi cele de mai sus, în cadrul mişcării hippie, care a fost o mişcare a tinerilor din anii 60', ce respingeau materialismul, protestau împotriva războiului din Vietnam, sprijineau mişcările pentru drepturi civile, se îmbrăcau neconvenţional, practicau sexul liber şi luau droguri. Erau împotriva violenţei şi se străduiau să aplice ideile exprimate în sloganuri ca „faceţi dragoste, nu război", etc. (N.T.)

nu ne cunoaştem, când între noi există o distanţă atât de mare? Din acelaşi motiv nu putem să ne îmbrăţişăm pe noi înşine! Şi nu ne este permis să *încercăm* să ne dăruim dragoste nouă înşine şi unul altuia.

Aşa ceva e o prostie. E ceva depăşit. Era valabil pentru hippies. Am depăşit treaba asta. Aşa că, hai să ne continuăm viaţa, ce părere aveţi? Să mergem la serviciu, să ne plătim facturile, să ne îndeplinim obligaţiile, să ne ţinem promisiunile, să trăim în pace şi să creăm cât mai puţine probleme cu putinţă, atunci când plecăm? E bine? Vreau să spun, să nu creăm nici un fel de necazuri matricei. N-am putea face doar asta şi să încetăm cu prostiile?

Ei bine, eu încă mai trebuie să pun întrebările din anii şaizeci. Unde este iubirea? Şi unde-şi găseşte Dumnezeu locul în toate acestea? După cum arată situaţia, noi încă ne străduim să aflăm răspunsul. Ca societate, ca lume, încă ne străduim să găsim răspunsul.

Am de gând să vă propun un punct de pornire. Haideţi să începem cu o îmbrăţişare. Această carte reprezintă o îmbrăţişare uriaşă acordată lui Dumnezeu. Este un fel de salut, un bilețel de mulţumire. Nu, nu... un bilețel de iubire. Sper că atunci când veţi fi încheiat de citit această carte, veţi simţi că şi Dumnezeu v-a îmbrăţişat. Şi ştiţi de ce? Dumnezeu ne îmbrăţişează şi El. Atunci când îl îmbrăţişăm pe Dumnezeu, Dumnezeu ne răspunde printr-o îmbrăţişare. Da Doamne! Dumnezeu ne îmbrăţişează *primul*.

De fapt, asta vrea să spună cu adevărat această carte. Ea se referă la momentele din viaţa noastră când Dumnezeu vine şi ne îmbrăţişează din plin. Aceste îmbrăţişări vin sub multe forme şi multe din ele sunt prezentate aici. Cereri la care se răspunde imediat, „semne" din cer, lucruri care se aşează la locul lor ca prin farmec - toate. Totul este aici.

Acestea sunt povestiri despre viaţa reală şi oameni reali. Mi-au fost trimise de către oameni, deoarece eu le-am cerut-o. Am vrut să ştiu dacă experienţa mea legată de Dumnezeu era cu adevărat atât de diferită de a altora, sau dacă, după cum bănuiam, cu toţii aveam cam aceeaşi experienţă, dar eu sunt singurul care vorbesc despre ea - sau, oricum, unul dintre foarte puţinii care o fac.

Până acum. Sunt fericit să vă spun că volumele *Conversaţii cu Dumnezeu* au creat o conversaţie *despre* Dumnezeu. Chiar şi oamenii care nu sunt de acord cu ceea ce au citit în aceste cărţi, au intrat cel puţin în legătură cu propriul lor adevăr despre Divinitate. Iar acesta este un lucru bun. Este la fel ca şi în cazul vechii întrebări „Oare Dumnezeu este mort?" Ea ne permite cel puţin să privim subiectul în faţă!

Acum, în acest grup de povestiri, oamenii împărtăşesc propria lor experienţă în privinţa modului în care Dumnezeu acţionează în viaţa lor. Eu le-am completat cu comentarii şi reflecţii bazate pe materialul bogat aflat în cele o mie cinci sute de pagini ale volumelor *Cu Dumnezeu*. Am făcut foarte multe referiri la aceste cărţi, deoarece cred că în ele există mesaje minunate şi folositoare şi sper să vă arăt prin ele modul în care aceste mesaje se aplică într-un mod practic în viaţa de zi cu zi.

Prin urmare, sper să vă placă această mică formă de călătorie. Vom auzi despre miracole şi despre modul în care ele pot fi produse în viaţa *voastră*. Vom auzi - nu de la mine ci din povestirile altor oameni - un pic despre minunile lui Dumnezeu. Despre sincronizări incredibile, despre prezenţa unor voci divine, despre împrejurări de o coincidenţă extraordinară şi despre vorbe rostite la întâmplare de către copii - vorbe care aduc o înţelepciune direct de la Dumnezeu - şi despre evenimente spontane care desfid orice explicaţie, în afară de cazul în care acceptaţi unica explicaţie care există. Dumnezeu a făcut totul. Nu, Dumnezeu nu este mort. Iată dovada.

1

Când viaţa îşi schimbă cursul

MOMENTELE DE GRATIE sunt acele momente în care Dumnezeu intervine în viaţa noastră, în moduri foarte reale, foarte directe şi foarte vizibile. Acestea sunt momente când se întâmplă ceva de mare sau mică anvergură, ceva care produce o Schimbare a Cursului Vieţii. Aţi trăit un asemenea Moment de Graţie, atunci când aţi luat în mână această carte.

Există multe moduri prin care Divinitatea apare în viaţa noastră, în special atunci când suntem deschişi spre posibilitatea apariţiei miracolelor, în momentul în care descuiem uşa aflată în psihicul nostru înspre un potenţial de a fi atinşi de Dumnezeu - în moduri pe care ni le-am putea imagina doar în visele noastre - aceste vise încep să devină realitate.

Cu câţiva ani în urmă, am scris o carte numită *Conversaţii cu Dumnezeu,* carte care a captat atenţia oamenilor din lumea întreagă. Cred că această carte a fost inspirată direct de Dumnezeu în timpul unor momente de Graţie. Îmi este foarte clar că nu sunt singurul care primeşte astfel de inspiraţii şi care trăieşte experienţa unor astfel de momente. Dacă *Conversaţii cu Dumnezeu* ne-au învăţat ceva, acesta este faptul că Dumnezeu ne vorbeşte tuturor, tot timpul. Dar nu-L putem auzi pe Dumnezeu decât atunci când suntem deschişi înspre El. Cine are urechi de auzit, să audă.

Dar iată o veste uluitoare. Nu numai că Dumnezeu poartă o conversaţie cu noi, dar El *ne vizitează personal* în fiecare zi.

Această carte vorbeşte despre astfel de vizite. Ea va crea o schimbare în cursul vieţii voastre, deoarece vorbeşte despre oameni reali - aşa cum sunteţi şi voi. Ea nu este o povestire despre maeştri sau guru sau sfinţi sau înţelepţi, ci despre oameni obişnuiţi, care „s-au ciocnit cu Dumnezeu" - şi nu au uitat acest lucru niciodată. Dat fiind faptul că se referă la oameni reali, care trăiesc o viaţă asemănătoare cu a voastră sau cu a mea, ea este foarte convingătoare, atunci când îi răspunde întrebării dacă există o altă forţă care acţionează în vieţile noastre.

În propria mea minte, această forţă se numeşte Dumnezeu. O puteţi numi cum doriţi. Oricum i-aţi spune - coincidenţă, întâlnire întâmplătoare, sincronizare, noroc, intuiţie, inspiraţie - după ce veţi fi citit această carte vă va fi foarte greu să negaţi că *ea este acolo.* Chiar *acolo,* în vieţile noastre, în fiecare zi. Făcând minuni. Făcând ceva magic. Schimbând totul.

Aceasta se întâmplă în viaţa fiecăruia. Janice Tooke de 43 de ani din Herkimer, New York, spune că i s-a întâmplat astfel ...

Fiul meu de 11 ani şi cu mine eram în drum spre un camping pe malul râului Tudson. Pe tot parcursul călătoriei de două ore am ascultat, aşa cum facem întotdeauna când suntem împreună în maşină, *Conversaţii cu Dumnezeu.*

În acea după amiază caldă şi însorită de august, am observat că în timpul călătoriei am văzut foarte, foarte mulţi fluturi. Simţindu-ne plini de lumină şi iubire pe când mergeam lin de-a lungul drumului, L-am văzut cu ochii minţii pe Iisus stând în mijlocul câmpului cu braţele desfăcute, chemând mulţi fluturi. Ei veneau la chemarea Lui, portocalii şi negri şi frumoşi, până l-au acoperit complet - aterizând pe braţele, pe mâinile şi pe capul Lui. Era o imagine frumoasă, care mi-a adus linişte în inimă.

Simţind în acel moment că eram una cu Dumnezeu, m-am imaginat pe mine însămi chemând fluturi, în acelaşi fel. În mintea mea era un moment minunat. Aş fi vrut să continue. Aş fi vrut să nu se mai termine niciodată.

Apoi, îndoielile mele omeneşti mi s-au furişat în minte.

Poate că totul este o invenţie a mea, mă gândeam eu.

Toate aceste sentimente şi viziuni nu sunt nimic altceva decât creaţii ale propriei mele imaginaţii. Mă simţeam frustrată. Aş fi vrut să existe un mod prin care puteam *şti* că Dumnezeu este real şi că eu sunt o parte din El. În acel moment, I-am cerut lui Dumnezeu să-mi dea un semn şi să Se reveleze într-un mod tangibil, chiar în timpul acestei călătorii. Nu voiam să fiu nevoită să mai aştept. Voiam ca totul să se întâmple în timpul *acestei călătorii,* chiar aici,

chiar acum. Pentru a face ca aşa ceva să se întâmple, am folosit chiar cuvintele „Eu Sunt". Am spus, „*Eu Sunt* pe punctul de a mi se da un semn".

În seara aceea am poposit pe o insulă. Dimineaţa următoare am văzut un minunat răsărit de soare deasupra râului. Pe când încercam să mă trezesc, lumina soarelui strălucea pe apă, sub ochii mei. În timp ce şedeam la masa de picnic şi priveam valurile de pe plajă, un fluture mare a apărut de nicăieri şi a început să danseze în faţa mea. Am tresărit când s-a rotit o dată în cerc, în jurul vârfului cortului în care fiul meu încă dormea.

Am spus imediat: „O, cât eşti de frumos! Vino să mă vezi!" Am întins mâna şi am privit uluită cum fluturele a poposit pe ea.

Era atât de frumos! Aripile lui portocalii cu negru erau uriaşe şi perfecte şi a rămas nemişcat timp de câteva secunde acolo, în palma mea. Fiul meu s-a trezit când mi-a auzit vocea şi, scoţând capul din cort, a văzut fluturele pe mâna mea.

Amândoi eram uluiţi. Bineînţeles că *ştiam cine mi-a trimis darul.* Ştiam, pentru că eu îl cerusem. Şi ştiu că *putem* să-l cerem cu toţii şi că toţi putem face aceasta, în momente de recunoştinţă şi preamărire şi pură unire cu Tot Ceea Ce Este. Dacă nu sunteţi atenţi, aţi putea trece peste minunăţia acelui moment. Sau aţi putea accepta că a fost ceva drăguţ, dar că asta nu dovedea nimic şi că Janice exagera când spunea că înseamnă ceva.

Dar ce aţi spune despre Bill Colson, din Lehi, Utah?

Respiraţia tatălui meu era dificilă şi greoaie. De zile întregi se afla între viaţă şi moarte. Întreaga familie stătea acolo, de veghe.

Distrus de cancer, trupul slăbit al tatălui meu - care părea că dispare sub ochii noştri - era scuturat din când în când de ceea ce noi presupuneam a fi spasme de durere. Depăşise capacitatea de a se plânge, întrucât nu mai rostise nici un cuvânt şi nu mai deschisese ochii de 72 de ore.

„Doamne, Dumnezeule", a spus mama încet, aşezându-se la un moment dat pe marginea patului „cât poate să mai dureze?"

Era trecut de ora unu noaptea şi biata de ea era extenuată. Aşa eram cu toţii. Dar ei erau căsătoriţi de 61 de ani. Nimeni şi nimic nu o putea îndepărta acum pe mama de patul lui.

În acel moment am avut o conversaţie cu Dumnezeu.

„Chiar trebuie să sufere în halul ăsta?" L-am întrebat repede, în tăcere, în inima mea. „A fost un om bun, Dumnezeule. Şi-a terminat treaba aici, nu a mai rămas nimic de făcut, nu mai e nimic de pus la punct. Te rog. Nu vrei să-l iei acum? Nu vrei să-i curmi durerea? Dacă eşti aici, Dumnezeule - *şi ştiu că eşti* - te rog fă ca totul să se termine."

Într-o clipă, respiraţia tatălui meu s-a uşurat. După trei minute a plecat. Uşor. Ca şi cum ar fi căzut într-un somn mai adânc.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Niciodată înainte nu m-am îndoit de Dumnezeu. Cu siguranţă că nici nu *mă gândesc* să mă îndoiesc de El acum.

Coincidenţă? Sincronizare? Nu cred. Un Moment de Graţie? Da.

Momente de Graţie sunt acele clipe când Dumnezeu intervine în vieţile noastre în moduri foarte reale, foarte directe şi foarte vizibile. Acestea sunt momente în care se întâmplă ceva, de mai mică sau mai mare anvergură, care produce o Schimbare a Cursului. Aţi trăit experienţa unui Moment de Graţie, atunci când aţi luat în mână această carte.

2

Sunt multe locaşuri

Bill Tucker a învăţat lecţia credinţei cu 30 de ani în urmă, o lecţie pe care nu a uitat-o niciodată. Şi-a readus-o de multe ori în minte, pentru a-şi reaminti că nimic nu este imposibil. Era nevoie doar de un singur lucru. De credinţă.

Pe vremea aceea. Bill nu vânduse niciodată o casă, deşi avea licenţă de agent imobiliar şi conducea o agenţie imobiliară. Adesea stătea până târziu seara, pentru a fi la dispoziţia agenţilor care veneau după vizionări. Responsabilitatea lui era să revadă ofertele de cumpărare şi nu voia să întârzie nici o tranzacţie - sau să piardă vreuna - prin faptul că ar fi lipsit tocmai în clipa aceea.

Totuşi, într-o seară, în timp ce se uita la ceas şi căsca, a hotărât că ora zece era suficient pentru a ţine un birou deschis. *Am să plec acasă,* şi-a apus el. *Consider că e cazul să închid.* Dar atunci a auzit nişte voci care veneau din biroul din faţă. *Crea că am uitat să încui uşa,* s-a gândit el în timp ce se ridica pentru a verifica.

„Îmi pare rău", s-a scuzat el în faţa cuplului de tineri pe care i-a găsit acolo. „Biroul este închis". Erau o pereche mititică - ea avea cam un metru şi jumătate şi el doar puţin mai înalt. Doi copilaşi stăteau timizi în spatele lor.

„Ştiţi, lumina era aprinsă", a spus femeia mititică. „Şi dumneavoastră sunteţi aici, nu-i aşa?", a adăugat ea cu o voce dulce.

„Da", a răspuns Bill dar, ştiţi, eu sunt director, nu agent. Aştept ca agenţii să se întoarcă pentru ca să închid".

„Noi suntem familia Johnson... Ted şi Amy. Trebuie să cumpărăm o casă astă seară, aşa că va trebui să ne ajutaţi", a insistat ea.

„De ce astă seară, doamnă Johnson?" a întrebat Bill.

Ea a respirat adânc. „Deoarece trebuie să ne mutăm mâine."

Bill n-a putut face nimic altceva decât să-şi mişte ochii în cap.

„E imposibil, doamnă", a zâmbit el răbdător, „În primul rând, chiar dacă ar fi să găsim o casă care să vă placă în acest moment al nopţii, va trebui să ducem oferta la proprietar, apoi va fi necesar să aşteptaţi o posibilă contra ofertă. După aceea, trebuie să faceţi o cerere la bancă pentru o ipotecă. Casa trebuie să fie evaluată şi banca trebuie să vă împuternicească. În nici un caz nu vă puteţi muta înainte de şase săptămâni." *Ei, cred că le-am explicat destul de clar,* s-a gândit el. Oamenii îl uimeau întotdeauna pe Bill. A chicotit în gând. Oare ea chiar credea că putea să intre în biroul lui la zece noaptea şi să facă tot ce vrea, cu cererea ei ridicolă?

A deschis gura pentru a sugera că, poate, ar fi mai bine ca ei să se întoarcă a doua zi, pentru a-i putea prezenta unui agent, care ar putea să-i ajute, dar doamna Johnson părea a avea alte idei.

„Nu va fi nici un fel de problemă. Vom putea cumpăra o casă astă seară", a spus ea. *E-n regulă,* s-a gândit Bill. *Poate că ei aveau bani gheaţă pentru o casă. Aceasta ar grăbi cu siguranţă întreaga procedură.* „Da? Pe ce vă bazaţi?", a întrebat el, politicos.

„Mă bazez pe faptul că I-am cerut lui Dumnezeu să-mi dea o casă până mâine dimineaţă, şi El nu mă dezamăgeşte niciodată."

„Înţeleg. Păi, chiar dacă aş avea un agent disponibil, e mult prea târziu astă seară pentru a viziona ceva." Ea nu părea a înţelege ce voia el să spună.

„Sunteţi autorizat, nu-i aşa?", a insistat ea. Bill a răspuns că da. „Dar eu nu am vândut niciodată o casă şi nu sunt suficient de expert în asemenea probleme, pentru ca să aveţi încredere în mine." „Credeţi în Dumnezeu, nu-i aşa?". Bill a zâmbit îngăduitor.

„Bineînţeles, în privinţa asta nu există nici un dubiu. Dar..."

Ea l-a întrerupt.

„Credeţi în miracole?"

„Păi... da." De fapt, Bill trăise multe experienţe despre care credea că erau întâmplări uluitoare.

Doamna Johnson şi-a îndreptat spatele şi a spus:

„Uite ce este. Astăzi m-am rugat şi I-am cerut lui Dumnezeu să-mi dea o casă... ăăă, n-am putea sta jos?" Bill a dat din cap, arătând două scaune în faţa biroului unui agent.

S-a aşezat şi el în spatele biroului.

„I-am cerut lui Dumnezeu", a continuat femeia, „să ne dea o casă în care să ne putem muta până mâine dimineaţă."

Sprâncenele lui Bill s-au ridicat.

„Nu avem unde locui", a spus doamna Johnson simplu. „Ne-am gândit să cumpărăm o casă pe bază de contract, de la o doamnă în vârstă de aici din oraş, care a fost de acord să ne finanţeze. Noi suntem de la 400 km de aici, dar soţul meu a găsit un serviciu în oraş, aşa că am împachetat şi ne-am mutat. Când am ajuns aici, doamna nu eliberase casa încă, iar când am întrebat-o când pleacă, ne-a spus că nu avea de gând să plece. Ea credea că putea face o înţelegere cu noi ca să locuim împreună. Aşa că, ne-a cazat în pivniţă.

„E o poveste foarte ciudată", a spus Bill. În douăzeci de ani de când era în afaceri auzise o mulţime de poveşti cumplite, iar aceasta se plasa în capul listei. Doamna Johnson a continuat.

„Bineînţeles că nu putem locui în pivniţa acestei doamne. Avem copiii cu noi. Ne spălăm în fiecare zi în toaleta benzinăriei de pe stradă. Astă seară I-am cerut lui Dumnezeu să facă un miracol, deoarece nu putem continua în felul acesta. Aşa că am mers prin oraş, căutând o agenţie imobiliară deschisă. Deci, iată-ne!"

Prin fereastra biroului, Bill putea vedea în parcare maşina lor veche şi prăpădită.

„Câţi bani aveţi pentru plata pe loc?"

Aproape că nici nu voia să audă răspunsul.

„O, dar nu avem deloc bani. Ted n-a mai putut lucra de zece ani încoace. Ştiţi, el este un alcoolic recuperat şi noi o luăm de la început, dar nu e uşor. Eu am lucrat ca chelneriţă cu jumătate de normă." *Se cam îngroaşe gluma,* s-a gândit Bill. *Oare cum şi-or fi închipuind ei că ar putea cumpăra o casă, fară nici un ban?*

„V-aţi susţinut familia dintr-un salariu de chelneriţă? De ce aţi lucrat numai jumătate de normă?", s-a mirat Bill cu voce tare.

„A trebuit să o fac", a explicat doamna Johnson, pentru a putea lucra ca voluntar la biserica mea. Acest lucru este foarte important pentru mine. Dar ne descurcăm... nu asta e problema. Problema este că nu avem unde locui. Vedeţi dumneavoastră, noi nu facem mofturi. Vom lua cea mai ieftină casă pe care o putem găsi."

„De ce nu închiriaţi ceva?", a sugerat Bill. „Puneţi-vă pe picioare, adunaţi nişte bani şi economisiţi pentru o casă."

„Trăim de ani de zile în casă închiriată", a refuzat femeia. „E momentul să avem o casă a noastră. Şi, cu ajutorul lui Dumnezeu, o putem avea. Uite cum ne-a adus El, la dumneavoastră!"

De, mda, chiar noroc, cucoană, s-a gândit Bill. În acelaşi timp, era intrigat de credinţa puternică pe care o dovedea această femeie. Şi, la urma urmei, cine era el să intervină în miracolul ei? A scos agenda cu toate listele. La urma urmei, putea să se uite pe ea, şi-a spus el cu un oftat interior.

„Iată una care costă 54.000 de dolari. Nu este în cea mai bună parte a oraşului, dar e un preţ destul de scăzut. Cât va câştiga soţul din noul său serviciu?"

Domnul Johnson, care până în acel moment tăcuse, a vorbit.

„Sunt mai mult decât norocos dacă-mi găsesc un serviciu. Mâine încep ca îngrijitor, cu şase dolari pe oră." Bill i-a privit întrebător pe amândoi.

„Asta nu e foarte mult", a spus el. Şi-a scos calculatorul şi a făcut nişte socoteli: „Mai puţin de 12500 de dolari pe an".

Bărbatul a aprobat din cap. Bill a spus:

„Maximul pe care vi-l puteţi permite din acest salariu este o casă de 36.000 de dolari. Numai că nu există case cu acest preţ. Şi, chiar dacă ar exista, banca ar cere un avans în bani. E foarte puţin posibil acest lucru, domnule şi doamnă Johnson".

„Dar ziceaţi că credeţi în miracole", a spus doamna Johnson.

„Da", a zâmbit Bill „dar n-am spus că le şi pot face".

Cei doi îl priveau fix. *Bine,* s-a gândit el. *Trebuie să le dovedesc cât de imposibil este tot ceea ce gândesc ei.* A ridicat receptorul şi l-a sunat pe cel care se ocupa de casa despre care tocmai vorbiseră. „Vom face o oferă", a spus el, dar deja ştia care va fi răspunsul. La început, agentul a fost bucuros de telefon. Bill văzuse din agenda sa că acea casă era la vânzare de mai mult de un an, aşa că s-a aşteptat la această reacţie. Dar atunci când celălalt a auzit că oferta era de 36.000 dolari, Bill a obţinut a doua reacţie la care se aştepta. Agentul a devenit indignat. Bill a trebui să insiste ca să-l convingă să ducă oferta la proprietar, amintindu-i că legea îl obligă să anunţe proprietarul de orice ofertă posibilă. Câteva minute mai târziu, agentul a sunat.

„Proprietarul are o contraofertă", a spus el mai puţin enervat acum, când o înţelegere părea posibilă. „E o oferă bună. 45.000 dolari. Cred că ar trebui să o acceptaţi."

„Mulţumesc", a răspuns Bill cu sinceritate. „Lasă-mă doar să-ţi explic care este situaţia. Clienţii mei nu au bani puşi de-o parte şi câştigă foarte puţin. Sunt fericiţi dacă găsesc o bancă să le împrumute 36.000 dar în nici un caz 45.000. Continuăm să negociem pentru 36.500."

„Sunt sigur că proprietarul nu o să accepte", a răspuns agentul cu un ton neutru. Bill a răspuns:

„Nu ai dreptul să faci o asemenea afirmaţie. Ţi se cere să prezinţi contraoferta noastră." Începuse deja să intre în starea de spirit a celorlalţi. La urma urmei, acesta ar putea fi un exerciţiu interesant. Agentul a sunat din nou în cinci minute.

„Am făcut oferta şi proprietarul acceptă să arăt casa. Credem că atunci când cumpărătorii o vor vedea, vor accepta preţul nostru.

„Nu cred că pot", a răspuns Bill.

„Am văzut lucruri şi mai ciudate", a răspuns agentul. „Hai să le arătăm casa."

„În regulă", a acceptat Bill şi a spus la revedere. I-a comunicat familiei Johnson despre ce era vorba. Ei şedeau zâmbind. Lui Bill nu-i venea să creadă că au ajuns atât de departe. Bineînţeles că a doua zi dimineaţă îşi vor da seama de inutilitatea acestui demers, dar acest lucru făcea parte din activitatea unui agent imobiliar. Erau oameni drăguţi şi el era dispus să-i ajute, până când vor înţelege singuri despre ce-i vorba. A doua zi dimineaţă, în timp ce Bill mergea cu maşina înspre acea casă, îşi imagina cu tristeţe cum trebuie că arată. La urma urmei, era cea mai ieftină casă despre care ştia şi în partea cea mai proastă a oraşului. Strada era desfundată. Pretutindeni erau maşini abandonate şi terenuri neîngrijite. Bill a oftat şi a oprit în faţa unei porţi modeste. Agentul îl aştepta acolo, familia Johnson era alături cu o expresie plină de speranţă pe faţă. Lui Bill îi era groază de şocul pe care-l vor avea. Era bucuros că meseria lui nu implica de obicei vinderea directă de case şi astfel nu îi făcea pe oameni să fie dezamăgiţi în mod direct. Când agentul a deschis poarta, lui Bill i s-a tăiat respiraţia. Căsuţa era minunată! Domnul şi doamna Johnson zâmbeau. Era vopsită foarte frumos în roşu şi alb şi avea transperante la toate ferestrele. Când au intrat pe uşa din faţa, Bill a observat covoare şi linoleum noi. Toată lemnăria fusese vopsită, iar în bucătăria micuţă erau dulapuri şi rafturi noi nouţe. Casa era imaculată şi complet dotată cu mobilă nouă, în toate camerele, care intra în preţ. Era o bijuterie!

„O luăm!", a ţipat doamna Johnson fericită.

„Grozav. Haideţi să mergem la proprietar şi să încheiem afacerea", a spus agentul strălucind.

Cele trei maşini au ieşit din cartierul de mahala şi au intrat într-o suburbie frumoasă, oprind în faţa unui domeniu extins. Uşa le-a fost deschisă de un om mare cât un urs, îmbrăcat în salopetă.

„Bună ziua la toată lumea. Eu sunt George Rockwell", i-a salutat el călduros şi i-a condus într-o bucătărie veselă, unde soţia sa a turnat cafea pentru toată lumea. Când s-au aşezat pe scaune, domnul Rockwell l-a privit pe domnul Johnson direct în ochi.

„Ce-i cu dumneata, omule? De ce nu vrei să-i oferi familiei tale o casă cu tot ce-i trebuie, la un preţ rezonabil?"

„Ei bine, domnule", a început domnul Johnson să vorbească, privind în jos, înspre ceaşca de cafea. „Vreau să fac asta. Agentul îmi spune că nu pot să-mi permit mai mulţi bani." Era greu să suporte vecinătatea masivă a lui Rockwell. „Ştiţi, eu sunt un alcoolic recuperat. N-am mai lucrat de zece ani. Acum nu mai beau şi am primit un serviciu la uzina Harnischfeger."

Domnul Rockwell părea surprins.

„Harnischfeger! Cine te-a angajat acolo?

„Un tip drăguţ, pe care-l cheamă Rogers. Charley Rogers."

Rockwell s-a ridicat şi i-a întins mâna.

„Îţi dau casa pentru 36.500 de dolari." Bill aproape că s-a înecat cu cafeaua.

„Scuzaţi-mă", a spus el, de îndată ce şi-a recăpătat suflul „nici măcar nu suntem siguri că putem găsi o bancă să-i împrumute."

„Nici o problemă", a răspuns el. „O să-i finanţez eu însumi."

„Domnule Rockwell", a continuat Bill „acest cumpărător nu are nici un fel de credit".

„Dumneata pe cine reprezinţi, domnule Tlicker?", a întrebat proprietarul. Apoi vocea i s-a înmuiat. „Uite ce se întâmplă, eu tocmai m-am pensionat din postul de administrator al uzinei Harnischfeger, după 36 de ani de muncă. Acum 15 ani, Charley Rogers a venit la mine şi era şi el un alcoolic recuperat. Mi-am asumat riscul şi l-am angajat - şi totul a fost perfect. Dacă acest om e apreciat de Charley, atunci îl apreciez şi eu. Îi dau casa chiar acum, la acest preţ!"

Cei doi agenţi se uitau unul la altul, neputând să creadă. Li s-a oferit tuturor o a doua ceaşcă de cafea şi Rockwell a început să spună povestea casei care, în curând, urma să le aparţină domnului şi doamnei Johnson - o casă care s-a dovedit a fi foarte dragă inimii lui. Tatăl său construise casa şi George Rockwell a trăit toată viaţa acolo, s-a căsătorit şi şi-a crescut copiii în acea clădire. Toate finisajele le-a făcut el însuşi. Soţia sa a ales covorul şi mobila. Singurul motiv pentru care el şi doamna Rockwell au fost obligaţi să se mute, în cele din urmă, a fost că doreau să-şi investească banii în ceva mai substanţial, ceva care să poată produce un venit mare, întrucât fiul lor, care suferea de sindromul Down, urma să aibă în permanenţă nevoie de bani, după moartea lor.

Familia Johnson era strălucitoare, acum când soarele intra vesel prin fereastră, iar Bill a simţit cum o lacrimă îi coboară din colţul ochiului, în timp ce acelaşi lucru se întâmpla şi cu celălalt agent.

„Putem să ne mutăm astăzi?", a întrebat Amy Johnson, plină de speranţă. Rockwell a băgat mâna în buzunarul salopetei şi a scos un set de chei.

„Sunteţi invitaţii mei!", a zâmbit el larg şi a pus cheile în mâna doamnei Johnson. Ea l-a privit pe Bill şi i-a făcut cu ochiul. El i-a răspuns în acelaşi fel. Prin urmare, s-a gândit el, asta înseamnă a vinde case - şi asta înseamnă viaţa. Un miracol după altul.

***

Există multe mesaje minunate în *Conversaţii cu Dumnezeu,* dar nici unul dintre ele nu este mai important decât această unică frază:

Viaţa se desfăşoară conform cu intenţiile noastre. Această trimitere la *CCD* ne ajută să înţelegem relaţia dintre noi înşine şi Dumnezeu, cât şi procesul vieţii însăşi. Viaţa nu este un

proces de descoperire, adică „Hai să vedem ce se mai întâmplă". Viaţa este un proces de creaţie, adică „Hai să *alegem* ce se întâmplă".

Ni s-a spus că suntem creaţi după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Ei bine, Dumnezeu este *Creatorul*. Dumnezeu creează. Deci, dacă suntem *cu adevărat* făcuţi după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, atunci şi noi trebuie să fim creatori. Acest lucru este, fără doar şi poate, adevărat. Întrebarea este, care e procesul prin care noi creăm? Răspunsul este: prin intenţiile pe care le avem.

„Îl ajutăm pe Dumnezeu", atunci când ne este clar care ne sunt intenţiile. Prin aceste instrumente, noi ne alăturăm lui Dumnezeu în actul de co-creaţie conştientă. Noi folosim *puterea* lui Dumnezeu *în mod conştient,* pentru a produce un anumit rezultat.

Povestirea despre domnul şi doamna Johnson ilustrează în mod clar acest lucru. Totuşi, întrebarea pe care o ridică această poveste în minţile celor care se gândesc mai profund la ea este: ce a fost mai întâi, oul sau găina? Adică, credinţa profundă a doamnei Johnson în miracole a fost cea care *a produs* miracolul? Sau miracolul era deja acolo, *înainte* ca ea să creadă în el, sau să se gândească măcar la el - şi, tot ceea ce a trebuit ea să facă, a *fost să vadă că el este acolo?*

Ce a produs miracolul?

Aceasta este întrebarea.

Conversaţii cu Dumnezeu ne spune că *intenţiile* doamnei Johnson sunt cele care i-au permis să trăiască experienţa acestui rezultat anumit, din alte multe rezultate posibile.

Să fie asta adevărat? Dacă e aşa, cum funcţionează totul?

Aceasta este întrebarea pe care Teologia Gândirii şi-o pune. Teologia Gândirii este un nume pe care eu l-am dat acelei forme de teologie care caută să înţeleagă *cum* se întâmplă totul, nu doar *de ce* se întâmplă. Pentru unii, este suficient să ştie că *motivul (de ce*-ul*)* pentru care doamna Johnson a reuşit să cumpere o casă într-o zi este pentru că a avut *credinţă.*

Pentru alţii, întrebările sunt mult mai profunde. Cum *acţionează* credinţa? *Cum* anume duce ea la rezultatul dorit?

Conversaţii cu Dumnezeu a devenit o carte cu un succes atât de uriaş, tradusă în peste 37 de limbi şi citită de milioane de oameni din lumea întreagă, deoarece ea explică - probabil pentru prima dată într-un mod pe care omul de rând îl poate înţelege - De ce-ul Vieţii. Toate cărţile *Cu Dumnezeu* care au urmat, inclusiv *Prietenie cu Dumnezeu* şi *Comuniune cu Dumnezeu* au extins şi au elaborat această temă, astfel încât, acum, noi cunoaştem *mecanismul* prin care Dumnezeu vine în vieţile noastre, minunile pe care le face. Iar aceste clipe ale venirii lui Dumnezeu sunt ceea ce eu am numit momente de Graţie.

Bineînţeles că, în sensul cel mai strict, Dumnezeu nu „vine cu adevărat în vieţile noastre". Dacă acest lucru ar fi adevărat, atunci ar însemna că există momente în care Dumnezeu *nu este* în vieţile noastre. Iar acest lucru *nu* este adevărat. Nu este adevărat, pentru simplu motiv că aşa ceva nu este cu putinţă. Ar fi cu putinţă, numai dacă Dumnezeu şi noi am fi separaţi unul de celălalt. Dacă Dumnezeu este separat de noi, atunci ar putea exista momente când Dumnezeu este „cu noi" şi momente când nu este.

Cauza pentru care El să fie „cu noi" sau „nu cu noi" ar putea deveni atunci subiectul unei întregi religii şi a unor sisteme complete de credinţă. Ne-am putea dedica vieţi întregi şi multe cărţi întrebării fundamentale: ce anume îl aduce pe Dumnezeu în vieţile noastre?

Dar ce aţi zice dacă Dumnezeu este deja în vieţile noastre? Ce ziceţi dacă Dumnezeu nu *ne-a părăsit* niciodată? Dacă Dumnezeu nu ne-ar putea părăsi, chiar dacă ar vrea să o facă, deoarece Dumnezeu şi noi suntem Una? Ce-ar fi dacă *acest lucru* ar fi adevărat?

Printre multe alte lucruri, acesta a ridicat un alt set de întrebări fundamentale. Nu ce anume L-ar putea aduce pe Dumnezeu în vieţile noastre, ci *ce avem de gând să facem cu El, acum că, în sfârşit, înţelegem că a fost întotdeauna cu noi?* În felul acesta, *Conversaţii cu*

Dumnezeu răstoarnă totul - întorcând întrebarea cu susul în jos, ajungem să obţinem răspunsuri cu totul diferite.

Dacă Dumnezeu şi doamna Johnson sunt Una, atunci nu se pune problema că doamna Johnson îi cere lui Dumnezeu să-i găsească o casă într-o zi. Mai degrabă, ideea este că doamna Johnson *cheamă* acest rezultat. Acest lucru se face prin mecanismul intenţiei.

Se poate îndoi cineva că a fost *intenţia* doamnei Johnson să găsească o casă în 24 de ore şi să se mute în ea, indiferent de faptul că toţi ceilalţi spuneau că era sau că nu era posibil?

Mulţi oameni şi-au văzut visele de-o viaţă nerealizate, deoarece nu au înţeles ce era scris acolo. Ei au acceptat ceea ce altcineva le-a spus că era sau nu era posibil să se împlinească. Au fost martorii destrămării propriilor lor vise. Cu toate acestea, stabilirea unei intenţii ferme poate *răsturna* procesul de încheiere a visului, printr-un proces miraculos de întoarcere pe care eu îl numesc *de-terminare.*

De-terminarea realmente „pune capăt sfârşitului". El opreşte oprirea. El încheie încheierea şi permite oricui să o ia de la capăt, să o ia de la început. În anumite cercuri creştine, acest lucru se numeşte a te naşte din nou.

Conversaţii cu Dumnezeu numeşte aceasta miracolul recreării, în care noi ne re-creăm pe noi înşine din nou, în cea mai grandioasă versiune a celei mai mărețe viziuni pe care am avut-o vreodată despre Cine Suntem.

Niciodată să nu subestimaţi puterea determinării, a hotărârii. Acest lucru ne este reamintit de către povestea lui Bill Tucker şi a familiei Johnson.

3

În plină călătorie

David Daniel este un înfocat jucător de pocher, astfel încât cunoaşte totul despre probabilităţi. Experienţa pe care a avut-o ca student la începutul anilor 70, l-a învăţat la nivel visceral cât de nepotrivit este să spui că există ceva ce se numeşte „coincidenţă".

David tocmai începea anul întâi la universitatea din California de Sud. Fiind membru al unui program de rezidenţial, cu notă maximă la cursul de Relaţii Internaţionale, el a fost invitat să studieze timp de un an la Universitatea din Tunis, aflată în capitala Tunisiei, în Africa de Nord. Totul promitea a fi o aventură grozavă.

Părinţii lui David l-au încurajat să-şi petreacă o parte din timp călătorind prin Europa, înainte de a începe anul şcolar, în mijlocul lui septembrie. Totuşi, ei erau destul de îngrijoraţi - lucru absolut de înţeles. David nu avea decât 19 ani. Trebuia să zboare cu avionul până la Paris, apoi să călătorească pentru un timp prin toată Franţa, înainte de a ajunge în Tunisia. Chiar şi David, deşi era încântat, avea o strângere de inimă în privinţa acestei călătorii, încă nu avea 20 de ani şi era pe punctul de a-şi croi un drum într-o civilizaţie absolut străină. *Ei,* se gândea el, *aceasta putea fi o adevărată experienţă din care să învăţ mult... sau un dezastru total.*

Când tânărul cu părul prins în codiţă, îmbrăcat în pantaloni de blue jeans peticiţi, a sosit la aeroportul Kennedy cu rucsacul în spate, se simţea dornic de experienţă, dar stânjenit de faptul că nu mai fusese *nicăieri* plecat de acasă. *Oare o să meargă totul bine?* se gândea el. *Dumnezeule, Parisul! Şi Tunisia! Ce am să fac când o să ajung acolo? Nici măcar nu le vorbesc limba! Şi nu cunosc absolut pe nimeni.*

Puţin enervat de îndoielile de ultimă clipă, David se plimba prin aeroport, încercând să nu se mai gândească că ceva s-ar putea să nu meargă bine. Dat fiind faptul că ajunsese cu multe ore înainte de zborul transoceanic de la miezul nopţii, avea mult timp la dispoziţie ca să fie îngrijorat. În cele din urmă, s-a hotărât să meargă în Manhattan pentru a-şi petrece o parte din timp vizitând cartierul. Întrucât dorea să-şi economisească banii, s-a gândit să facă auto-

stopul. Nu mai fusese niciodată în New York. Ar fi o aventură grozavă pentru o după amiază, s-a gândit el, şi o să găsesc cu uşurinţă un mijloc de transport în faţa aeroportului.

Complet greşit. Maşinile treceau în goană pe lângă el, neluându-l în seamă. Doamne, nici măcar nu pot să ajung la New York, îşi spuse David. Cum îmi închipui eu că o să mă descurc în Franţa. Tocmai când era pe punctul de a renunţa să mai viziteze Manhattanul, un vehicul a încetinit şi s-a oprit în faţa lui.

„Încotro vrei să mergi, fiule?", a întrebat un bărbat plăcut, care se afla la volan.

„În Manhattan", a răspuns David, plin de speranţă. „Mă gândeam să mă plimb un pic pe acolo, înainte să plec la Paris diseară."

„Eu nu merg chiar în Manhattan, dar pot să te duc o bucată de drum, şi apoi să te las undeva de unde poţi lua un autobuz." Încântat, David a sărit înăuntru. Lucrurile luaseră o întorsătură spre bine, zâmbi el în sinea sa. Complet greşit. David a fost surprins când omul a tras maşina în spatele unei insule din mijlocul sistemului de autostradă şi i-a făcut semn să se dea jos.

„Ce s-a întâmplat?" a întrebat el nervos.

„Până aici te pot duce", a spus şoferul şi a răspuns expresiei uluite a lui David, zicând: „Ţi-am spus că nu te duc tot drumul."

Erau cel puţin patru opţiuni de ieşire din autostradă care porneau din acel punct, toate mergând în direcţii diferite, înspre părţi diferite ale oraşului. David nu avea habar unde se află, sau cum să ajungă unde voia să meargă. Iar în această stare de împietrire bruscă, nici măcar nu a avut prezenţa de spirit de a-l întreba pe şofer. Nu putea auzi nimic altceva decât „Fiule trebuie să te dai jos". I-a mulţumit omului şi s-a dat jos pe insula din mijlocul autostrăzii.

Acum, pe când privea la traficul de vârf, pe David l-a copleşit disperarea. Nu o să mai găsesc nici un fel de maşină aici, a gândit el fără speranţă. Chiar dacă cineva ar vrea să se oprească - lucru absolut improbabil - acea persoană ar trebui să meargă spre Manhattan şi nu spre una dintre celelalte ieşiri. Nu putea nici să meargă spre un loc mai convenabil, sau înapoi la aeroport. Era prins în mijlocul mai multor benzi de trafic şi se afla într-o încurcătură teribilă. Resemnat, şi-a mutat rucsacul pe celălalt umăr şi a ridicat degetul. Maşinile treceau cu sutele. A trecut o oră... apoi încă o oră. David vedea feţele şoferilor care se îndreptau hotărâţi spre destinaţia lor. Nu-l observa aproape nimeni, iar atunci când îl vedeau se uitau la el uimiţi sau, încă şi mai rău, amuzaţi. David îşi imagina cam ce gândeau oamenii aceia.

„Puştiul ăsta chiar şi închipuie că cineva o să-l ia de aici!" David era absolut de acord. Pentru el, perspectiva apărea foarte întunecată, încercând să-şi facă o strategie în privinţa a ceea ce putea face în caz că nimeni nu se va opri să-l ia vreodată, a hotărât că, atunci când ora de vârf se va încheia, va traversa benzile şi se va îndrepta spre o staţie de autobuz. A început să-şi facă griji. Dacă nu se întâmpla ceva foarte repede, nu-i mai rămânea timp să meargă în Manhattan. Va trebui să se întoarcă la aeroport pentru a prinde avionul spre Paris - şi se va putea considera norocos dacă va mai ajunge la timp.

Deja începea să gândească negativ. Sunt cam expus aici, a început să-şi spună în sinea sa. Se poate întâmpla orice. Şi chiar dacă ar fi să oprească o maşină de poliţie, asta m-ar putea ajuta, dar ar putea şi să mă bage în bucluc. Pe autostradă nu ai voie să *faci autostopul. Aş putea fi reţinut de poliţie şi apoi aş pierde avionul...* În mijlocul acestor gânduri negre, David s-a oprit. *Ia stai o clipă, toate astea sunt o nebunie! Nu o să se întâmple nimic rău.* A dat din cap. *Trebuie să gândesc pozitiv.* Câteva minute mai târziu, a observat o maşină modernă care a încetinit, iar şoferul se uita la el cu milă. Apoi a privit cu uimire cum maşina s-a oprit într-adevăr lângă el. Şoferul i-a făcut semn să se urce.

„Mulţumesc, mulţumesc, *mulţumesc",* repeta David recăpătându-şi suflul. Apoi şi-a luat rucsacul şi a fugit către uşa deschisă.

„Mergeţi în Manhattan?", a întrebat David imediat. Acum ştia că era foarte important să i se răspundă la această întrebare, înainte ca maşina să pornească. Nu dorea să se trezească pe o altă insulă, în mijlocul unui alt nod cumplit de benzi de circulaţie! Şoferul l-a privit pe David cu ochi negri adânci.

„Da, Manhattan", a răspuns el cu un accent moale. Au mai mers un kilometru, înainte să vorbească iar. David l-a întrebat:

„De unde sunteţi?"

„Eu sunt din Tunisia. Din Africa de Nord."

„Ceee? Dacă ar fi putut pune frână, ar fi făcut-o. „Sunteţi din Tunisia?", s-a bâlbâit el.

„Da, dar n-am mai fost de multă vreme acasă. De fapt, de câţiva ani, locuiesc la Paris şi luna aceasta m-am mutat la New York. Practic medicina în Manhattan."

„Aţi locuit în Paris? Sunteţi din Tunisia şi aţi locuit în Paris?"

David nu-şi putea crede urechilor.

„Eu tocmai *plec* în Tunisia şi mă opresc în Paris pentru o lună!" Ochii omului au strălucit şi pe faţă i-a apărut un zâmbet. „Păi, se pare că am ales pasagerul potrivit. Poate că te pot ajuta în privinţa călătoriilor tale."

Timp de 45 de minute cât a durat călătoria spre Manhattan, David şi doctorul s-au angajat într-o discuţie vioaie legată de toţi oamenii şi toate locurile care vor constitui o parte din viaţa lui David în anul următor. Şoferul i-a dat lui David numele câtorva prieteni apropiaţi şi a câtorva cunoştinţe. Ei puteau să îl informeze în legătură cu cele mai bune locuri unde să meargă şi ce anume să viziteze, restaurantele şi galeriile de artă, apartamente de închiriat, oameni pe care să-i cunoască - toate lucrurile de care David avea nevoie pentru a-şi face cât mai plăcută vizita în Franţa, ceea ce însemna mult mai mult decât putea să afle un simplu turist. Chiar de a doua zi, la scurt timp după ce a aterizat pe aeroportul internaţional Charles de Gaulle, David a început să culeagă roadele călătoriei sale în Manhattan. În cele din urmă, a fost invitat să locuiască într-o cameră din apartamentul unui cuplu al cărui nume şi număr de telefon din Paris îi fuseseră date în timpul călătoriei spre Manhattan.

Câteva săptămâni mai târziu, contactele care i-au fost date pentru Tunisia i-au permis lui David să se acomodeze cu Universitatea şi să se simtă la largul lui mult mai repede decât a crezut că va fi posibil în acel oraş îndepărtat, cu o civilizaţie foarte diferită. Şi-a găsit locuri pe care să le frecventeze, unde să locuiască şi să lucreze cât timp era student - aşa că, practic, a avut foarte puţine griji, întreaga experienţă s-a desfăşurat bine.

Dar viaţa lui David - încrederea sa în sine, oportunităţile de viitor care au decurs din această experienţă - ar fi putut fi... nu, *ar fi fost...* complet diferite, dacă acest om amabil, acest om *anume* nu s-ar fi oprit să ia un tânăr hippie disperat, care stătea cu un deget în sus, făcând autostopul în mijlocul autostrăzii într-o dimineaţă de vară în New York.

David nu şi-a mai văzut niciodată binefăcătorul. Timp de săptămâni întregi el a scris scrisori ca să-i mulţumească omului pentru ajutorul lui amabil, dar nu i s-a răspuns niciodată. În cele din urmă, David şi-a dat seama că acea întâlnire întâmplătoare a servit unui scop mai înalt din viaţa sa şi că nu era absolut nevoie să-l mai caute pe doctor. Întâlnirea importantă avusese loc şi ea aşezase cursul vieţii lui David în timpul acelui an când era student în străinătate.

Acum, când David povesteşte foarte des această istorioară, unii oameni tratează cu uşurinţă contextul cosmic în care David o plasează. Dar nici unul dintre ei nu poate să nu fie uluit de sincronizarea a ceea ce s-a întâmplat pe autostradă.

„Modul în care acest lucru mi-a făcut cel mai mare serviciu", spune David „altul decât darul evident de a-mi face călătoriile mai plăcute, este că mi-a arătat fără echivoc că există în viaţă momente în care apar miracole - şi că acestea nu trebuie trecute cu vederea şi lăsate neanalizate".

„Există un scop şi un înţeles în totul. Avem ocazia unică de a acorda atenţie - sau de a nu acorda - şi, în felul acesta, să ne *de-terminăm* cursul vieţii."

***

Acum câţiva ani, am căpătat o învăţătură extraordinar de înţeleaptă de la Werner Erhard, un profesor extraordinar care a creat antrenamentele EST[2]. El a spus: „Viaţa se rezolvă în procesul Vieţii însăşi." Aceste 7 cuvinte sunt cele mai încurajatoare din câte am auzit vreodată. Ele mi-au permis să mă *relaxez* în privinţa vieţii şi să-i acord o şansă. Propria mea formulare a acestei înţelepciuni apare în cinci cuvinte:

Dumnezeu este de partea noastră. Cred acest lucru cu tărie şi din plin. El stă la baza unei cărţi întregi, *Prietenie cu Dumnezeu,* care a apărut în 1999. Ea este la baza întregii mele filozofii şi a modului meu de a înţelege viaţa. Cred că Dumnezeu demonstrează, în fiecare clipă a fiecărei zile, faptul că este „de partea noastră" - iar în unele zile, acest lucru se arată într-un mod mai dramatic decât în altele.

Povestea lui David este un exemplu puternic. Cred că avem cu toţii poveşti de genul acesta. Cred dă putem cu toţii scoate în evidenţă momente din viaţa noastră când au apărut minunate sincronizări, întâlniri întâmplătoare fericite, coincidenţe, noroc - sau oricum alegem să le spunem. Eu le numesc *Momente de Graţie.* Ele formează o categorie anumită, dintr-o gamă mai largă de astfel de momente prin care văd că trecem cu toţii - dar numai câţiva dintre noi o fac în mod conştient.

Când o facem în mod conştient, când recunoaştem aceste Momente de Graţie ca ceea ce sunt ele cu adevărat, se întâmplă ceva cu totul remarcabil. Ele încep să se înmulţească. Asta, deoarece cu cât ştim mai mult ce se întâmplă, cu atât ştim mai mult ce se întâmplă. Staţi să văd dacă pot să mă exprim mai clar.

A fi conştient de ceva este cheia spre conştienţă şi conştienţa este cheia spre creaţie. Cu cât devenim mai intens conştienţi, cu atât devenim şi mai conştienţi. Starea de a fi conştient este ceva ce evoluează, ceva ce se hrăneşte din ea însăşi. După ce devii Conştient, devii conştient că eşti Conştient. Apoi, devii conştient că eşti conştient de faptul că eşti Conştient - şi aşa mai departe, până când atingem nivelul suprem de Conştienţă Totală.

Când devenim Conştienţi că există în viaţă ceva ce se numeşte Momente de Graţie, începem să le recunoaştem foarte repede. Faptul că le recunoaştem mai repede, ne permite să beneficiem de ele cu mai multă uşurinţă. Unui observator întâmplător i se poate chiar părea că le creăm noi. Într-un anumit sens, noi *chiar* le creăm - dacă acceptăm definiţia „creaţiei", ca fiind actul de a vedea ceva care este deja acolo (şi, astfel, de a obţine avantaje din aceasta).

Spus mai simplu, noi nu trebuie să creăm nimic. Trebuie doar să folosim spre beneficul nostru, tot ceea ce a fost deja creat. *Şi mai trebuie să ştim, cu siguranţă, că putem face acest lucru.* Acum este momentul în care totul intră în ceaţă.

Nu este cu adevărat în ceaţă, dar pare a fi.

În cazul doamnei şi domnului Johnson, am spus că *intenţia* este cea care oferă posibilitatea să apară miracole, cum ar fi să găseşti şi să cumperi o casă în 24 de ore, practic fără nici un ban. Noi ne-am întrebat, ce anume produce miracolul. Oare miracolul se afla acolo, înainte ca doamna Johnson să creadă în el, sau - într-un anumit sens - ea *l-a pus* acolo prin credinţa ei?

Spunem aici că noi „trebuie doar să folosim înspre beneficul nostru, tot ceea ce a fost deja creat". Acest lucru pare a răspunde la întrebare, sugerând că miracolul era deja la locul lui şi că tot ceea ce a trebuit să facă doamna Johnson a fost *să-l vadă acolo,* probabil prin credinţa ei. Dar credinţa este un lucru înşelător. E foarte greu pentru mulţi oameni să creadă ceva

[2] Tratament făcut cu intenţia de a-i ajuta pe oameni să ajungă la evoluţie psihologică, în care ei petrec multe ore în grupuri mari, lipsiţi de mâncare şi apă, sub supravegherea brutală a unor persoane special antrenate. [Erhard Seminars Training = Seminarii de Antrenament Erhard; după Werner Erhard, om de afaceri American, care a inventat acest sistem] (N:T:)

ce ei „nu cred". Dacă ceva este „de necrezut", cum poate cineva să ajungă să creadă? Cum poate o persoană „să capete credinţă"? Eu am observat că „credinţa" se capătă în trei feluri: observând, trăind ca experienţă şi hotărând. Noi putem *observa* cum se rezolvă lucrurile pentru alţi oameni (citind cărţi ca aceasta), putem *trăi ca experienţă* modul în care se rezolvă lucrurile (aşa cum a făcut David Daniel), sau putem stabili încă dinainte, cu fermitate, *intenţia* noastră în privinţa modului în care urmează să se rezolve totul (drumul pe care a mers doamna Johnson).

De fapt, acesta poate deveni un proces alcătuit din trei părţi - în paşi. Mai întâi, auziţi despre miracole care li se întâmplă altor oameni. Apoi, aflând despre mai multe asemenea cazuri, vă ridicaţi starea de conştienţă şi începeţi să observaţi că şi voi primiţi miracole în viaţa *voastră.* În cele din urmă, primind suficient de multe, hotărâţi că miracolele sunt ceva obişnuit şi începeţi *să le aşteptaţi* - chiar *să le cereţi* - stabilindu-vă intenţiile!

Este interesant faptul că nu trebuie să fie parcurşi toţi aceşti paşi. Şi nici nu trebuie să fie parcurşi în această ordine. Se poate face un „salt" peste un pas, sau se poate schimba ordinea lor.

Ceea ce s-a întâmplat pentru David Daniel în ziua aceea când a vizitat pentru prima dată oraşul New York ca student, a fost un moment care putea „părea a fi" un inconvenient uriaş - dacă nu chiar un dezastru. Adevărul este că a fost un Moment de Graţie, un moment de Intervenţie Divină, din care nu putea să iasă decât ceva foarte bun. Forţa lui nu constă numai în efectele pe care le-a avut asupra vieţii lui David pe termen scurt, dar şi în *credinţa* şi în *cunoaşterea* pe care le-a stabilit în viaţa sa pe termen lung.

Acum David ştie - şi a ştiut încă din acea zi când era foarte tânăr - că viaţa se rezolvă în procesul vieţii însăşi şi că Dumnezeu este de partea noastră. În mintea lui nu există nici un dubiu în această privinţă, deoarece el a trăit direct o asemenea *experienţă* şi îi este clar acum ce înseamnă Procesul Vieţii şi cum acţionează el. David a trecut direct la Pasul al doilea.

Frumuseţea „sistemului" este că limpezimea lui produce încă şi mai multe asemenea întâmplări, aduce încă şi mai multe asemenea rezultate. Asta, deoarece intuiţia lui îi permite să vadă totul în mod diferit, iar *aceasta* îi permite *să trăiască experienţa* în mod diferit. Şi *să o aştepte.*

Acum, el poate trece la Pasul al treilea. Dar, înainte de „Miracolul petrecut când a făcut autostopul", David era foarte îngrijorat şi se întreba cum va ieşi din toată această încurcătură. Pe de altă parte, înainte de Miracolul cu Casa, doamna Johnson nu era deloc îngrijorată - deşi miracolul de abia urma să se întâmple.

Ce anume a dus la această diferenţiere? *Intenţia.* Doamna Johnson a trecut direct la Pasul al treilea. Nu cunoaştem destul din antecedentele poveştii ei pentru a şti dacă ea a sărit până la acel pas, sau a ajuns acolo trecând prin pasul 1 şi 2. Şi, desigur, asta nici nu contează. Ceea ce contează este că ea şi-a stabilit obiectivul şi nu a existat niciodată nici un dubiu. Nu şi-a dat voie să cadă în gânduri negative - ceea ce se întâmplă adesea atunci când lucrurile nu merg bine. Nu şi-a permis niciodată să slăbească forţa intenţiei ei, cedând în faţa a ceea ce părea că se întâmplă. Neslăbind forţa intenţiei, ea a ţinut totul *în tensiune.*

Acesta este un secret al vieţii. Folosită aşa cum trebuie, tensiunea este bună. Eu vorbesc aici despre ceea ce psihologii numesc „tensiune creatoare".

De fapt, *exact* despre asta vorbesc: tensiune care *creează.* Atunci când totul este ţinut într-o tensiune creatoare, forţele de energie opuse sunt folosite una împotriva celeilalte, pentru a ţine totul la locul lui. În felul acesta ţinem totul la loc, atunci când tuturor ni se pare că totul se prăbuşeşte, că nimic nu merge, că nimic nu are nici un rost. Totul se prăbuşeşte, atunci când *relaxezi* tensiunea, atunci când renunţi, când scapi totul de sub control cum fac copiii într-unul din jocurile lor - numai atunci totul se prăbuşeşte.

Trucul este să rămâi în tensiune, până ce tot ceea ce îţi opune rezistenţă cedează în cele din urmă. Atunci nimic nu se mai distruge, *totul se aşează la locul lui.*

Exact asta s-a întâmplat cu domnul şi doamna Johnson.

David Daniel a fost norocos că schimbarea lui de gândire, trecerea la negativitate acolo, pe insula din mijlocul traficului, a fost scurtă şi nu a generat destulă energie negativă pentru a-i pune capăt visului de a ajunge în Manhattan şi înapoi la aeroport, la timp ca să prindă avionul. El şi-a curmat gândirea negativă exact la timp şi „a oprit oprirea". Sau a oprit incapacitatea lui de a primi ceea ce era bun pentru el. El aproape că şi-a terminat propriul bine, dar a întors cursul prin procesul pe care l-am numit *de-terminare.*

Priviţi şi miraţi-vă, iată un miracol! Nu numai că cineva care merge spre Manhattan apare de nicăieri, dar este şi cea mai potrivită persoană pe care ţi-ai putea-o imagina pentru situaţia de faţă.

Astăzi, David povesteşte că viaţa sa a fost „plină de asemenea întâmplări". Fără îndoială că acest lucru e adevărat. Asta, deoarece trăim ca experienţă ceea ce gândim. Iar dacă ceea ce gândim este că circumstanţele prezente - *oricare* ar putea fi ele - ne vor duce, în cele din urmă, spre cel mai mare bine al nostru, atunci nu este nici o îndoială că aşa va fi. Nu se poate să se întâmple altfel, deoarece experienţa voastră nu este ceva care se întâmplă. Ea este ceva care voi *credeţi* că se întâmplă. Adică, nu este ceva ce „se desfăşoară", este ceva ce voi *simţiţi* în privinţa a ceea ce este în curs de desfăşurare.

Ceea ce simţiţi în privinţa a ceea ce este în curs de desfăşurare, este ceea ce se desfăşoară în interiorul vostru. Se desfăşoară în inima voastră, în sufletul vostru şi în mintea voastră. Aceasta se înregistrează în toate trei, iar această înregistrare este ceea ce voi numiţi *experienţă.* Doi oameni pot auzi aceeaşi piesă muzicală şi pot trăi experienţe complet diferite. Acelaşi lucru se întâmplă şi când e vorba de doi oameni care mănâncă aceeaşi mâncare, de doi oameni care fac sex, de doi oameni care fac orice.

În cazul în care, de fiecare dată când vă aflaţi „în pom" (aşa cum părea a fi David, pe insula aflată în mijlocului traficului de pe autostradă), sunteţi *conştienţi* că ceea ce vă aşteaptă este o oportunitate şi nu un obstacol, atunci nu veţi aluneca spre gândire negativă - şi tot ceea ce este legat de experienţa pe care-o trăiţi în acea circumstanţă se va modifica. Aceasta este ideea. Iar ideea mai extinsă este că nici măcar nu trebuie să ştiţi că ceva bun vi se întâmplă, pentru ca aceasta să se întâmple. *Aceasta se întâmplă, chiar dacă o ştiţi sau nu.* Dar, dacă doriţi *să trăiţi experienţa* „binelui" care se întâmplă, trebuie *să-l vedeţi ca atare.*

Aceasta este starea de conştienţă. Asta înseamnă ea.

Trucul în viaţă este să observaţi - pur şi simplu *să observaţi* - ce se întâmplă, fără să judecaţi. Nu-l numiţi într-un fel sau altul. *Nu cădeţi în capcana negativităţii.* Pur şi simplu, deveniţi un observator obiectiv.

Tocmai am fost lăsat în mijlocul unui sistem de autostrăzi din New York. În povestea lui David Daniel numai acest lucru este adevărat. Orice alt gând pe care David l-ar fi avut legat de acest eveniment era o judecată. Din fericire, lui Dumnezeu nu-I pasă dacă noi emitem judecăţi. Dumnezeu va avea întotdeauna grijă ca tot ceea ce ni se întâmplă să fie spre binele nostru.

Singura întrebare care ni se pune este, prin urmare, nu dacă o anumită întâmplare *este* spre binele nostru, *ci cât timp ne trebuie până când observăm acest lucru.* Cu cât devenim mai repede conştienţi că *tot ceea ce ni se întâmplă* este spre binele nostru, cu atât mai repede vom trăi experienţa în acest fel.

Ascultaţi ce se spune în *Conversaţii cu Dumnezeu,* volumul al II-lea, despre acest subiect:

Întrucât Voia Mea este ca voi să cunoaşteţi şi să trăiţi experienţa lui Cine Sunteţi, vă permit să atrageţi către voi orice eveniment sau experienţă alegeţi să creaţi pentru a atinge acest scop.

Din când în când, vi se alătură alţi Jucători în Jocul Universal, fie ca Scurte întâlniri, Participanţi de pe Margine, Colegi Temporari de Echipă, Actori care joacă Interactiv pe Termen Lung, Rude şi Familie, Cei Morţi şi Mult Iubiţi, sau Parteneri pe Cărarea Vieţii. Aceste suflete sunt atrase către voi, de către voi. Voi sunteţi atraşi către ei, de către ei. Este o experienţă creatoare mutuală, exprimând alegerile şi dorinţele ambelor părţi.

Nimeni nu vine către voi în mod accidental.

Nu există coincidenţă.

Nimic nu se întâmplă la voia sorţii.

Viaţa nu este un produs al întâmplării.

Evenimentele, ca şi oamenii, sunt atraşi către voi, de către voi, pentru propriile voastre scopuri.

Când înţelegem acest lucru, ne transformăm viaţa, sau *părem* că o facem. Adevărul este că tot ceea ce facem este să vedem lucrurile aşa cum sunt ele cu adevărat. Tot aşa, este imposibil să ne transformăm. E posibil doar să ne cunoaştem, sau să nu ne cunoaştem aşa Cum Suntem Noi cu Adevărat. În momentul în care o facem, ne modificăm *experienţa.*

Eu ştiu că viaţa se rezolvă în procesul Vieţii Însăşi. Eu ştiu că Dumnezeu este de partea mea. Aceasta îmi ţine tensiunea creatoare, acolo unde trebuie. Linia dintre Eu cel Pozitiv şi Eu cel Negativ rămâne nemişcată, până când Eu cel Negativ oboseşte să tot stea acolo şi, în cele din urmă, renunţă. Atunci, tot ceea ce jumătate din mine insista că nu poate fi făcut, se aşează la locul lui!

Acum că ştiu care este trucul, trăiesc experienţa propriei mele vieţi ca fiind absolut lipsită de griji. Văd că totul duce spre bine. Iar acest adevăr mă eliberează.

Mă eliberează de frustrări.

Mă eliberează de mânie. Mă eliberează de nelinişte.

Dacă e să mă întorc la aceste experienţe şi momentul în care se întâmplă asta, ţine de faptul că am uitat Cine Sunt Eu cu Adevărat şi Cum Stau Lucrurile.

Am uitat că viaţa se rezolvă în cadrul procesului Vieţii Însăşi. Am uitat că Dumnezeu este de partea mea. Nu mă concentrez intens. Adică, nu sunt *în tensiune.* Am cedat înspre gândirea negativă. Am uitat că sunt în plină călătorie şi îmi imaginez că mă aflu pe o insulă, în mijlocul traficului.

4

Miracolele se întâmplă cu adevărat

Fred Ruth şedea pe scaun, aşteptând să moară. Voia ceva de băut „N-am nevoie de nici un afurisit de doctor care să-mi spună că nu o mai duc mult", bodogăni el. „Toată lumea ştie că urmez la rând."

Chiar ieri, cardiologul a dat câteva telefoane, anunţându-i pe copiii lui Fred şi pe fosta lui soţie că era momentul să-l viziteze ca să-şi ia rămas bun. Doi dintre copiii săi au venit să-l vadă, dar nu au stat prea mult. În ultima vreme, Fred nu se purtase prea frumos cu ei, în special cu fiul său vitreg. Cei doi nu se împăcau prea bine nici când Fred era sănătos, şi cu atât mai puţin acum când era cu adevărat bolnav. Problema era inima.

Totul a început în 1975, când Fred a avut prima criză serioasă. Avea numai 38 de ani, dar nu era de mirare. Atât mama cât şi tatăl său muriseră de atacuri de cord, îşi pierduse doi fraţi bolnavi de inimă, iar sora sa suferise de diabet grav şi, cu un an în urmă, murise de atac de inimă, la numai 44 de ani.

Fred însuşi suferise două operaţii chirurgicale bypass în ultimii şase ani. N-a mai lucrat un lung interval de timp, dar nu-i era prea dor de serviciul său. Era foarte stresant să fie

directorul unei companii producătoare de computere. Probabil că şi asta i-a agravat problemele cardiace. *Bine c-am scăpat,* era tot ce avea de spus.

„Dă sunetul mai încet", s-a răstit la Anne, care privea la TV.

N-a înţeles ea, oare, cât era el de bolnav?

Fred ştia că propria-i personalitate s-a schimbat, dar nu părea a fi în stare să facă ceva în legătură cu asta. Devenise chiar iritabil. Dezagreabil şi iritabil. Asta era!

„Doamne, cât nu-mi place să stau aici", mormăi Fred, încercând să-şi schimbe poziţia pe fotoliu şi să se uite pe fereastră.

Mişcarea îi producea durere. Avea atât de puţin oxigen în sânge, încât toate membrele şi pieptul erau cuprinse de un cârcel puternic. Rareori se ridica de pe scaun; tot ce putea face era să se deplaseze până la baie.

Tot universul lui Fred se restrânsese, treptat, la o cameră de treizeci de metri pătraţi. Nu putea ieşi, deoarece apartamentul era la etajul doi şi asta însemna să coboare şi să urce scări; putea doar să urmărească lumea trecând pe sub fereastra lui. Din când în când, o ambulanţă şuiera în stradă şi Fred se întreba dacă ar putea fi el următorul căruia să-i vină rândul.

Existau foarte puţine lucruri care-l preocupau pe Fred. Îşi pierduse interesul pentru televiziune; telenovelele alea păreau atât de stupide. În ultimul timp, citea mai ales romanele lui Stephen King, singurele cărţi care-i mai puteau reţine atenţia. Anne (numele ei întreg era Roseanna, dar Fred o dezmierda întotdeauna, folosind diminutivul) a încercat să-i vorbească despre nişte cărţi de spiritualitate pe care le citea, dar lui Fred totul i se părea o prostie.

Fred nu a fost niciodată prea interesat de Dumnezeu sau de religie, iar faptul că era pe moarte nu însemna că avea de gând să se schimbe acum. Ca băiat, a fost de câteva ori la biserică, dar nimeni din familia lui nu l-a însoţit, iar după un timp nu prea părea să-l mai intereseze. Se gândea că, în perioada în care mergea la biserică, viaţa lui n-a mers deloc mai bine. Nimic nu părea să-i facă viaţa mai bună... exceptând, poate, o băutură din când în când.

„Ai vrea să mănânci ceva, înainte să plec la întrunire?", l-a întrebat Anne, intrând în cameră, gata îmbrăcată.

„Ce întrunire? Nu mi-ai spus că mergi la o întrunire. Nu vreau să rămân singur. Nu vreau nimic de mâncare. Adu-mi doar de băut!"

„Fred, nu trebuie să bei. Nu-ţi poate face bine", i-a zis Anne, cu prudenţă.

„Ce-ar putea să-mi facă, să mă omoare?", a fost replica lui dură.

Era iarnă în Ohio. Ziua era senină şi rece, dar mai târziu după amiază au apărut norii şi cerul a căpătat un aspect ameninţător. Fred a observat că arborii au început să se îndoaie puţin de vânt.

„Începe să bată vântul; ar putea să vină o furtună. Alt motiv pentru care n-ar trebui să ieşi diseară."

Dar Anne îşi dezbrăcase deja haina.

El s-a întins după telecomandă, apoi şi-a dat seama că nu mai are destulă energie să o folosească. Cum stătea rezemat pe spate în scaunul lui, ascultând vântul, nu-şi dădea deloc seama cât timp a trecut. În curând a auzit televizorul, aşa că înţeles că Anne urmărea din nou programul, dar a rămas în scaunul lui, ţinând ochii închişi şi simţindu-şi durerea din corp. Se auzeau nişte tunete şi vântul bătea destul de tare, dar Fred nu s-a mişcat. *Poate se vor termina repede toate,* se gândea suspinând. *Nu văd ce rost are să mă cramponez, cu toată durerea pe care o simt. Vreau să se termine.*

Atunci s-a întâmplat ceva. S-a auzit o *bubuitură* puternică, atât de tare, încât a zguduit camera. Imediat, Fred a observat o străfulgerare în spatele pleoapelor lui închise. Când a deschis repede ochii, surprins, a văzut în faţa lui o minge strălucitoare de lumină, de mărimea unei mingi de baschet, planând deasupra televizorului. Fred a închis ochii. Strălucirea îl jena la ochi, dar s-a simţit îndemnat să privească mai îndeaproape. Mingea avea un centru portocaliu ca de foc, cu o aură strălucitoare albă, licărind în jurul ei şi cu o coadă, ceva de genul

în care el îşi imagina că ar putea arăta o cometă. Fred a amuţit. Creierul lui părea a nu fi în stare să priceapă asta. Tot ce putea face, era să se uite fix la mingea strălucitoare, ciudată. Apoi, mingea a sărit în aer. Exact acolo, în faţa ochilor lui.

Doar... *a explodat.* Nu s-a produs nici un zgomot şi n-a fost o adevărată explozie, dar se părea că mingea sufla particule minuscule de lumină în cameră - şi în el. Fred a simţit pătrunzându-i în piept un val de energie, care nu semăna cu nimic din ce a cunoscut vreodată. El s-a încălzit imediat şi a început să simtă furnicături în tot corpul. În acest moment, Fred şi-a regăsit vocea. S-a uitat la Anne, care şedea pe canapea cu gura căscată.

„Ai văzut obiectul acela, nu-i aşa?" Fred voia să se asigure că nu visa. Soţia sa a încuviinţat încet din cap. „Suntem morţi?"

„Nu ştiu. Dar, dacă ne ridicăm şi traversăm camera şi ne uităm la scaunele goale, atunci vom şti că nu suntem morţi". Fred a considerat bizar că putea face haz într-un asemenea moment. Anne şi Fred au făcut încercarea de a merge spre peretele opus şi s-au întors. Nu exista nici un corp care să şadă pe scaunele lor. Fred a respirat adânc.

„Bine, presupunem că suntem încă în viaţă. Cred că o să ies afară, să aflu dacă şi altcineva a mai văzut ceva". Înainte ca Anne să fi putut spune o vorbă, Fred a părăsit apartamentul, aparent fără să se gândească o secundă. El s-a grăbit, coborând în fugă scările şi a ajuns afară în bătaia vântului. Frunze şi ramuri acopereau trotuarul. Plimbându-se în jurul blocului, pentru a verifica dacă acesta a suferit avarii, a putut auzi sirenele la distanţă. Pe stradă erau doi oameni şi Fred s-a îndreptat spre ei.

„A fost vreo furtună", a întrebat el.

„Da", a spus unul dintre oameni, arătând cu degetul spre ferestrele întunecate ale unor blocuri de la colţ. „Arată de parcă ar fi pană de curent acolo". Fred se gândea că ar trebui să se întoarcă sus, să vadă ce este cu Anne. Probabil că s-a speriat destul de tare, dacă a simţit ceva apropiat de ceea ce a simţit el. Când a intrat pe uşă, a găsit-o stând acolo, privind nu atât speriată, cât şocată.

„Tu ştii ce-ai făcut chiar acum? Îţi dai seama ce faci?" Era neîncrezătoare.

Fred s-a oprit din mers. S-a uitat în jos la trupul lui firav, apoi din nou în sus la soţia lui. Ce s-a întâmplat cu el? Încet, şi-a dat seama că într-adevăr a coborât ca în zbor scările, s-a plimbat în jurul blocului şi a urcat înapoi. Şi nici măcar nu a gâfâit. Cu câteva minute înainte nu era în stare să meargă nici până la baie, fără să simtă o durere incredibilă - şi cu atât mai puţin să urce scările. Acum nu simţea nici un pic de disconfort.

De fapt, se simţea grozav! Ce s-a întâmplat cu el?

„Mă duc din nou", a spus, nevenindu-i să creadă nimic din toate astea. Fred a coborât scările şi s-a plimbat în jurul blocului încă de două ori.

„Mă simt de milioane!", i-a spus soţiei, când s-a întors. „Durerea a dispărut". De atunci, Fred nu a mai simţit nici o durere. L-a sunat pe cardiologul lui, dar când doctorul i-a auzit povestea, a spus că nu vrea să vorbească despre asta. Atunci, i-a telefonat medicului de la clinica medicală de urgenţă, la care mergea la control.

„Ei bine, Fred, eu aud o mulţime de poveşti ciudate ca aceasta", a admis doctorul, „şi am învăţat să nu fiu prea surprins. Du-te şi bucură-te de viaţă, iar dacă durerea apare din nou, întoarce-te. Între timp, n-ai nevoie de ajutorul meu".

Fred *se bucură* de viaţă. Ceva s-a schimbat, nu numai în corpul lui, dar şi în personalitatea lui şi în modul în care-şi percepe viaţa. El simte mai puţin nevoia de a controla pe oricine şi orice. Nu mai bea, iar copiii şi prietenii vin mai des pe la el.

Miracolul, aşa cum vor ei să-l numească, a făcut ca Anne şi Fred să se apropie mai mult unul de altul. Uneori ei au chiar lungi conversaţii, despre probleme spirituale şi îşi împărtăşesc şi comentează cărţi de evoluţie spirituală personală, ale căror filozofii, Fred este acum deschis să le integreze în viaţa lui.

Într-o încercare de a oferi ceva comunităţii lor, Fred şi Anne au început să scrie şi să distribuie o revistă locală spirituală, pentru a constitui un forum pentru discuţii pe teme privind mintea-corpul-spiritul. El nu se mai întreabă de ce a beneficiat de această vindecare minunată. Este sigur că asta se datorează faptului că încă mai are ceva de oferit lumii şi, pentru a o face, trebuie să fie vindecat în trup şi spirit. Anne crede că miracolul s-a produs pentru ei amândoi.

***

Uneori, Momentele noastre de Graţie nu sunt atât de graţioase. Uneori, Dumnezeu merge împreună cu noi şi ne aplică o adevărată zdruncinătură. Şi uneori, acele „zdruncinături" apar sub forma experienţelor care ar putea fi explicate doar ca... ei bine, ca inexplicabile. Când apare aşa ceva, înseamnă că ni se cere să reflectăm ce anume s-a întâmplat! Ce se întâmplă?

În *Prietenie cu Dumnezeu* este o declaraţie extraordinară:

Eu v-am oferit numai miracole.

Aici, mesajul este că noi ne putem aştepta la miracole în orice zi din viaţa noastră. Dar, aşa cum s-a observat la coborârea subită a unui fluture, noi trebuie să fim conştienţi că ele se întâmplă, altfel vom privi exact dincolo de ele. Doar dacă nu cumva le vedem, pentru că nu se poate altfel. Uneori e imposibil să le ignori, aşa cum au descoperit Fred şi Anne Ruth.

Înainte de a explora acest extraordinar miracol, mi-ar plăcea, totuşi, să vorbesc foarte pe scurt despre unele motive pentru care miracolele vindecării sunt necesare.

Noi nu avem destulă grijă de noi înşine. Nu doar Fred, ci cei mai mulţi dintre noi. *Conversaţii cu Dumnezeu, vol. I*, cuprinde următoarea observaţie:

Toate bolile sunt autocreate. Până şi doctorii de medicină convenţională îşi dau seama acum de modul în care oamenii se autoîmbolnăvesc. Majoritatea oamenilor o face inconştient. (Oamenii nici măcar nu ştiu ce fac).

Aşa că, atunci când se îmbolnăvesc nu-şi dau seama de ce a căzut pe capul lor. Au sentimentul că i-a trăsnit din senin, mai degrabă decât că şi-au făcut-o cu mâna lor. Acest lucru se întâmplă, pentru că majoritatea oamenilor trece prin întreaga viaţă în mod inconştient - nu numai prin problemele de sănătate şi consecinţele lor.

Oamenii fumează şi se miră că au cancer.

Oamenii îngurgitează animale şi grăsime şi se miră că au arterele blocate.

Oamenii sunt furioşi şi se miră că fac atac de cord.

Oamenii sunt în competiţie cu ceilalţi - fără milă şi sub un stres incredibil - şi se miră de ce fac atac cerebral.

Un adevăr mai puţin evident este că majoritatea oamenilor îşi fac îngrozitor de multe griji.

Şi, după cinci ani şi cinci cărţi, în Comuniune cu Dumnezeu găsim următorul comentariu:

Sănătatea este un mod de a anunţa consensul dintre trupul, mintea şi spiritul vostru. Când nu sunteţi sănătoşi, priviţi cu care anume dintre părţi nu sunteţi în armonie. Poate că e timpul să vă odihniţi trupul, dar mintea nu ştie cum să o facă. Poate că mintea este ancorată în gânduri negative, pline de furie sau griji în privinţa zilei de mâine şi trupul nu se poate relaxa. Trupul vostru vă va arăta adevărul. Pur şi simplu, observaţi-l. Băgaţi de seamă la ceea ce el vă arată, ascultaţi ce vă spune.

Dacă ne ascultăm trupurile şi le tratăm bine, vom obţine mai mult de la ele. Miracolul la care ne putem aştepta în fiecare zi, va fi miracolul pe care îl producem.

Şi acum, hai să vorbim despre miracole.

În Un Curs în Miracole se spune că nimic nu e greu, atunci când e vorba de miracole. Asta, deoarece pentru Dumnezeu, nimic nu e dificil. Toate lucrurile sunt posibile - şi nu numai posibile, ci şi uşor de executat.

Totuşi, chiar dacă nu există nici un grad de dificultate, există o diversitate de genuri şi dimensiuni. Există miracole mari şi mici. Există miracole rapide şi altele care cer mai mult timp. Există miracole care pot fi uşor explicate şi altele care nu pot.

Nu toate miracolele apar ca vindecări. Fred Ruth a fost vindecat, dar asta n-ar trebui să-i facă pe alţi oameni să se întrebe de ce cei dragi lor n-au avut parte de „un miracol" şi au murit. Chiar faptul că o persoană moare poate fi un miracol, deşi ăsta e posibil să nu fie modul în care noi vedem un miracol.

Definiţia pe care o dau eu unui miracol este „exact lucrul potrivit, în exact modul potrivit şi exact la momentul potrivit". Povestea de la sfârşitul capitolului I, a plecării bătrânului domn Colson din corpul lui, este un exemplu minunat. La fel este - într-un mod mai puţin dramatic, dar deloc mai puţin perfect - povestea omului care l-a luat pe David Daniel, care stătea pe refugiul de circulaţie în sistemul de autostrăzi din marginea oraşului New York.

Ori de câte ori mă rog pentru un miracol, pentru mine sau pentru altcineva, descopăr că este o mângâiere şi o uşurare să-L las pe Dumnezeu „să decidă" cum va arăta miracolul. Eu folosesc următoarele cuvinte: „Asta este ceea ce aş vrea eu, Doamne, *dar numai dacă este spre binele cel mai înalt al tuturor celor implicaţi.* Te rog, Doamne, fă ceea ce este spre binele cel mai înalt al fiecăruia. Ştiu că aşa vei face. Amin." Am folosit această rugăciune timp de 25 de ani - şi a fost atât de mângâietoare. Este versiunea mea pentru „Lasă-te în seama Domnului".

Am spus mai înainte că, cu cât ne dăm seama că miracolele se petrec în fiecare zi în propriile noastre vieţi, cu atât vor surveni în experienţa noastră mai multe miracole. Totuşi, multe miracole trec neobservate, nerecunoscute drept ceea ce sunt, deoarece ele nu sunt considerate de noi a fi „miraculoase".

În mod frecvent, nu ceea ce se întâmplă e miraculos, ci sincronizarea celor ce se întâmplă. Evenimentul poate fi explicat uşor, dar, faptul că el s-a întâmplat *exact atunci* când s-a întâmplat, este ceea ce-l face neobişnuit. Şi astfel, noi putem să nu numim asta un miracol, ci mai curând o sincronizare.

Adesea, ceea ce este miraculos nu este ce sau când s-a întâmplat ceva, ci cum s-a întâmplat. O serie de evenimente complet explicabile pot decurge împreună într-un mod deosebit, aproape ca o aventură ciudată, pentru a produce un rezultat foarte improbabil. Nu putem numi asta miracol, ci mai curând *descoperire întâmplătoare fericită.* Uneori, evenimentul care se produce în vieţile noastre este complet explicabil şi nici momentul şi nici modul în care se produce nu este neobişnuit. Totuşi, faptul că el *totuşi* se întâmplă total - şi că ni se întâmplă *nouă* - este copleşitor. Cu toate astea, nu putem numi *aceasta* chiar un miracol - ci, mai curând, *noroc.*

Multe fiinţe umane vor da orice nume posibil miracolelor lui Dumnezeu, în afară de „miracolele lui Dumnezeu", deoarece ei, fie nu cred în Dumnezeu, fie nu cred în miracole - sau nu cred că acele miracole li se pot întâmpla *lor.* Şi, dacă nu crezi ceva, nu-l vei vedea drept ceea ce este cu adevărat, întrucât, a crede înseamnă a vedea. Nu este invers.

Exact ăsta e motivul pentru care nu te poţi vedea *pe tine însuţi* drept Cine Eşti cu Adevărat. Tu nu ştii nici măcar că Sinele tău e un miracol. Totuşi, asta eşti tu, un miracol în curs de creaţie. Pentru că nu ai terminat încă să te finisezi pe tine tu însuţi şi nici Dumnezeu nu termină vreodată să te finiseze.

Aceasta este ceea ce Fred Ruth a învăţat în săptămânile în care se credea pe moarte. Dumnezeu avea alte planuri pentru Fred şi El a încercat orice pentru a-l trezi. El o avea pe Anne pentru a-i aduce cărţi lui Fred şi a-i vorbi despre temele spirituale. Dar Fred nici măcar

nu asculta, aşa încât Dumnezeu a spus: „în ordineee... ia să vedem ce putem face, pentru a-i atrage atenţia lui Fred..."

Mulţi dintre noi au beneficiat de aceste moduri de chemare la trezire, din partea universului. Dar, aşa cum s-a arătat, noi le vom eticheta oricum şi în orice alt mod imaginabil.

Aberaţii psihologice.

Experienţe paranormale.

Imaginaţia noastră care o ia razna.

Orice.

Dar ele sunt, fără îndoială, miracole.

Dar, oare, se întâmplă cu adevărat acest gen de lucruri?

Oare oamenii văd cu adevărat mingi de lumină în faţa lor, sau simt radiaţii de energie trecând prin ei, sau aud voci suave spunându-le mari adevăruri?

Au oamenii cu adevărat experienţe de vindecare spontană, sau simt dintr-o dată o identificare totală cu Unimea, sau au cu adevărat conversaţii cu Dumnezeu?

O, da!

5

Vocile tăcute

După publicarea *Conversaţiilor cu Dumnezeu,* întrebarea care mi s-a pus mai des decât oricare alta, a fost: „De ce tu? De ce te-a ales Dumnezeu pe tine?" Nu vă pot spune de câte ori am răspuns la aceste întrebări! Şi întotdeauna am răspuns:

„Dumnezeu nu *m-a ales pe mine, Dumnezeu alege pe fiecare. Dumnezeu ne vorbeşte tuturor, tot timpul. Problema nu este cui îi vorbeşte Dumnezeu? Problema este cine ascultă?"*

Dumnezeu ne vorbeşte în multe feluri, în fiecare zi. Dumnezeu nu se jenează şi foloseşte orice mijloc de a comunica cu noi. Versurile următorului cântec pe care-l auzi la radio; vorbele întâmplătoare ale unui prieten, pe strada pe care tu „tocmai s-a întâmplat" să-l întâlneşti; un articol într-o revistă veche de patru luni, din salonul de coafură; şi, da, o voce care-ţi vorbeşte direct.

Dar voi trebuie *să ascultaţi.* Trebuie să fiţi *conştienţi* că Dumnezeu **comunică *direct*** cu voi. Asta nu-i o speranţă. Nu-i o dorinţă. Nu-i o rugăciune. Este o *realitate.* Comunicările de la Dumnezeu vin spre voi, în momente de Graţie. Dar, dacă nu sunteţi *conştienţi,* veţi trece de aceste momente şi nici măcar nu veţi şti că ele au avut loc.

Revin asupra acestui punct, iarăşi şi iarăşi, deoarece vreau să vă pun de acord cu sinele vostru spiritual. Vreau să vă deschid ochii şi urechile. Vreau să vă trezesc simţurile. Vreau ca voi să „vă veniţi în fire şi-n simţiri" când e vorba despre Dumnezeu!

Pentru că mesajele lui Dumnezeu vin la voi, tot timpul.

Aveţi nevoie de mai multe exemple? Aveţi nevoie de dovezi în plus? Citiţi următoarea poveste. Este vorba despre Doug Furbush, care locuieşte lângă Atlanta, Georgia.

* * *

Mutarea în casa lor nou construită a reprezentat împlinirea unui vis pentru Doug şi familia lui, iar Doug îşi petrecea lungile zile de sfârşit de săptămână instalând sistemul de stropire, înaintea ploilor de iarnă. Era o treabă care-i făcea plăcere. Să sape pământul, să aranjeze gazonul. A avea un pic de murdărie sub unghii era o schimbare plăcută, faţă de a şedea toată ziua în faţa calculatorului - care era modul în care-şi petrecea cea mai mare parte din timp, în calitate de consultant tehnologic. Soarele de septembrie îi încălzea spatele, în timp ce se apleca peste lopată.

„Eu mă reped până la magazin", i-a strigat soţia lui din uşa din spate. „Ai nevoie de ceva?"

„Nu, mulţumesc, dragă", i-a strigat Doug.

„Bine, mă întorc în zece minute!"

Doug chicotea în sinea lui: nu-mi trebuie nimic pe lume!

El chiar avea aproape orice şi-ar fi putut dori. Părea să nu existe ceva în universul lui, în acel moment, pe care să vrea să-l schimbe. Viaţa era plăcută. Totul era plăcut - soarele pe umerii lui, zgomotul surd şi ronţăiala lopeţii, atunci când lovea pământul, păsările ciripind în vârful piersicilor înalţi din curte. Pe măsură ce săpa, plăcerea muncii îi cânta în muşchi, sudoarea îi picura între omoplaţi. Deodată, s-a auzit strigat pe nume.

Doug!

Tonul era imperativ, dar era o voce pe care nu o recunoştea. Aproape ca... o voce tăcută. S-a uitat în jur. Curtea era goală. Să fii fost soţia lui? Trebuie să fi fost ea! Poate a uitat ceva şi îl strigă din alee. Cum el nu i-a răspuns, ea a intrat să-şi ia singură. Da, asta e.

Înfigând lopata într-un dâmb de noroi, Doug s-a ridicat din şanţ şi s-a dus până în faţa casei. Nu era nimeni acolo. Maşina soţiei lui nu era în garaj. *Hmmm! Poate am stat prea mult în soare* - cugetă el - şi s-a întors spre curte.

Doug! Vocea era mai insistentă de data asta.

Du-te să o găseşti pe Gael! Acum, Doug s-a oprit brusc din ceea ce făcea. *Ce-i asta? Am auzit această voce,* îşi argumenta sieşi. *Dar de unde vine? Şi ce-i povestea asta despre Gael?*

Fiica lui s-a întors mai devreme de la patinoarul local, unde fusese de dimineaţă cu prietenii şi a mers direct în camera ei. Părea cam tăcută, dar Doug era atât de ocupat cu proiectul lui, încât ea de abia i-a vorbit. Avea, la urma urmei, 13 ani. El şi-a zâmbit în sinea lui. E pe punctul de a avea *hachiţe.* Dar acum venea asupra lui un sentiment de spaimă ... ca şi când ceva nu era în ordine. De ce a auzit această voce care-l îndemna să o găsească?

Toate aceste gânduri i-au luat doar câteva secunde. Brusc, Doug a fugit în casă, neoprindu-se să-şi lase ghetele murdare, urcând treptele două câte două, până în dormitorul fetei. Ca de obicei, uşa era încuiată. Acesta era Templul ei Interior. Doug înţelegea toate astea. Dar acum simţea că se petrece ceva deosebit. Nu era ca în alte daţi când fiica lui se izola.

„Gael?", a ciocănit el în uşă. Nimic. A bătut mai tare:

„Gael, eşti înăuntru? S-a întâmplat ceva?" Iarăşi linişte.

„Gael, deschide uşa!" Atunci s-a auzit o voce slabă, înăbuşită.

„Lasă-mă-n pace... tăticule."

Ei bine, cel puţin e întreagă şi vorbeşte. Dar nici nu se punea problema ca Doug să plece de acolo.

„Gael, deschide uşa imediat!" A aşteptat un pic. *Va trebui să o sparg,* se gândea el. Atunci, s-a auzit ţăcănitul zăvorului.

De abia a deschis uşa şi Gael s-a întors şi a fugit spre pat, vârându-se sub cuvertură şi acoperindu-şi capul. Felul în care tremura trăda hohote înăbuşite de plâns.

„Ce s-a întâmplat, dragă?" a întrebat Doug, îndreptându-se spre ea. „Ţi s-a întâmplat ceva?" Acelaşi mormăit ca mai înainte – „Lasă-mă-n pace, tăticule!" Ochii lui Doug cercetau camera, uimit, şi atunci a observat sânge pe plapumă. Era doar o pată, dar el a văzut-o şi a atins-o. Era umedă.

„Gael, vorbeşte-mi, eşti rănită?" Ea nu a răspuns.

„Te rog, Gael, spune-mi ce te supără. De ce e sânge pe pat?".

Fiica lui şi-a descoperit faţa. Doug a văzut imediat că avea ochii umflaţi şi roşii... ca şi încheieturile mâinilor, îşi tăiase venele.

„Gael, fetiţo, ce-ai făcut?" Doug şi-a ieşit din minţi. I-a înşfăcat mâinile, să i le privească mai îndeaproape. A văzut imediat că nu se rănise grav. Tăieturile nu erau adânci. Dar, desigur, sângera. Doug alergă la baie să găsească ceva.

„De ce ai făcut asta, Gael?", i-a strigat peste umăr. „Ce ţi s-a întâmplat?" Acum, ea suspina pe faţă:

„Tăticule, îmi pare foarte rău, dar nu mai suport."

„Ce? *Ce* să suporţi?"

„Toţi sunt atât de răi cu mine. Toţi mă urăsc."

„O, Gael..." a întrerupt-o Doug, întorcându-se la patul ei, cu prosoape. „Nu e adevărat".

„Te rog, tăticule. Tu nu ştii. Eu nu am nici un prieten. Şi singura persoană care-mi place e atât de rea cu mine. Într-o zi îi place de mine, iar în ziua următoare mă urăşte şi mă vorbeşte pe la spate."

Doug a curăţat-o uşor, cu un prosop cald.

„Astăzi la patinoar, a fost atât de crudă cu mine. Nu cred că mai pot suporta. Săptămâna trecută, m-a invitat la aniversarea ei. Am fost atât de fericită. Şi astăzi, în faţa tuturor, mi-a spus că e hotărâtă să nu mă mai invite. Am vrut chiar să mor."

„Dar, Gael, nimic nu e atât de grav ca să faci *aşa ceva.* Vei avea prieteni. Vor mai fi o mulţime de aniversări. Tu eşti o persoană drăguţă şi frumoasă. Există mulţi oameni care vor vrea să fie prieteni cu tine", pleda Doug în faţa fiicei lui. „Te rog, nu poţi crede că viaţa ta nu merită trăită. Ce s-ar întâmpla cu noi, părinţii tăi? Noi te iubim foarte, foarte mult", în acel moment, uşa din faţă s-a trântit.

„Sunt acasă, dragii mei. Vreţi să ştiţi ce-am primit?", a strigat voioasă soţia lui Doug din antreu. „Helooo!... unde sunteţi toţi?"

„E mama ta. Hai să vorbim cu ea, bine? Va vrea să ştie ce s-a întâmplat cu tine." Doug a înfăşurat rănile lui Gael cu prosoape.

„Trebuie să te ducem să-ţi coase rănile, dragă. Vino!"

Gael s-a ridicat fără tragere de inimă şi şi-a vârât picioarele în pantofi, ţinând prosoapele pătate de sânge în jurul încheieturi-lor. Doug s-a uitat jos la murdăria pe care a întins-o pe covorul roz. Apoi, şi-a alungat gândul prea puţin însemnat. Ce prostie, să te ne-linişteşti pentru aşa ceva, s-a mustrat el şi, cu un suspin de uşurare, şi-a ridicat ochii pentru a adresa o rugăciune de recunoştinţă. Apoi, uitându-se la micile stele argintii, pe care Gael le-a lipit pe tavan, s-a gândit la altceva .... Acea voce, se gândea, a fost *vocea lui Dumnezeu.* Doug ştia asta cu siguranţă. Iar acea voce care-l chema afară din şanţ a salvat viaţa fiicei lui. Se îngrozea când se gândea la ce s-ar fi putut întâmpla, dacă nu ar fi găsit-o la timp. Doug ştia acum că ea avea nevoie disperată de ajutor. Şi voia să se asigure că l-a primit.

Următoarele săptămâni au fost dificile, cu întâlniri pline de lacrimi, cu consilieri şi cu doctori. Rezultatele au fost totuşi minunate. Gael a reuşit să lupte cu depresia şi să-şi recâştige voinţa de a trăi. Ea a primit multă dragoste din partea familiei ei şi, de asemenea, lucrurile au mers mai bine şi cu prietenii ei, aşa cum se întâmplă de obicei. Ea a început să vadă că situaţiile drastice nu îndreptăţesc întotdeauna măsuri drastice.

În cele din urmă, i s-a pus diagnosticul de depresie psihică. Dacă nu i s-ar fi administrat tratament, Doug e convins că ar fi putut găsi o cale de a-şi curma viaţa. Dar Dumnezeu avea alte planuri şi, astăzi, Gael este o minunată şi înfloritoare tânără de 18 ani, care urmează colegiul şi studiază oceanografia.

Şi Doug? El este profund recunoscător şi conştient, foarte conştient că Dumnezeu le vorbeşte *direct* fiinţelor umane.

***

Multe fiinţe umane cred că opusul e adevărat. Noi am fost educaţi de către societatea noastră - mai ales, de către multe dintre religiile noastre - să negăm posibilitatea că Dumnezeu i-ar vorbi direct omului obişnuit. Dumnezeu *a vorbit* fiinţelor umane, ni s-a spus, dar foarte demult - şi nu omului obişnuit. Comunicările Lui sunt numite *revelaţii* şi acestea s-a spus că au fost date numai oamenilor foarte deosebiţi, în împrejurări cu totul speciale.

Dacă s-a întâmplat ca oamenii „deosebiţi" care au avut aceste experienţe (sau cei care au auzit despre ele) să scrie detaliat, acele scrieri au fost numite Sfinte Scripturi. Scrierile oricărui „om obişnuit", care împărtăşesc asemenea experienţe au fost numite „erezii". În plus, cu cât experienţa cuiva este mai apropiată de prezent, cu atât este mai probabil să fie tratată ca amăgitoare sau halucinantă. Cu cât asemenea experienţe revin din timpuri mai îndepărtate, cu atât e mai probabil că ele vor fi respectate.

George Bernard Shaw spunea: *„La început, orice mare adevăr este considerat o blasfemie".*

Sarcina noastră în actuala civilizaţie a negării *nu este* să negăm experienţa propriului nostru suflet, a propriei noastre minţi şi a propriului nostru corp, ci *să o facem cunoscută,* tare şi clar, pentru ca să o audă toată lumea.

Asta nu se face întotdeauna cu uşurinţă. Ani de zile, când experienţa propriului meu suflet, a minţii şi a trupului meu (ca să nu spun nimic despre toate trei la un loc), decurgea împotriva a ceea ce mi s-a spus că e posibil sau adevărat, eu am negat această experienţă. Mulţi oameni au făcut la fel, până când nu au mai putut nega, până când evidenţa a fost atât de copleşitoare, atât de profundă, atât de uimitoare, încât negarea nu a mai fost posibilă.

Bill Colson n-a vrut să-şi nege experienţa. Într-adevăr, departe de a o nega, el s-a ridicat în picioare în faţa unei biserici pline cu oameni la înmormântarea tatălui său şi a mărturisit-o. Nici Bill Tucker n-a vrut să-şi nege experienţa. Nici David Daniel, Fred şi Anne Ruth, Gerry Reid, sau alţi „oameni obişnuiţi", ale căror poveşti apar în această carte. Ei au înţeles, ei *ştiu,* că Dumnezeu lucrează în vieţile lor, că Dumnezeu interacţionează *direct* cu fiinţele umane, că Dumnezeu chiar *vorbeşte* oamenilor. Crezi că Doug Furbush are vreun dubiu în legătură cu asta?

Eu vă pot asigura că nu are. Dar, lucrul important de observat aici este că experienţa lui nu e chiar atât de neobişnuită.

Robert Friedman este editor la Hampton Roads, compania care a făcut cunoscute lumii *Conversaţiile cu Dumnezeu* şi care a publicat această carte. Când i-am spus prima oară lui Bob că vreau să scriu o carte intitulată *Momente de Graţie*[3] şi i-am explicat despre ce este vorba, reacţia lui promptă a fost:

„Şi eu am trăit unul asemănător!"

„Adevărat?", am întrebat.

„Absolut. Ştiu exact despre ce este vorba."

„Ei bine, vorbeşte-mi despre asta. Ce s-a întâmplat?"

„Aveam 16 ani", a început Bob „şi tocmai am învăţat să conduc maşina. Era în Portsmouth, Virginia".

„Ahaa!"

„Ei bine, într-o zi mă apropiam de o şosea principală, cu patru benzi, venind dintr-un drum lateral. Exact la acest semafor erau garduri vii pe ambele părţi ale drumului, aşa încât vizibilitatea era redusă, chiar foarte slabă. Dar asta nu avea prea mare importanţă, întrucât exista semafor, nu-i aşa? Deci, e normal să porneşti la lumina verde. Ei bine, lumina verde s-a aprins şi tocmai am pus piciorul pe accelerator, când, brusc, o voce a spus: *,Stop!".* Exact aşa. Doar *Stop!* Ştiam că nu e nimeni în maşină şi totuşi aud această voce, clar ca un clopoţel şi care spune *,Stop!"*

Aşa încât, am apăsat frâna. Era o reacţie pur automată. Nu m-am gândit la ce fac, doar am apăsat frâna. Şi apare un *tip... o maşină care trecea pe roşu!* Venea din stânga. Nici măcar n-am văzut-o din cauza gardului viu, înainte ca ea să ajungă exact în intersecţie - şi mergea cu 50 de mile pe oră, parcă zbura. Dacă nu mă opream, mă lovea exact pe partea şoferului. Vreau să spun că eram un om mort, din cauza tipului ăluia! Nu există nici un dubiu că aş fi fost mort.

[3] Titlul sub care a fost publicată, iniţial, această carte.

Acum, spune-mi ce era acea voce? A fost un înger, un înger de pază? A fost ghidul meu? A fost Dumnezeu? Nu ştiu. Nu sunt nici măcar sigur dacă există vreo diferenţă. Vreau să spun că totul e Dumnezeu în acţiune, nu-i aşa? Tot ce ştiu este că *eu am auzit acea voce.* Hei, ea a rostit doar un cuvânt, dar mi-a salvat viaţa.

„Uau!" am zis. „Şi dacă nu era acel Moment de Graţie, n-ar fi fost aceste *Momente de Graţie* - cartea, vreau să spun - din cauză că tu n-ai fi fost aici ca să o publici. Tu n-ai fi fost pe aici, nici măcar să publici *Conversaţii cu Dumnezeu."*

„Sunt sigur că n-aş fi fost."

„Presimt că Dumnezeu are planuri speciale pentru tine."

„Eu cred că el are planuri pentru noi amândoi."

La fel ai şi tu. Eu cred că fiecare are cel puţin o poveste personală în legătură cu Intervenţia Divină - şi nu mă surprinde. I-am spus lui Bob că vreau să scot această carte, deoarece vreau să demonstrez lumii că experienţa mea din *Conversaţii cu Dumnezeu* nu este neobişnuită; că singurul lucru neobişnuit în legătură cu ea a fost că am vrut să o scot în public, să vorbesc despre ea. Şi cred că experienţa a continuat atât de mult şi am făcut atâtea însemnări despre ea, ca să pot scrie chiar şi o carte despre ea. Dar experienţa însăşi - experienţa lui Dumnezeu comunicând direct cu noi - aceea este foarte, foarte obişnuită. Dacă te afli în Indianopolis, Indiana, vreodată caut-o pe Carolyn Leffler.

Iată experienţa ei, redată cu propriile-i cuvinte...

6

Şi Dumnezeu cântă?

*„**Mămico, nu-ţi face griji** în privinţa lui tăticu"*, mi-a spus micuţul meu de cinci ani, privindu-mă drept în ochi. „Totul o să fie în ordine."

Am fost surprinsă, desigur. Pe când îl duceam pe Eric la şcoală m-am tot gândit la întâmplările legate de divorţul meu nehotărât. M-am resemnat în legătură cu sfârşitul căsătoriei mele.

Ceea ce mă supăra cu adevărat, era efectul pe care-l avea asupra lui Eric. El şi tatăl lui erau apropiaţi. Eu am încercat să-l feresc de realitatea dură că tatăl lui n-ar mai vrea să locuiască împreună cu noi, dar Eric era prea isteţ şi prea sensibil pentru a nu cunoaşte adevărul. După ce tatăl lui a plecat cu adevărat, Eric luase să-i poarte bluzele cu glugă rămase de la el, acoperindu-şi faţa tot mereu. Indiferent de cât de mult îl rugam, el continua să se ascundă. Dar astăzi părea în stare să renunţe, ca să-mi facă mie plăcere.

„Mulţumesc dragă, ai dreptate. Totul va fi bine".

M-am minunat din nou de capacitatea lui Eric de a-mi citi gândurile. El a fost un copil intuitiv chiar de mic. Căuta să sesizeze cele mai intime gânduri ale mele, când mă aşteptam mai puţin, aproape ca şi când am fi comunicat telepatic. Adesea jucam un joc numit „Gândeşte-te la mine". Când prânzul era gata şi era vremea ca Eric să se întoarcă de la joacă, eu îmi îndreptam gândurile spre el şi-l chemam mental. Absolut întotdeauna, Eric venea repede, trântind uşa, spunând ca şi cum ar fi fost ceva normal:

„În ordine, sunt aici, mami".

Eric se deosebea foarte mult de majoritatea copiilor. Mai târziu, când a venit vremea să meargă la şcoală, am văzut că puştii din clasa lui nu păreau să-l înţeleagă şi de aceea el se simţea adesea stingher. Prin urmare, Eric avea o viaţă foarte plină de fantezii. Intra adesea în lumea imaginaţiei lui, fără prudenţă, adâncindu-se atât de complet în ea, încât pierdea orice legătură cu realitatea. De fapt, el voia ca imaginaţia lui *să devină* realitatea lui.

Odată, când avea cam opt ani, Eric se plictisea la şcoală şi căuta refugiu în lumea lui fantastică. În mintea lui, se transforma într-un tigru care-şi urmărea prada în junglă. Cum va-

gabonda tainic şi liniştit printre frunzele verzi şi dese, a dat peste o maimuţă, care scotocea prin iarbă. Eric a prins-o imediat şi şi-a imobilizat prada.

„Eric, ce faci", l-a auzit pe învăţător ţipând.

Eric a revenit la realitate, cu o tresărire. Era ghemuit pe podeaua clasei, muşcând marginea băncii de lemn. Cu smerenie, el i-a cerut scuze învăţătorului. Eric mi-a spus mai târziu că nu-şi putea găsi cuvintele pentru a-şi explica purtarea şi că, în plus, credea că învăţătorul renunţase oricum să-l înţeleagă.

Eu am ştiut întotdeauna că lumea imaginară a lui Eric, pe lângă faptul că era un loc de refugiu şi un izvor al incapacităţii lui de a se „acomoda" cu societatea altor copii, era simptomatică pentru sensibilitatea deosebită la suferinţă şi durere, a oricărui copil. El era vulnerabil la lucruri peste care alţi copii treceau foarte uşor.

Pe când avea zece ani, la începutul vacanţei, într-o zi, această caracteristică s-a manifestat în cel mai periculos mod. Aşa cum relatează Eric, el şi-a invitat un coleg de clasă - cred că-l chema Jason - să joace împreună nişte jocuri. Jason i-a răspuns:

„Nu vin, mă duc să joc fotbal cu copii. Vino să te joci cu noi".

Eric a refuzat. Ultima dată când a jucat fotbal a fost lovit rău şi a venit acasă cu un ochi negru.

„Nicidecum", a spus el.

„Ei bine, eu joc fotbal", a răspuns Jason „tu faci ce vrei".

Acest gest a fost perceput de Eric ca o mare jignire. E posibil să fi ajuns repede la concluzia că, întrucât Jason nu a vrut să se joace cu el, lui Jason nu-i plăcea de el - şi de acolo la ideea că *nimănui nu-i place de el.*

Dacă aşa a gândit, e clar că a fost ceva insuportabil pentru el. Şi atunci, a găsit o coardă pe care cineva a aruncat-o şi, fără să se gândească o secundă, s-a cărţărat pe un perete cam de un metru, a legat un capăt al corzii în jurul unui gard, pe celălalt în jurul gâtului său şi a sărit. Din fericire, o profesoară care tocmai se afla pe terenul de joc s-a uitat din întâmplare la Eric, cu o fracţiune de secundă înainte de a fi prea târziu. Sărind repede să-l ţină, ea a ţipat după alt profesor să vină şi să-i dezlege frânghia din jurul gâtului.

Eric nu s-a rănit grav, dar i-a înspăimântat pe toţi de moarte. Am fost chemată imediat, şi, în timp ce stăteam cu Eric în cancelarie, lacrimile îmi brăzdau faţa.

„Micuţul meu, de ce ai vrut să-ţi faci aşa ceva", l-am întrebat.

„Nu ştii că noi putem vorbi despre orice ne doare? Şi că rezolvăm totul împreună". „Eu te iubesc, tăticul tău te iubeşte, Dumnezeu te iubeşte."

„Dar la *şcoală* nimeni nu mă place, mami", a strigat Eric, foarte îndurerat. Mi-am luat fiul în braţe. Cum puteam să-l ajut? Voiam cu disperare să ştiu.

Discutând incidentul cu consilierii de la şcoală, am hotărât să-i acord foarte puţină atenţie. A avea o atitudine calmă, s-a considerat a fi cea mai bună cale de rezolvare, atât de către profesori, cât şi de către consilieri. Am hotărât să-i ofer lui Eric ajutorul de care avea nevoie în privinţa suferinţei pricinuită de plecarea de acasă a tatălui său. Din păcate, nu am avut şanse.

Doar după două zile, Eric a încercat din nou să se spânzure, de data aceasta de un cârlig din dulapul de haine. Atunci, am luat cu greu decizia de a-l duce pe Eric la un spital psihiatric. Am simţit că nu am nici o altă alegere. În timp ce conduceam pe un bulevard cu trei benzi, spre spital, plângeam în sinea mea, gândind: *Nu-mi pot lăsa copilul în acest loc ciudat. N-are decât zece ani.* Mă întrebam dacă Eric a înţeles cu adevărat că urma să trăiască acolo, separat acum, nu numai de tatăl lui, dar şi de mine şi de toate lucrurile pe care le iubea cel mai mult... casa, care era adăpostul lui, refugiul lui.

„ Mamă, nu-ţi face griji! Îmi va fi bine. Mă poţi vizita oricând".

Încă o dată, Eric îmi citise gândurile. *Cum poate un copil să fie atât de intuitiv şi totodată să aibă asemenea probleme,* mă întrebam, lamentându-mă.

Ţinându-l pe Eric de mână, ne-am dus cu însoţitorul să ne arate împrejurimile clinicii. Locul nu era neplăcut, dar era, la urma urmelor, un spital. Am vorbit cu doctori şi cu infirmiere, i-am despachetat lucrurile, ne-am îmbrăţişat îndelung şi ne-am spus la revedere. Urma să nu-l pot vedea pe Eric o săptămână întreagă. Nu credeam că aş putea suporta să fiu despărţită de băieţelul meu. El avea aşa de multă nevoie de mine; va fi atât de singur. *De ce a fost să se întâmple asta?,* mă înfuriam în sinea mea. Eram foarte preocupată în timp ce conduceam automat maşina pe străzile oraşului. Toate sentimentele îmi fuseseră înăbuşite de zile în şir. Desigur, încercam să fiu tare pentru Eric, dar acum nu mai era necesar să-mi opresc lacrimile să curgă - şi, în sfârşit, chiar le-am lăsat să curgă.

În mintea mea strigam: *„De ce se întâmplă asta? Unde-i cineva care să mă ajute... să mă sprijine! Sunt singură, absolut singură!"* Trebuia să mă concentrez puternic ca să nu mă prăbuşesc peste volan.

După ce am parcat maşina, rătăceam prin casa mea goală, ştiind că urma o perioadă de mare singurătate. Am căzut pe pat fără să-mi dezbrac hainele, învelindu-mă cu cuvertura. Astfel înfăşurată, suspinam puternic, dorind doar să fiu sprijinită şi consolată.

Atunci am auzit pe cineva spunând: *„Tu nu eşti singură, Carolyn."* Am sărit drept din pat, uitându-mă în jur surprinsă. În cameră nu mai era nimeni.

„Eu sunt cu tine."

Din nou era acea voce, venind de nicăieri. Totuşi, de data asta, eu nu mă simţeam nici surprinsă, nici neliniştită. De fapt, m-a cuprins o senzaţie minunată de pace. Am simţit deodată că ştiam cine îmi vorbea. Vocea m-a îmbrăţişat blând şi mi-a pătruns în toată fiinţa. Uşurată, m-am întins pe spate şi am căzut într-un somn adânc, odihnitor. În dimineaţa următoare, m-am trezit cu soarele strălucind prin fereastră. Pentru prima dată după multe zile, speranţa mi-a umplut inima. M-am surprins chiar fredonând, în timp ce mă îmbrăcam pentru a pleca la serviciu. Acum simţeam - acum *ştiam* - că Eric se va face bine. Mai ştiam că o să trec prin toate astea chiar foarte bine - cu ajutorul lui Dumnezeu. Apoi, conducând maşina spre serviciu, îndoiala se furişă din nou în mine.

Ridică-te, mă mustra, părinteşte, mintea mea. *Tu crezi că lucrurile se vor aranja pentru că, dintr-o dată, Dumnezeu este de partea ta?*

Nu puteam să sufăr chestia asta! Nu puteam să sufăr când mintea mea raţională, sceptică mă convingea să ies din senzaţia de bine - de obicei chiar când, emoţional, eram stăpână pe situaţie. *Nu!* îmi ordonam. *Nu ajunge acolo! Of, Doamne, ajută-mă. Ajută-mă să ştiu că acest fapt este real, că tu eşti aici, că asta nu-i doar imaginaţia mea de noaptea trecută.* Dintr-un impuls, căutând ceva care să mă plaseze într-o stare de spirit mai bună, m-am întins şi am deschis aparatul de radio. Imediat, o melodie mi-a umplut maşina. „Acum şi totdeauna", se spunea, „voi fi mereu cu tine".

Am tras pe marginea şoselei. Am plâns.

Au trecut mulţi ani din ziua acea şi Dumnezeu şi-a ţinut promisiunea. A fost întotdeauna cu mine. Eric, nu numai că a supravieţuit acelei încercări din viaţă, dar este un tânăr nemaipomenit, care prin propriile-i forţe şi-a urmărit visul de a fi actor. Este inspirat de *Conversaţii cu Dumnezeu,* aşa cum sunt şi eu! Am reuşit!

***

Să nu vă îndoiţi niciodată că Dumnezeu vine la noi, ca răspuns la chemarea noastră. Totuşi, fiţi mereu conştienţi că Formele lui Dumnezeu sunt multiple şi infinite.

Este aşa cum am spus. Dumnezeu nu se ruşinează, subiectul următorului film pe care îl vedeţi, mesajul de pe un panou enorm din colţul străzii, un comentariu auzit la o masă dintr-un restaurant. *„Toate aceste instrumente sunt ale Mele",* spune Dumnezeu în *Conversaţii cu Dumnezeu.* Se pare că nimic nu-L va opri să ne facă să vedem ce trebuie să vedem, să ştim ce trebuie să ştim.

Nu voi uita vreodată povestea pe care o doamnă mai în vârstă - Gladys cred că o chema - mi-a relatat-o într-o scrisoare, acum câţiva ani. Ea citise cartea mea şi avea nişte necazuri în viaţă, prin urmare avea dificultăţi în a crede ceea ce citea în *Conversaţii cu Dumnezeu.*

*„**Ei bine. Doamne**",* a strigat ea tare într-o zi, umblând prin apartamentul ei mic. „Dacă eşti real, aşa cum spune Neale, arată-mi-Te. Vino. Dă-mi un semn. *Orice* semn. Nu-mi pasă. Dă-mi doar un fel de semn că eşti real, că eşti viu, că eşti *aici, chiar acum."*

Nu s-a întâmplat nimic. S-a aşezat pe scaunul de la masa din bucătărie, sorbindu-şi cafeaua.

Nu s-a întâmplat nimic. S-a mutat în balansoarul ei îmbâcsit, închizând ochii şi aşteptând. Nimic.

„Ei", murmură ea în sfârşit, „Aşa mă gândeam şi eu!"

Dezgustată, a deschis televizorul iar picioarele au început să tremure. S-a întors la balansoar, cu faţa înghetată de neîncredere. Două cuvinte mari ca viaţa, au umplut ecranul televizorului.

O, Dumnezeule!

Filmul lui John Denver - George Burns tocmai începuse, iar titlul filmului i-a sărit în ochi, exact când Gladys a apăsat pe butonul de pornire. Nici măcar nu vă puteţi imagina ce gânduri i-au trecut prin minte.

Mai târziu, ea glumea despre asta şi scrisoarea ei era alcătuită în acel spirit vesel. Dar niciodată ea nu s-a mai îndoit de existenţa - sau de prezenţa - lui Dumnezeu.

Şi astfel, vedeţi voi, Dumnezeu ni se revelează în multe forme. Nu toate acestea sunt „Dumnezeieşti". Mesajele cereşti nu vin întotdeauna spre noi în ambalaje cereşti, sau prin experienţe cereşti, aşa cum ne-am putea aştepta să vină. Ele pot fi livrate sub formă de cântece hot rock, sau în titluri de filme vechi de douăzeci de ani, sau în cărţi foarte la modă, dacă nu chiar neaşteptate.

Rareori mesajele lui Dumnezeu sunt însoţite de harfe cereşti, sau aduse spre noi de către îngeri.

Rareori.

Dar nu aş spune că niciodată...

7

Un mesager din rai?

Denise Moreland se uita cu atenţie la proaspăta mămică din patul de spital de lângă ea. Tânăra femeie avea un zâmbet radios, în timp ce-şi hrănea fetiţa nou născută.

De ce nu-mi pot ţine în braţe propriul meu copil sănătos?, îl întreba Denise pe Dumnezeu, în forul ei interior. *De ce această femeie îşi ţine copilul în braţe, în timp ce al meu zace în infirmerie, atârnând între viaţă şi moarte?*

Era în iarna lui 1976, anul bicentenarului Americii. În timp ce mulţi oameni sărbătoreau viaţa, libertatea şi căutau fericirea, Denise căuta ceva chiar mai important - o motivaţie pentru a trăi. După două pierderi de sarcini, înainte de a avea optsprezece ani, a reuşit, în sfârşit, să ducă sarcina până la termen. Dar, ceva mergea foarte prost. Când sarcina era avansată, sângele 0 negativ al Denisei a început să-l atace pe cel 0 pozitiv al copilului ei nenăscut şi acesta a trebuit să se nască prin cezariană, cu o noapte în urmă.

Micuţul Adam lupta acum pentru viaţa lui şi doctorii nu-i dădeau Denisei prea mari speranţe că lucrurile vor merge bine.

„E atât de micuţ şi de frumos." Denise se simţea atât de singură, privind fix spre Adam, care zăcea în pătuţul de plastic, rece, cu tuburi prin care se scurgeau lichide în şi din el.

Dorea cu ardoare să-l ţină în braţe şi să-l încălzească, să-l asigure de dragostea ei. El nu avea nici trei kilograme. Denise nu vedea cum ceva atât de mic şi neajutorat ar putea lupta din greu pentru a trăi.

Dar el lupta. În timp ce, în următoarele câteva zile, Adam se lupta, Denise s-a trezit luptând, luptând, luptând să nu o urască pe femeia din patul vecin, care-şi îngrijea şi-şi hrănea cu dragoste copilul la fiecare câteva ore. Mai mult decât atât, ea lupta pentru a nu-L urî pe Dumnezeu, care părea că o abandonase.

Peisajul mohorât din afara spitalului, pe care-l vedea pe fereastră, nu o ajuta câtuşi de puţin; oraşul era acoperit cu o mantie de zăpadă şi gheaţă. Spitalul era, literalmente, separat de lumea din afară, a vizitatorilor care veneau şi plecau. Denise se simţea singură şi întemniţată într-o realitate pe care ea, pur şi simplu, nu o putea pătrunde - aceea că fiul ei ar putea să moară.

Cum stătea în pat în a treia noapte, încercând să nu se gândească la posibilitatea de a pleca acasă fără copil, Denise era copleşită de furie.

Cum îmi poţi face mie asta, Doamne", striga în sinea ei *„Cum mi-ai putut da acest copil, această mult aşteptată familie - mai ales după copilăria îngrozitoare prin care am trecut - numai pentru a mi-l lua?* Denise simţea că o să i se rupă inima.

Incapabilă să facă faţă luptei cumplite cu emoţiile care se dezlănţuiau în ea, Denise a luat un stilou ca să-i scrie unei prietene, cu care întreţinea o corespondenţă plăcută, de mai mulţi ani. Cu mult timp înainte, Denise s-a obişnuit să-şi aştearnă emoţiile pe hârtie, să le trimită acestei prietene şi acum simţea că are nevoie să şi le reverse, mai mult ca oricând înainte.

Cum stiloul se mişca rapid pe hârtie, tot chinul mental şi sentimentul adânc de nedreptate au ieşit din ea şi au căpătat glas. Denise nu avea nici un gând conştient, pe măsură ce mâzgălea hârtia. Scrisul continua să curgă, umplând pagină după pagină. Durerea groaznică din inimă a început, în sfârşit, să se potolească. Apoi, dintr-o dată, chiar pe când scria, ea şi-a dat seama că nu-şi mai descarcă sufletul către prietena ei. Ea îi vorbea lui Dumnezeu. Denise s-a oprit ca să citească vorbele care tocmai ieşiseră din ea.

„Acest copil este o adevărată binecuvântare pentru mine şi sunt atât de îndrăgostită de el. E un mare dar de la Dumnezeu - conceput de mine, dar fiul lui Dumnezeu. Atâta timp cât eu nu înţeleg de ce El mi-ar lua copilul, îmi dau seama că nu pot face nimic pentru el. Dacă Tatăl vrea să-l ia pe Adam acasă, aşa să fie. Dacă Dumnezeu mi l-a dat, Dumnezeu îl poate lua înapoi. Trebuie să cred că există un motiv, un plan Divin. Aşa că, Stăpâne Creator, fă ceea ce corespunde celui mai înalt bine. Nu voia mea, ci „a Ta".

Era pentru prima oară în viaţa Denisei când a simţit că a comunicat cu adevărat cu Dumnezeu. O, ea mai vorbise cu Dumnezeu şi înainte! Cel mai recent, în exploziile ei de furie. Totuşi ea, n-a simţit niciodată *că a comunicat cu* adevărat cu cineva. Dar acum... acum a simţit pentru prima dată în viaţa ei, că I-a vorbit cu adevărat lui Dumnezeu. Şi a mai fost ceva. Ea a simţit şi că Dumnezeu *a auzit-o,* că a fost de acord cu ea, că a transmis chiar unele gânduri *prin* ea, *către* ea. Acum şi-a dat seama că El i-a adus înţelegerea.

De unde altundeva i-ar fi venit acele cuvinte din scrisoare?

Cu siguranţă că acelea nu erau gândurile *ei.*

Până acum. Simţindu-se neobişnuit de calmă, ea a pus foile pe noptieră, a stins lumina şi a adormit adânc, pentru prima oară în ultimele trei zile.

„Bună dimineaţa, Denise". Infirmiera a atins-o uşor pe umăr. „Am venit să-ţi spun că îi vom lua sânge lui Adam astăzi, să vedem dacă are nevoie de transfuzie". Pe jumătate adormită, Denise a înţeles implicaţiile acestei veşti. Dacă Adam avea nevoie de o transfuzie, s-ar putea ivi complicaţii. Noul sânge i-ar putea salva viaţa, sau i-ar putea-o curma. Netezindu-i perna, sora i-a şoptit blând:

„Ai credinţă, draga mea."

Cu un zâmbet cald, ea a ieşit pe nesimţite din cameră.

Denise se gândea cât de uşor trebuie să fie să spui asemenea cuvinte şi cât de greu este să fii cu adevărat credincios, în asemenea momente.

Uitându-se lung pe fereastră, căuta soarele slab de iarnă. Nu părea a fi dimineaţă. Totul era atât de liniştit. Ciudat, cugetă, cât de complet acoperă zăpada sunetul. În liniştea şi-n cenuşiul de acolo, Denise s-a imaginat cu fiul ei în braţe. Apoi, l-a văzut ridicat de mâinile lui Dumnezeu, încă o dată, ea s-a rugat: „Facă-se voia Ta".

Denise s-a simţit, deodată, ciudat de sfârşită şi slabă. Apoi, un junghi i-a trecut prin burtă, provocându-i o durere atât de mare, încât s-a îndoit involuntar în faţă. Camera s-a întunecat şi Denise a urmărit cu o detaşare ciudată, cum scena din faţa ei s-a îndepărtat... şi apoi a dispărut cu desăvârşire. Şi-a pierdut cunoştinţa.

Denise a auzit pe cineva spunând: „Dacă vrei, poţi pleca acasă". A deschis ochii şi a văzut o femeie frumoasă, stând lângă patul ei. Ce s-a întâmplat cu ea şi cine era această persoană? Capul i se învârtea şi Denise se lupta să vadă mai clar. Nu părea că vizitatoarea îi vorbea în realitate; mai curând, vocea ei melodioasă părea a veni de undeva, din capul lui Denise.

Doamna a privit adânc în ochii Denisei.

„Tatăl e gata să te primească, dacă asta e ceea ce doreşti. Dar eu trebuie să-ţi spun că munca ta aici nu este terminată; sarcina ta nu e încă îndeplinită. Micuţul tău fiu va trăi. Mai ai multe de trăit ca experienţă şi de învăţat pe calea pe care porneşti." Era îmbrăcată într-o rochie foarte frumoasă de sifon negru, cu falduri. Părul negru îi cădea pe umeri. Denise se gândea că un înger ar fi îmbrăcat în alb, dar aspectul ei părea destul de potrivit şi femeia era atât de frumoasă. Ochii ei erau plini de compasiune şi de dragoste - atât de multă dragoste, încât Denise cu greu o putea cuprinde.

„Dumnezeu respectă alegerea ta în orice privinţă", părea să spună. „Ai chemat spre tine unele lecţii dificile, dar aceste lecţii te pregătesc pentru ca tu să-ţi oferi serviciile altora, dacă alegi să rămâi. Vei fi mereu chemată să-ţi reaminteşti de credinţa ta."

Denise ştia, fără nici un dubiu, că i s-a oferit oportunitatea de a continua să trăiască în această lume, sau să plece dincolo, într-o nouă aventură. Viaţa era preţioasă, o ştia prea bine. Dar era şi foarte grea. Nu au fost oare anii ei, până la acest punct, o luptă continuă cu durerea şi cu frica? Chiar acum, ea se lupta cu realitatea îngrozitoare că bebeluşul ei ar putea muri şi că ea ar putea rămâne fără copii, pentru tot restul vieţii. Ea ar putea alege, chiar acum, să plece, să meargă dincolo. Această prezenţă iubitoare s-a oferit să o ia acasă, înapoi în braţele Tatălui, unde ar fi pace.

Dar Denise ştia că vrea să rămână.

Copilul ei urma să trăiască!

Şi, cu timpul, ea însăşi va fi din nou sănătoasă şi fericită, cu o familie de care să aibă grijă şi o viaţă de trăit. Întorcându-şi faţa spre îngerul ei deosebit, Denise a văzut că acesta zâmbea, ştiind deja ce decizie a luat Denise.

„Eu sunt întotdeauna cu tine", a spus îngerul. Apoi a plecat.

Denise a clipit... şi a văzut-o pe infirmieră stând deasupra ei, ţinându-l pe Adam în braţe. Cu o bucurie incredibilă, a întins mâinile să-şi ia bebeluşul.

Denisei Moreland i s-a întâmplat ceva minunat, atunci când a început să scrie acea scrisoare unei prietene. Ea s-a eliberat de mânie şi şi-a slăbit rezistenţa împotriva a ceea ce se întâmpla.

Acesta a fost un important punct de cotitură în experienţa ei.

În *Prietenie cu Dumnezeu* se spune:

Prin urmare, acceptă răul şi nu-i opune rezistenţă. Pentru că persistă lucrul căruia îi opui rezistenţă. Poate fi schimbat numai cel pe care-l accepţi. Acum, învăluie-l cu dragoste. Indiferent de ce experienţă trăieşti, poţi, literalmente, iubi orice experienţă nedorită, până o faci să dispară. Într-un anumit sens, poţi să „o iubeşti până moare." Şi, în cele din urmă, fii

bucuros, deoarece rezultatul exact şi perfect îţi este la îndemână. Nimic nu-ţi poate lua bucuria, pentru că bucuria este Cine Eşti şi Cine Vei Fi întotdeauna.

Astfel, în faţa oricărei probleme, fă un lucru de bucurie.

Experienţa Denisei este tot o ilustrare minunată a felului în care înţelepciunea lui Dumnezeu poate veni chiar prin noi, chiar în momentele cele mai neaşteptate. Poate, mai ales atunci.

Denise a scos o foaie de hârtie şi a început să scrie o scrisoare unei prietene. Înainte să ştie, ea îi scria o scrisoare lui Dumnezeu. Şi această scrisoare către Dumnezeu a alinat-o *cu adevărat.* Înţelepciunea pe care a exprimat-o îi era adresată şi *i-a* fost adusă *ei, prin* ea.

Deseori, *Conversaţii cu Dumnezeu* ne îndeamnă să ne ascultăm vocea interioară, să pătrundem înăuntru, să căutăm înţelepciunea care se află în sufletul nostru. Sufletul - se spune în *Conversaţii cu Dumnezeu* - este partea din Dumnezeu, cea mai apropiată de noi. Denise a intrat în legătură cu acea parte din ea însăşi „în mod accidental". (Desigur nu există accidente. Nimic nu se petrece în viaţă din întâmplare, dar voi ştiţi ce vreau să spun). Ea a început să-i scrie unei persoane şi a sfârşit prin a-i scrie *cu totul alteia.*

Imaginaţi-vă ce s-ar fi întâmplat, dacă ar fi *început* să-I scrie o scrisoare lui Dumnezeu! Vreau să spun, absolut *cu bună ştiinţă.*

Nu credeţi că ar fi sfârşit prin a scrie o carte?

Experienţa Denisei este şi o ilustrare minunată a cât de greşit putem gândi, dacă noi credem cu adevărat că mesajele lui Dumnezeu ne sunt doar rareori transmise prin îngeri. În realitate, ele ne sunt tot timpul transmise prin îngeri, într-o formă sau alta.

Dar, stai o clipă.

Ar putea fi adevărat?

Există ceea ce se numeşte îngeri?

Chiar aşa?

Da. Răspunsul este da.

Ei ne veghează. Ei au grijă de noi. Şi ne conduc Acasă, atunci când şederea noastră aici se încheie. Ei zboară deasupra noastră şi umblă cu noi şi stau lângă noi, ziua şi noaptea, la bine şi la rău, când suntem bolnavi şi sănătoşi, până la moarte.

Vă amintiţi ce i-a spus îngerul, Denisei? „Eu sunt cu tine mereu". El nu minţea, îngerii nu mint. Îngerii ne binecuvântează şi ne protejează şi ne conduc spre cel mai mare bine al nostru. Ei pot veni la noi ca vise, în timpul meditaţiilor ca viziuni şi chiar atunci când suntem complet treji, ca apariţii. Dar acum, iată ceva surprinzător! Eu cred că îngerii vin spre noi şi ca „oameni vii, obişnuiţi", care se plimbă ca voi şi ca mine, apărând în viaţa noastră şi făcând sau spunând lucruri incredibile.

Poate că asta este ceea ce ne-am dori, dar cred că lumea s-ar putea construi din asemenea dorinţe. Şi apoi, există şi alt mod de a privi lucrurile. Dumnezeu spune în *Conversaţii cu Dumnezeu: „V-am trimis numai îngeri".*

Asta înseamnă *că fiecare* este un înger! Toţi au venit de la Dumnezeu şi au intrat în viaţa voastră cu o misiune. Poate că „misiunea" se cunoaşte numai la nivelul sufletului, dar ea este *cunoscută* la acel nivel, de către fiecare dintre voi.

Sunteţi surprinşi? Ia gândiţi-vă! La un nivel foarte adânc, noi putem şti foarte bine de ce am intrat unul în viaţa altuia. Deoarece aşa stau lucrurile, noi transmitem, „emitem" de la acelaşi nivel profund, vibraţii - vreau să spun, adevărate *vibraţii* - care arată scopul nostru. De aceea, atunci când întâlneşti pe cineva, simţi uneori că „se întâmplă ceva", se petrece ceva cu acea persoană.

Să vă povestesc ce s-a întâmplat când am întâlnit-o prima dată pe Nancy, care acum este soţia mea. În momentul în care a păşit spre mine, am ştiut că s-a întâmplat ceva. Chiar am ştiut.

Aţi avut vreodată acest sentiment? Da?

A, bine,... crezi că e imaginaţia ta?!

Greşit.

Nancy de abia ajunsese la doi metri de mine, când am simţit că m-a cuprins un anumit sentiment. Nu era senzaţia că lumina soarelui îmi cădea pe umeri şi clopoţeii îmi sunau în urechi şi că inima mea se topea. N-am văzut stele şi n-au izbucnit focuri de artificii.

Dar sentimentul a avut, în felul său, exact acelaşi impact. Am simţit că întregul meu corp a intrat în cea mai mare alertă.

Ăsta-i singurul mod în care-l pot descrie. A fost un fel de: *Hei, trezeşte-te!* Şi atunci, am auzit cu adevărat cuvinte - în mintea mea am auzit foarte clar şi foarte la obiect: *Această persoană va fi foarte importantă pentru tine".*

Nu aveam nici o idee despre ce era vorba. Nu aveam idee ce anume se întâmpla. Dar, vă pot spune că am privit lucrurile foarte de aproape. Am acordat atenţie acelui moment.

Eu consider asta ca fiind un Moment de Graţie.

După câteva luni, când a trebuit să iau o decizie importantă relativ la angajament, la rolul pe care voiam să-l joc în viaţa lui Nancy şi ce rol voiam ca ea să-l joace în a mea, mi-am amintit acel mesaj. Asta ar putea să sune oarecum „a poveste cu zâne", oarecum „ieşit din comun", dar eu am luat decizia pe baza acelui moment. Şi nu am regretat-o niciodată, nici măcar pentru o clipă.

Aşa că, oamenii apar în viaţa voastră cu o misiune. Nimeni nu apare din întâmplare. Nici chiar trecătorii de pe stradă, nici chiar ospătarul de la restaurant (care se schimbă în fiecare săptămână). Nimeni nu apare din întâmplare.

Când suntem atenţi, când suntem treji, începem să observăm cine vine în viaţa noastră chiar în acel moment şi ne întrebăm care-i oportunitatea în acest caz? Ce se întâmplă chiar acum? Care este darul pe care avem şansa să-l primim? Care este darul pe care avem şansa să-l oferim?

Poate că cel ce vine în viaţa noastră este un înger în vis, aşa cum s-a întâmplat cu Denise, care a ajutat-o să vadă clar care este alegerea ei în acel moment. Nu alungaţi aşa ceva, ca pe o fantezie sau „doar imaginaţia mea". Ce aţi crede, dacă ar fi *real?*

Poate e un înger pe un teren de joc - un învăţător care „chiar atunci s-a întâmplat" să se uite la Eric, în clipa în care acesta se pregătea să sară de pe un zid, cu o funie în jurul gâtului. Nu luaţi asta drept coincidenţă sau „noroc curat". Ce-aţi crede dacă totul ar decurge *după plan?*

Poate că este Eric însuşi cel care-şi joacă perfect rolul, astfel încât toţi cei ale căror vieţi le-a atins să şi-l poate juca pe al lor. Nu respingeţi o asemenea explicaţie, ca pe ceva „aiurit" sau „doar o teorie aberantă". Ce-aţi crede, dacă ar fi *întemeiată?*

Poate că eşti tu. Te-ai gândit vreodată la asta?

Poate că tu eşti un înger în viaţa altcuiva, astăzi.

Nu respingeţi asta ca fiind ceva de necrezut, sau ca pe o „simplă dorinţă".

Ce-aţi crede dacă ar fi *exact aşa cum apare a fi?*

De fapt, aşa şi este.

Singura problemă acum este dacă voi o credeţi.

Unii oameni aud asemenea lucruri şi le „prind din zbor". Alţii ... ei bine, alţii sunt un pic mai încăpăţânaţi şi le ia un timp mai lung, până ce le acceptă.

Să-l luăm pe Gerry Reid, de exemplu...

8

O nenorocire fericită

Jerry Reid relatează povestea, unui om care avea un catâr minunat, pe care-l iubea mult, cu toate că acesta nu făcea nimic din ceea ce i se ordona să facă. Stăpânul şi-a dus catârul la un renumit dresor de animale şi i-a cerut ca, dacă e posibil, să-l înveţe să se supună. Dresorul i-a zis: „Sigur, lasă-l la mine câteva zile şi, când te întorci, va fi un alt catâr".Când proprietarul a plecat, s-a uitat înapoi să-şi ia rămas bun şi a văzut pe dresor lovind catârul peste cap cu o frânghie groasă. Proprietarul i-a zis mânios:

„Eu ţi-am cerut să-l dresezi, nu să-l ucizi!"

La asta, dresorul a replicat:

„Câteodată trebuie să-i captezi atenţia". Mulţi oameni, care-l cunoşteau pe Fred Ruth în acele ultime săptămâni de suferinţă datorată bolii lui de inimă, puteau fi tentaţi să-l considere un catâr. Lui i-a atras atenţia un fulger care i-a luminat camera.

Gerry Reid din Whitby, Ontario vă va spune că s-a simţit exact ca acel catâr. Dumnezeu i-a atras atenţia foarte bine. A avut nevoie cam de 50 de ani - ca şi Fred Ruth - ca să se trezească.

Toată viaţa lui, Gerry a fost un băiat destul de fericit, bucurându-se de roadele muncii lui, trăind zi de zi cu bucurie. N-a avut vreodată o ocazie deosebită să se gândească la sufletul lui, sau la ceva ce se cheamă Divinitate.

Când totuşi se gândea la asta, de cele mai multe ori o făcea pentru a se îndoi de existenţa lui Dumnezeu. El era, pur şi simplu, prea ocupat cu viaţa lui ca să mai dea atenţie unor asemenea lucruri. Cu câţiva ani în urmă, când Gerry îşi câştiga existenţa ca tipograf, a avut intuiţia să-şi dea seama că, prin introducerea calculatoarelor, totul urma să se schimbe radical, aşa încât şi-a propus să se pună la punct el însuşi cu tehnologia de vârf a informaticii. Acest fapt s-a dovedit a fi de bun augur, deoarece, ulterior, şi-a pierdut serviciul pe care-l avea de mulţi ani.

Când şi-a pierdut serviciul, a căutat şcoli care ofereau o înaltă pregătire în publicitatea informatică, astfel încât să se poată remarca în profesia aleasă de el. Dar, mai degrabă decât să găsească şcolile la care putea fi student, Gerry a descoperit că i s-a oferit ocazia de a fi instructor. I se părea că ceea ce el a învăţat singur, e mai mult decât au învăţat cei mai mulţi oameni. Şi aşa s-a întâmplat că, în câteva săptămâni, Gerry a trecut de la a fi tipograf, la a fi instructor în utilizarea computerelor. El a constatat că e uşor de predat lecţiile de acest fel, întrucât procesul este linear; fiecare treaptă e urmată de altă treaptă logică. Mai departe, a fi profesor părea ceva absolut normal. Îi plăcea atmosfera de la colegiu; studenţii erau prietenoşi şi însetaţi să înveţe.

Într-o zi, pe când îşi bea cafeaua în cantina studenţilor, Gerry a observat pe unul dintre studenţi provocând o uşoară agitaţie la o masă din apropiere. El s-a îndreptat într-acolo, încercând să se poarte cât mai normal.

„Hei, Dan, ce-i cu tine astăzi", a întrebat Gerry.

Cei mai mulţi oameni din colegiu ştiau că Dan a suferit un accident soldat cu o leziune pe creier, în anul precedent, în ajunul Anului Nou. L-a lovit o maşină, pe când traversa o stradă aglomerată şi, de atunci, a devenit foarte labil. Dan s-a înscris acum la cursurile de iniţiere în afaceri, ca o formă de terapie şi atât profesorii, cât şi studenţii erau obişnuiţi cu izbucnirile lui periodice în clasă. Furia este un simptom obişnuit la cei cu leziuni cerebrale.

„Profesorii nu mă plac şi mie nu-mi plac profesorii", striga Dan. „Nu pot învăţa nimic! Plec de aici."

Trebuie să-i fie foarte greu, gândea Gerry.

Apoi, i-a venit o idee.

„Bine", i-a spus lui Dan, „Întrucât ţi-ai plătit deja taxele, de ce să nu te muţi în clasa mea? Poate-ţi plac calculatoarele."

Această conversaţie s-a dovedit a fi un punct de cotitură, atât pentru Dan, cât şi pentru Gerry. Spre marea surpriză a tuturor, Dan a excelat în această clasă. Aşa cum s-au întors lucrurile, procesul de învăţătură linear, treaptă cu treaptă, folosit de Gerry s-a dovedit o metodă mai uşor accesibilă unui creier lezat, permiţându-i să evolueze rapid şi să devină eficient. Dan înflorea şi, în curând, terapeutul lui a venit să stea de vorbă cu Gerry, vrând să afle ce a făcut acesta, pentru a contribui la îmbunătăţirea stării mentale şi emoţionale a lui Dan. Acesta era, dintr-o dată, mult mai puţin furios şi mult mai capabil să-şi controleze răspunsurile în situaţii dificile. Părea că Gerry şi-a găsit un alt talent - cel de a crea o terapie de vindecare a leziunilor creierului.

Acesta a fost momentul în care funia l-a izbit. În timp ce mergea pe motocicletă, i-a explodat un cauciuc. Motocicleta s-a răsturnat şi a căzut în capul lui Gerry. Zăcea pe drum, fără cunoştinţă şi plin de sânge, cu trupul aproape zdrobit.

Omul de la volanul maşinii din spate i-a venit imediat în ajutor. S-a dovedit apoi că era un asistent medical pentru intervenţii de urgenţă, care pleca în vacanţă. A rămas lângă Gerry până când a sosit o ambulanţă. Mai târziu, doctorii i-au spus lui Gerry că acest asistent medical i-a salvat viaţa prin intervenţia sa rapidă şi competentă. Bineînţeles că Gerry nu-şi amintea nimic din ceea ce se întâmplase. Stătuse în comă mai multe zile şi, când s-a trezit, şi-a amintit foarte puţin. Creierul lui fusese afectat.

Iată ce-şi aminteşte Gerry:

În timp ce zăcea inconştient pe patul de spital, bandajat din cap până în picioare, a deschis ochii şi a văzut că se afla în faţa intrării unui tunel de formă triunghiulară. Acesta era de un verde strălucitor, era viu şi avea o mişcare ondulatorie. Gerry a simţit o dorinţă teribilă de a intra în tunel, dar, tocmai când era pe punctul de a o face, a văzut pe cineva care stătea pe partea cealaltă.

„Nu poţi să intri, Gerry", părea a-i spune persoana, dar fără a folosi cuvinte, „Încă nu e momentul. Dar poţi să pui mâna."

Gerry se holba uluit la acea entitate. Oare ce era? Nici bărbat, nici femeie... poate era un înger …

Îngeri, îngeri..., îşi scormonea el mintea. *Ce ştiu eu despre îngeri? Nimic altceva decât că, în general, îi cheamă Mihail.* „Eşti cumva Mihail?", s-a adresat el fiinţei din faţa lui. La început nu i s-a dat nici un răspuns, dar Gerry avea sentimentul clar că Fiinţa era oarecum amuzată.

„Dacă-ţi place să-mi spui aşa, poţi să o faci", părea îngerul a spune. Gerry a întins mâna şi a simţit peretele verde al tunelului. Era moale şi mlădios şi ceva din el îi rămânea cu uşurinţă în palmă. Imediat i-a venit gândul ciudat că ar trebui să-şi frece braţul cu acea substanţă - braţul care fusese atât de groaznic rănit în accident. În clipa în care şi-a întins materia verde pe braţul rănit, *durerea a încetat.* Gerry a respirat adânc. Era uşurat.

„Mulţumesc", a început el sa vorbească, dar îngerul dispăruse, cu tunel cu tot. Tot ceea ce putea să vadă acum era un triunghi care atârna deasupra lui... şi apoi, patul de spital. Triunghiul era de fapt un fel de aparat care atârna din tavan. Camera de spital începea să capete treptat contururi. Gerry a văzut că era bandajat din cap până-n picioare. Nu se putea mişca, dar braţul nu-l mai durea. Şi era clar că era încă în viaţă.

În cele din urmă, când a ieşit din spital după săptămâni întregi de tehnici intense de recuperare şi fiind cu creierul afectat, Gerry şi-a dat seama că nu mai are forţa necesară pentru a rezista orelor lungi cerute de meseria de profesor. S-a angajat voluntar ca să lucreze timp de câteva ore pe zi la asociaţia locală a celor cu afecţiuni cerebrale. Cunoştinţele lui legate de computer au fost folositoare şi, atunci când unul dintre directori a aflat că, pentru pacienţi, cursurile de computere erau o formă de terapie, l-a abordat pe Gerry, cerându-i să se ocupe de acest lucru, pe cont propriu.

„Noi nu avem posibilitatea de a oferi acest gen de servicii, dar ne adresăm unor oameni ca tine şi îi întrebăm dacă sunt interesaţi." Oare această conversaţie era o altă manifestare a Intervenţiei Divine? Tot ceea ce ştie Gerry acum este că, în clipa de faţă, este patronul fericit şi sănătos al unei afaceri înfloritoare, care le oferă persoanelor cu leziuni pe creier, terapie prin mânuirea computerelor - şi că este minunat să vezi cum oameni, care ajunseseră să creadă că nu mai pot învăţa nimic nou, evoluează şi se dezvoltă.

Între timp, Gerry spune că îngerul său personal - Mihail, după cum continuă el să-l numească - îl vizitează adesea. De obicei, vizitele apar atunci când Gerry are nevoie de ajutor pe plan emoţional, dar nu există niciodată o posibilitate de a şti dinainte, când va veni. Nu este o apariţie cu halo sau aripi, iar când Gerry încearcă să se concentreze prea tare asupra lui, sau să întrebe prea multe, Mihail dispare. Dar el continuă să rămână o prezenţă iubitoare în viaţa lui Gerry, care-l ajută mult. Tot aşa, şi Gerry încearcă să fie o asemenea prezenţă în vieţile celor pe care speră să-i poată ajuta.

***

Înţelegeţi? Gerry s-a hotărât să fie un înger iubitor şi să-i ajute pe ceilalţi. „S-a prins!" Acum, el este îngerul în viaţa altcuiva! Şi îşi joacă acest rol în toate modurile cu putinţă. Vă puteţi imagina cum ar arăta lumea aceasta dacă am face cu toţii la fel?

Dar nu e întotdeauna uşor şi cred că ar trebui să recunoaştem acest lucru. La urma urmei, noi suntem adânc înnămoliţi în iluziile noastre de pe această planetă. Cartea *Comuniune cu Dumnezeu* descrie această experienţă în termeni foarte clari, subliniind ceea ce ea numeşte *Cele Zece Iluzii ale Oamenilor* (Iluzia Nevoii, Iluzia Eşecului, Iluzia Lipsei de Unitate, Iluzia Lipsurilor, Iluzia Cerinţelor, Iluzia Judecăţii, Iluzia Condamnării, Iluzia Condiţionării, Iluzia Superorităţii, Iluzia Ignoranţei).

Dat fiind faptul că noi trăim atât de total şi de convingător în iluziile noastre, extrem de rar vedem lucrurile aşa cum sunt ele cu adevărat. De exemplu, vedem „rău" ceea ce numim „rău" şi „bun" ceea ce numim „bun" - şi nu vedem că aceste două noţiuni pot fi puse una în locul celeilalte sau - chiar şi mai de necrezut - că ele sunt acelaşi lucru. Dar e un mare adevăr că, uneori, ceea ce am numit cea mai mare tragedie a vieţii noastre, s-a dovedit a fi cel mai mare dar primit vreodată. De fapt - ştiu că e foarte greu de crezut, aşa că ţineţi-vă bine - *întotdeauna aşa stau lucrurile.* Vă amintiţi că am spus că Dumnezeu mi-a zis: *„V-am trimis numai îngeri"?*

Ei bine, El mi-a spus şi că: *„V-am dat numai miracole".*

Oare ce să fie asta?

Oare Dumnezeu spune că *totul* este un miracol? Da.

Atunci când consideraţi că viaţa însăşi este un miracol - că faptul că viaţa, aşa cum o cunoaştem noi, a evoluat pe această planetă într-un mod absolut miraculos - devine mai uşor de înţeles şi de acceptat că absolut orice *care face parte din viaţă* este un miracol. Dar, să nu credeţi că Dumnezeu a făcut această afirmaţie în mod superficial, neacordându-i un înţeles profund. Cred că Dumnezeu a vrut să spună că totul - *fiecare lucru în parte* care vi s-a dat - este un miracol. Dacă acesta este un adevăr, cum vom trăi noi experienţa lui? Cum vom ajunge la o asemenea concluzie?

Conversaţii cu Dumnezeu ne dă două cuvinte de mare preţ, pe care să ni le amintim, atunci când ne aflăm în faţa unei tragedii sau a unei împrejurări dificile:

Vezi Perfecţiunea.

S-ar putea ca acest lucru să nu fie foarte uşor de făcut, dar, atunci când este realizat, el poate transforma momentele de disperare, în momente de Graţie.

Ori de câte ori vorbesc despre acest concept în cadrul conferinţelor sau cursurilor mele, folosesc întotdeauna ca exemplu povestea lui Christopher Reeve.

Domnul Reeve - aşa cum îl cunoaşteţi cei mai mulţi dintre voi - este un actor strălucitor şi minunat, care ne-a înmuiat inimile în filmul *Undeva, cândva,* ne-a incitat imaginaţia în

Superman şi ne-a făcut să ne simţim extraordinar de bine în multe alte ocazii. Cariera sa în film părea a fi nemilos întreruptă din cauza unui accident de călărie, în urma căruia el a rămas paralizat de la gât în jos. La prima vedere, aceasta ar putea părea o tragedie cumplită. Şi bineînţeles că nu a fost uşor pentru domnul Reeve. Nimeni nu ar putea spune aşa ceva.

Aveţi un pic de răbdare. Aş vrea să privim cu atenţie ceva.

După accident, Christopher Reeve a devenit cel mai puternic, cel mai elocvent şi, de departe, cel mai influent purtător de cuvânt din lume, în favoarea oamenilor cu handicap fizic. Şi ăsta nu e puţin lucru, deoarece asemenea oameni *au cu adevărat nevoie* de o voce elocventă şi puternică.

Christopher Reeve a adunat, din contribuţii, milioane de dolari pentru programe de cercetare care au ca scop îmbunătăţirea condiţiilor persoanelor care sunt paralizate - inclusiv, în unele cazuri, posibilitatea revenirii lor complete. Dar domnul Reeve a făcut mai mult decât să întărească speranţele persoanelor cu handicap, că vor avea o viaţă mai bună în viitor. El i-a făcut pe mii dintre ei să ducă o viaţă mai bună în prezent, devenind un exemplu elocvent de ceea ce se poate face în viaţă, *indiferent de condiţia fizică în care te afli.* El nu numai că a călătorit foarte mult în scopul strângerii de fonduri şi a ridicării conştienţei oamenilor, dar s-a întors la cariera sa artistică, atât ca actor cât şi ca regizor, cu rezultate minunate.

Cum a făcut asta? Care e secretul lui?

Eu nu am vorbit niciodată cu Christopher Reeve, dar fac pariu că e vorba *de felul său de a vedea lucrurile*.

Cred că, la un moment dat după accident, domul Reeve a hotărât că, mai presus de orice, voia să trăiască. Apoi, că voia să trăiască într-un mod folositor, pe deplin angajat, activ, cu un anumit scop. Şi, în al treilea rând, era convins *că putea să facă acest lucru* şi că nimic nu-l putea opri, dacă o dorea cu adevărat.

Iată ceva ce mi s-a spus în cadrul conversaţiilor mele cu Dumnezeu şi care, practic, apare în toate cărţile mele:

Modul de a percepe este totul.

Şi iată alt lucru care mi s-a spus şi care *niciodată* nu a apărut în niciuna dintre cărţile mele. (Această idee mi-a fost oferită „între" cărţi şi nu am găsit niciodată un mod de a o introduce în text!):

Percepţia este al treilea pas în Procesul de Cepţie.

Procesul de Cepţia? Da, asta am spus. Această idee mi-a dat-o Dumnezeu într-o noapte, în timpul unei conversaţii.

El a spus:

Neale, toată viaţa este un Proces de Cepţie.

Cepţie? Am repetat eu. Ce este Cepţia? El mi-a răspuns:

Este un cuvânt pe care o să-l inventăm noi din limbajul pe care-l folosiţi voi, pentru ca să înţelegeţi mai bine un principiu extraordinar, pentru care în limbajul vostru nu există un cuvânt să-l poată descrie.

Prin urmare, o să creăm noi unul.

Aşa este. E vreo problemă?

Hei, tu eşti şeful!

Nu-i chiar aşa. Şeful eşti tu. Dar, pentru moment, putem accepta această denumire pentru Mine. Îţi aminteşti când ţi-am spus, cu mult timp în urmă, că vorbele sunt forma de comunicare pe care te poţi baza cel mai puţin?

Da.

Ei bine, acesta este un exemplu perfect. Limbajul vostru nu are nici un cuvânt care să descrie exact ceea ce se întâmplă în viaţa voastră în fiecare zi. Prin urmare, o să luăm părţi din câteva dintre cuvintele voastre şi o să le folosim. O să numim această experienţă, Proces de Cepţie:

Presupun că o să-mi explici şi mie.

Aşa am să fac. „Cepţia" este procesul prin care vă creaţi propria voastră realitate. Uite cum stau lucrurile. Mai întâi, aveţi o idee. Acesta este un act de creaţie pură. Creaţi ceva în mintea voastră. Literalmente, îl concepeţi. Apoi, vă uitaţi la ceea ce aţi creat şi emiteţi o judecată de valoare. Aveţi o părere despre ceea ce aţi conceput. Aveţi un punct de vedere legat de ceea ce aţi conceput iniţial. Literalmente, îl percepeţi.

Acum, experienţa voastră devine modul în care priviţi ceea ce aţi creat şi nu creaţia originară. Literalmente, îl primiţi.

Percepeţi ceea ce concepeţi şi primiţi ceea ce percepeţi.

Procesul este:

Concepţie.

Percepţie.

Recepţie.

Dacă rămâi în cadrul ideii originare, re-Cepţia e foarte apropiată de con-Cepţie. Aici trăiesc Maeştrii, iar ideea lor cea mai măreaţă devine realitatea lor cea mai grandioasă.

Cu toate acestea, adesea - mult prea adesea - voi vedeţi lucrurile în mod diferit decât le-aţi văzut la început (tot aşa cum vă vedeţi pe voi înşivă în mod diferit decât v-aţi văzut la început), deoarece vă închipuiţi că prima voastră idee era prea bună ca să fie adevărată. Astfel, vă îndepărtaţi de ideea originară. Puteţi fi induşi în eroare în privinţa a ceea ce este adevărat.

Literalmente, poate fi vorba de de-Cepţie.

După cum vă puteţi imagina, am fost uluit când mi s-a dat această informaţie. Nimic din ceea ce am auzit vreodată nici măcar nu s-a apropiat aşa de mult de descrierea procesului mental al creaţiei. Acum înţeleg că, atunci când „vedem perfecţiunea" în totul, ceea ce facem este, pur şi simplu, să rămânem cât mai aproape de ideea originară a sufletului nostru - care nu are nimic imperfect în ea.

Atunci, măreţia şi minunea Intenţiei Originare se pot manifesta în vieţile noastre. Noi nu mai suntem de-Cepţionaţi, induşi în eroare. Vedem momente de Graţie, acolo unde nu le-am fi văzut niciodată înainte.

Când s-a manifestat Momentul de Graţie al lui Fred Ruth?

Să fi fost atunci când el, literalmente, „a văzut Lumina"?

Bineînţeles. Oricine recunoaşte acesta ca fiind un Moment de Graţie. Oricine îl vede ca pe un miracol. Dar Fred a avut un alt Moment de Graţie, care e posibil să nu fi fost vizibil chiar imediat. Acesta s-a întâmplat când a avut primul atac de cord. Probabil că atunci l-a trăit altfel. E posibil să-l fi numit moment de nenorocire. Dar asta s-ar fi întâmplat deoarece el nu a văzut perfecţiunea, pentru că atunci nu putea vedea calea pe care merge acum şi nici nu ştia ce anume trebuie să facă, pentru a păşi pe ea.

Cu toţii avem multe Momente de Graţie, chiar dacă nu ştim nimic despre ele şi chiar dacă nu ştim ce se întâmplă. Nu ni se dau numai o singură dată în viaţă.

Momentele de Graţie ale lui Gerry Reid? Unul a fost atunci când a fost dat afară din serviciul pe care-l deţinea de ani de zile. Altul a fost atunci când s-a întâlnit la facultate cu Dan, studentul cu leziuni cerebrale. Al treilea a fost atunci când a explodat cauciucul de la motocicletă. Şi este clar că al patrulea a fost atunci când el „a văzut" entitatea pe care a numit-o Mihail.

Când le privim retrospectiv, putem vedea adesea modul în care aceste momente speciale s-au înşirat ca verigile unui lanţ, ca mărgelele pe aţă, ca să creeze o pantă ascendentă extraordinară pe care să urcăm de unde am fost, la unde doream să fim. Privind spre viitor, putem vedea aceeaşi pantă, cu condiţia să ştim că ea se află acolo. Uneori, lucrurile nu sunt chiar atât de clare...

9

Proiecte Divine

Troy Butterworth îşi aminteşte că era copil şi stătea lângă mama sa, cu braţele în jurul ei, în timp ce ea plângea în hohote.

„Ce bine ar fi dacă l-ai părăsi, mămico", spunea el, încercând cu disperare să o convingă, încă o dată, să facă ceva pentru a scăpa de violenţa soţului ei. Fuseseră multe nopţi ca aceasta, când Troy o implorase să-l părăsească pe tatăl lui. Îl trecea şi acum un fior când îşi amintea de răceala din vocea tatălui său în seara aceea.

„Încearcă să divorţezi de mine, căţea, şi-ţi tai gâtul", a ameninţat-o el. Nici unul nu se îndoia că era în stare să o facă.

Troy a şters lacrimile din ochii mamei sale.

„Dacă încerc să-l părăsesc, ce o să se întâmple cu tine şi cu fraţii şi surorile tale? Nu pot să vă las singuri cu el, Troy, trebuie să rămân", hohotea ea. Mai târziu, violenţele s-au înteţit. Nu numai că mama lui era bătută în permanenţă, dar abuzurile sexuale cumplite comise de către tatăl beat asupra lui Troy şi a fraţilor săi deveniseră de nesuportat. Toate au început cu mulţi ani în urmă, când el avea mai puţin de şapte ani. În zilele acelea, când tatăl său bea din greu, Troy obişnuia să se ascundă într-o debara. Atingea plin de dorinţă puştile care erau depozitate în spatele hainelor, imaginându-şi cum apasă pe trăgaci şi îşi ciuruieşte tatăl. Uneori, cotrobăia prin întuneric, ca să găsească gloanţele, ca şi când ar fi avut cu adevărat de gând să-şi pună intenţiile în practică.

Nici în afara casei lucrurile nu stăteau mai bine. La şcoală, în clasa a şasea, era poreclit „Troy homosexualul". Asta, deoarece nu se comporta ca ceilalţi băieţi. Nici nu arăta ca ei. În pauze, obişnuia să se ascundă de banda care-l urmărea neîncetat, aruncând cu pietre în el şi chinuindu-l. În cele din urmă, îl prindeau şi-l băteau. Din cauza faptului că îi era în permanenţă frică, nu se putea concentra şi notele erau foarte mici.

În plus faţă de această tortură fizică, Troy era în permanenţă urmărit de amintirea faptului că a fost violat cu trei ani în urmă de către un vecin. Dar viaţa sa era atât de plină de violenţe şi abuzuri, încât acest incident nici măcar nu i se mai părea anormal.

Ceea ce este remarcabil e că, în ciuda tuturor acestor lucruri, Troy avea o relaţie profundă şi apropiată cu Dumnezeu. Adesea i se părea că Dumnezeu era singurul care-l iubea. Pe tot parcursul copilăriei sale chinuite, Troy s-a agăţat de gândul că Dumnezeu nu-l va părăsi niciodată. Acest gând îi oferea mângâiere, atunci când nu o putea găsi nicăieri altundeva. Totuşi, deşi ştia că Dumnezeu îl iubeşte, era copleşit de un sentiment de vinovăţie, deoarece ştia - iar acum trebuia să şi recunoască faptul că *era* homosexual.

Nu îi era foarte clar cum putea Dumnezeu iubi pe cineva care avea atât de multe păcate, aşa că, atunci când a mai crescut, a început să pună la îndoială iubirea lui Dumnezeu. Într-o zi, nu a mai putut suporta de unul singur remuşcările şi a hotărât să scape de povară. A vrut să ceară sfatul pastorului de la biserica baptistă, unde căutase adăpost de atâtea ori înainte. Toţi îi spuseseră ce scrie în Biblie despre homosexualitate. Dumnezeu este în stare să ierte orice, ziceau ei, orice păcat - cu excepţia acestuia. *Dar poate că ei greşesc,* gândea Troy, plin de speranţă. *Poate că Dumnezeu mă poate iubi aşa cum sunt.* Şi-şi dorea enorm ca acest lucru să fie adevărat.

„Dacă rămâi în graţia lui Dumnezeu", a spus pastorul, în timp ce o rază de soare trecea prin fereastra biroului şi îi lumina masa, „vei merge în rai". Troy strălucea, deoarece speranţa îi renăştea. La urma urmei, ceilalţi nu avuseseră dreptate. „Dar dacă nu poţi să-ţi învingi homosexualitatea", a continuat pastorul „nu vei mai fi în graţia lui Dumnezeu".

Inima lui Troy bătea să-i spargă pieptul. Dumnezeu, care fusese singurul său prieten, singura mângâiere în viaţă, i-a întors spatele. Pastorul părea jenat, în timp ce asculta spovedania lui Troy şi ruşinat să mai vorbească despre asemenea lucruri. Ceea ce nu a putut să spună direct - dar Troy a înţeles pe deplin - a fost că, dacă eşti homosexual, eşti condamnat să ajungi în iad.

Acum, Troy mai avea ceva de care să-i fie frică. Mai întâi a fost violenţa tatălui său, apoi bătăile de la colegii de clasă, iar acum faptul că va fi trimis direct în iad. Nimic nu l-ar fi făcut mai fericit, decât să se trezească într-o dimineaţă şi să descoperă că este normal.

„Te rog, Doamne" se ruga el zilnic. *„Te rog,* fă să fiu normal."

Dar Dumnezeu n-a făcut-o. Când a crescut mai mare şi energiile sexuale s-au dezlănţuit, Troy a încercat, dar nu şi-a putut înfrâna dorinţa de a fi cu bărbaţi. Convins că Dumnezeu nu-l mai iubeşte, în cele din urmă nici măcar nu s-a mai străduit să nu fie homosexual. Adică, să se comporte cu discreţie. A devenit un rebel. A adoptat o atitudine de genul *„Dacă tot sunt condamnat, ce mai contează".* A început să caute sex în locuri publice.

Făcea sex cu oricine care accepta - în parcuri, în locuri publice, în cluburi de sex unde puteai merge şi puteai face sex oricând, zi şi noapte, pentru o sumă mică de bani. Făcea totul în exces. Nu se putea opri, indiferent de cât de tare se străduia şi cât de mult dorea ca lucrurile să stea altfel.

Dumnezeu îl părăsise, mama sa era acum într-un spital de nebuni şi viaţa nu avea nici un sens. Abuzul făcea atât de mult parte din existenţa lui Troy, încât, atunci când acesta lipsea, producea el însuşi violenţe asupra sa. Aşa că a plecat la New York, unde putea găsi mai mulţi parteneri de sex, încercând să umple golul pe care i l-a lăsat în inimă, faptul că Dumnezeu l-a părăsit.

În ziua în care a împlinit 23 de ani, în ziua de Crăciun, nimeni nu i-a trimis nici o felicitare, cei din familie nu i-au dat nici un telefon - nu a luat legătura cu nici o fiinţă umană. Era o zi mohorâtă şi ploioasă. Străzile cenuşii erau goale. Troy nu avea nici măcar un singur prieten în New York. Stătea într-un apartament dezolant şi mizerabil, asculta zgomotul circulaţiei şi simţea că viaţa lui a atins punctul cel mai de jos. Era frig şi era singur.

Fi-rar să fie, dar nu trebuie să fiu singur, s-a gândit el. Ştia că puţin mai încolo de casa lui era un club de sex la care încă nu fusese. *La naiba. Mă duc acolo.* Sfidător, şi-a pus haina şi a plecat din casă, îndreptându-se către singura mângâiere pe care o cunoştea. *Cel puţin o să am un contact uman,* oftă el, luptându-se cu vântul de pe stradă.

„Nu e nimeni aici, în afară de mine", a spus administratorul. Arăta destul de tânăr şi de curat pentru serviciul pe care-l avea.

„Mă mulţumesc şi cu tine", a spus Troy, stând pe canapea.

„Nici gând. Eu nu fac asta cu clienţi. Eu doar administrez. E Crăciunul şi nu e nimeni aici."

„Lasă-mă să fac dragoste cu tine. Te rog." Troy simţea cu disperare nevoia unei atingeri umane. Voia să facă sex.

„Ti-am spus, băiete. Eu nu fac sex cu clienţii. Pentru mine este doar un serviciu. O fac pentru a putea plăti şcolarizarea. Nu mă implic în treburile astea."

Troy era înnebunit; trebuia să facă sex; pur şi simplu, trebuia. Dar omul continua să vorbească - ceva despre faptul că mergea la şcoală şi că avea un prieten. Troy nu-l putea asculta. Tot ce putea să facă era să-şi simtă nevoia, disperarea. Apoi, fără nici un fel de avertisment, camera s-a întunecat şi el a început să se simtă ameţit şi dezorientat. S-a întâmplat ceva foarte ciudat. A descoperit că priveşte camera dintr-o poziţie avantajoasă, aflată în altă parte. Nu mai era în trup; era în partea cealaltă a camerei şi se privea cum şedea pe canapeaua maro, murdară şi sfâşiată. Tânărul administrator era aplecat asupra lui şi îi vorbea. „Ce s-a întâmplat?" s-a întrebat Troy alarmat: „Ce se petrece?"

Apoi, tot atât de rapid pe cât şi-a părăsit trupul, s-a întors în el. Capul a început să i se limpezească şi s-a ridicat de pe canapea, plin de dezgust. Niciodată în viaţă nu se mai simţise atât de plin de silă şi respingător. Nici în acei ani când a fost agresat de către tatăl său sau brutalizat de către colegi - şi nici măcar atunci când a fost violat - nu a simţit atât de mult dispreţ faţă de sine. Nici măcar atunci când se gândea la toţi bărbaţii pe care nu-i cunoştea şi care au răspuns avansurilor lui. Şi iată unde era acum: cerşea sex. Se comporta cu brutalitate, îi venea rău. Troy voia să moară.

În acel moment s-a hotărât să se sinucidă, dar, s-a gândit el, înainte să moară va face cât mai mult sex cu putinţă. Orbit de ruşine şi dezgust a părăsit încăperea şi s-a dus să-şi facă de cap. Petrecu următoarele trei zile bântuind pe străzi, căutând în parcuri sau în cârciumi şi angajându-se în partide de sex cu oricine accepta - trei zile de disperare, ruşine, frică şi totală capitulare în faţa dependenţei sale - o dependenţă care nu-l va elibera niciodată, dar care nu-i va oferi nici pace şi nici linişte. În cea de-a treia zi, extenuat şi complet golit de orice sentiment al sinelui, mergea pe stradă pentru a mai găsi încă un partener de sex, amintindu-şi hotărârea de a-şi pune capăt vieţii.

Mergea grăbit şi înfierbântat, deşi era o zi rece şi ploioasă.

Şi-a amintit de o conversaţie în care a auzit că, pentru a te sinucide cu o supradoză de somnifere, trebuie să le iei cu alcool. S-a oprit într-un magazin şi a cumpărat o sticlă de băutură. Când a ieşit de acolo, ochii i-au căzut pe un anunţ aflat pe clădirea de pe trotuarul celălalt.

CENTRUL PENTRU HOMOSEXUALI ŞI LESBIENE.

DESCHIS 365 DE ZILE PE AN. FIŢI BINEVENIŢI!

Fără să-şi poată explica şi fără să înţeleagă de ce, Troy a simţit brusc o dorinţă copleşitoare de a intra - ca şi când ar fi fost *împins* să o facă. A pus sticla în buzunar şi a traversat strada. Doamna de la recepţie i-a spus simplu:

„Singura întrunire de astăzi este cea a Dependenţilor de Sex Anonimi". Troy s-a întors să plece, dar ceva l-a oprit.

„Unde este întrunirea?", a întrebat el timid.

„Prima uşă pe dreapta." Urmând indicaţiile, a intrat într-o cameră mică şi s-a aşezat în spate. Palmele erau ude de transpiraţie. Simţea că e nervos. Greutatea sticlei din buzunar i-a amintit hotărârea pe care o luase, dar, în clipa asta, dorea să vorbească cu cineva, cu oricine, înainte de a se întoarce în apartament, pentru a-şi pune hotărârea în practică.

„Numele meu este Jane, şi sunt dependentă de sex", spunea o tânăra care stătea cu faţa către cei din cameră. „Am venit astăzi aici, deoarece am tendinţa să fac asemenea lucruri, în special de sărbători." Părea speriată. Pe tot parcursul serii, pe când îi asculta pe toţi cei care vorbeau, Troy a descoperit ceea ce deja ştia, dar nu rostise niciodată. Şi el era dependent. Nu era uşor să recunoască. La sfârşit, Troy a ştiut că nu-şi mai putea trăi viaţa într-o permanentă groază şi dezgust. Ori îşi revenea, ori murea. Acum îi era clar.

Văzuse disperarea de pe faţa acelui Troy care şedea pe canapeaua împuţită, cerşind dragoste; simţise singurătatea rece a apartamentului său gol, în ziua lui de naştere de Crăciun; păstra amintirea unei copilării pline de suferinţe, în care neputinţa mamei sale oglindea propria sa disperare. Acum îi venise un gând. *Poate că pot să-mi revin; poate mai există speranţă.* Privind în jur, Troy şi-a spus în sinea sa: *aceşti oameni sunt vii. Ei au probleme exact ca şi mine, dar cel puţin fac ceva pentru a încerca să-şi aline suferinţa.* Undeva, adânc în piept, a simţit o mică scânteie de viaţă.

S-a întors acasă. Nu a băut. Nici nu a încercat să se omoare, în schimb, s-a aşezat pe scaun şi a reconstituit toate întâmplările prin care a trecut în ultimele trei zile, încercând să le sorteze.

În dimineaţa următoare, mai mult din obişnuinţă decât din dorinţă, s-a sculat, s-a îmbrăcat şi a luat metroul ca să meargă la serviciu. În tren a remarcat un loc care părea a fi liber, dar ajungând acolo, a descoperit un vagabond care dormea adânc, întins pe două scaune. Prima reacţie a lui Troy a fost dezgust şi furie. Voia să stea jos şi să se odihnească. *De ce ocupa tipul ăsta două locuri?* S-a uitat în jur şi nu a văzut nici un scaun liber. *De ce, pe lângă toate celelalte, trebuie să am parte şi de asta?,* s-a întrebat Troy complet descurajat. *De ce e aşa de greu totul?*

Dumnezeu îl iubeşte şi pe omul ăsta, i-a venit un gând. A fost ca o fulgerare de lumină în cap. *Tu eşti cel norocos.*

Troy aproape că s-a uitat în jur ca să vadă cine vorbea, dar ştia că vocea venea din propriul său cap. Da, era singur şi disperat şi era dezgustat de viaţă, dar cel puţin avea ce mânca în ziua aceea şi seara va dormi într-un pat curat, într-un loc pe care-l putea numi al lui. Dar, mai important decât atât, era faptul că Dumnezeu îi dăduse darul speranţei, îi arătase propria disperare şi-l îndreptase înspre un program intensiv de reabilitare. Apoi, Troy a auzit un alt gând. *Dumnezeu te iubeşte şi pe tine.* O căldură specială i-a cuprins întreaga fiinţă şi a avut o revelaţie uluitoare. *Greşesc cu toţii. Greşesc toţi cei care mi-au spus mereu că nu voi fi niciodată iubit cu adevărat de Dumnezeu, că sunt condamnat din cauză că sunt ceea ce sunt. Greşesc categoric şi indubitabil.*

Exemple de Graţie a lui Dumnezeu au început să-i vină în minte - întâmplări care demonstrau prezenţa lui Dumnezeu în viaţa sa. Nu numai faptul că a găsit grupul de terapie pentru cei dependenţi de sex, într-un moment în care s-a hotărât să se sinucidă. Era şi mai mult. Mult mai mult. În ciuda faptului că se putea îmbolnăvi de SIDA, era încă sănătos. Deşi avusese o activitate sexuală publică, nu intrase niciodată în conflict cu legea. Şi, poate că cel mai important dintre toate era faptul că supravieţuise copilăriei sale, păstrându-şi intactă calitatea umană.

Conform oricărei autorităţi religioase, Dumnezeu nu trebuia să-l iubească atât de mult încât să aibă grijă de el în felul acesta. Era homosexual, fusese întotdeauna homosexual şi va fi întotdeauna.

Dar Dumnezeu mă iubeşte cu adevărat, s-a gândit Troy. *Prin urmare, o să mă iubesc şi eu.* Nu mai avea nevoie de un scaun de metrou pe care să şadă. Se simţea de parcă ar fi putut să zboare.

De aproape doi ani încoace, Troy nu mai bea. Are un serviciu bun şi prieteni buni. Îşi vizitează adesea mama şi se străduieşte să-şi ierte tatăl. Întâlnirile săptămânale cu grupul celor dependenţi de sex formează o parte importantă din viaţa sa. Din când în când, cumpără o masă caldă pentru un vagabond. Sticla de băutură se află pe un raft, acoperită cu praf. Troy o păstrează ca pe ceva care să-i amintească de cât de aproape a fost să pună capăt vieţii sale pe Pământ şi de modul în care a ajuns să ştie, în sfârşit, că el este întotdeauna în graţia lui Dumnezeu.

Vi s-a întâmplat vreodată să vă apară, brusc, un gând în cap? V-a venit vreodată vreo idee „absolut din senin"? Dacă acest lucru vi s-a întâmplat într-un moment de profundă căutare sau disperare neagră, sunt gata să fac pariu că aţi avut propria voastră conversaţie cu Dumnezeu. Dacă gândul sau ideea au fost unele pozitive, care vă încântă inima şi sunt pline de bucurie, atunci *sunt sigur* că despre asta e vorba.

Una dintre întrebările pe care oamenii şi le pun adesea este: „De unde pot să ştiu că primesc o comunicare de la Dumnezeu şi că gândul nu este doar unul întâmplător, venit de nu se ştie de unde?"

Răspunsul se află în primele pagini ale primei cărţi din seria *Cu Dumnezeu*. Dumnezeu spune:

Mie îmi aparţin Gândul vostru cel mai Înalt, Cuvântul vostru cel mai Clar, Sentimentul vostru cel mai Măreţ. Orice altceva de mai mică valoare provine din altă sursă.

Acum, sarcina de diferenţiere devine uşoară şi ar trebui să nu fie greu nici măcar pentru un începător să-şi dea seama ce înseamnă cel mai Înalt, cel mai Clar şi cel mai Măreţ.

Îţi voi da totuşi aceste îndrumări:

Cel mai Înalt Gând este întotdeauna acel gând care conţine bucurie. Cele mai Clare Cuvinte sunt acele cuvinte care conţin adevărul. Cel mai Măreţ sentiment este acel sentiment pe care-l numiţi dragoste. Bucurie, adevăr, dragoste.

Acestea trei sunt surori şi una te duce întotdeauna la cealaltă. Nu contează ordinea în care sunt aşezate.

Gânduri de mânie, de răzbunare, de amărăciune sau frică nu sunt comunicări de la Dumnezeu. Gânduri de griji, frustrare, îngrădire sau imperfecţiune nu sunt comunicări de la Dumnezeu. La fel şi când este vorba despre gânduri de neacceptare, judecată sau condamnare. Tot aşa, nu e de la Dumnezeu *nici un* gând care limitează speranţa, pune capăt bucuriei, dă o stare proastă spiritului sau restrânge libertatea. Ştiu că acea comunicare pe care Troy a avut-o în metrou a venit direct de la Dumnezeu, deoarece era o comunicare de iubire necondiţionată şi acceptare totală. Acestea sunt gândurile, acestea sunt comunicările pe care le puteţi crede întotdeauna.

Acum, hai să ne punem o altă întrebare. Să fie oare o coincidenţă faptul că, în cartierul în care Troy îşi ducea viaţa autodistructivă, erau organizate programe şi grupuri care să-i ofere instrumentele necesare schimbării? Să fie oare o întâmplare faptul că unul dintre aceste programe - singurul care era organizat în ziua în care a mers el acolo - s-a ocupat direct de problema lui Troy? A fost oare doar un noroc faptul că acea clădire se afla chiar faţă în faţă cu magazinul de băuturi în care el şi-a cumpărat ceea ce urma să fie un instrument pentru plecarea lui? Sau a fost un adevărat Moment de Graţie, în strânsă legătură cu cel din metrou, din ziua următoare? Orice eveniment, care pare a se desfăşura ca şi când ar fi un proiect dinainte plănuit, poate să apară deoarece Altcineva a intervenit.

Nu toate exemplele sunt tot atât de dramatice ca şi întâmplările lui Garry Reid sau Troy Butterworth. Unele sunt mai puţin dure... dar pline de semnificaţie.

Întrebaţi-l pe Kevin Donka.

10

Şi un copilaş îi va conduce

Zilele de sărbătoare sunt întotdeauna dificile, dacă treburile nu merg bine. Deşi scopul lor este să reprezinte momente de bucurie şi fericire, ele pot aduce tristeţe, aşa cum o dovedesc povestirea lui Troy şi povestirile nespuse ale multor altora. Dar, ca şi în povestea lui

Troy, acestea pot fi momente de vindecare. Asta, deoarece inima se poate deschide cu mai multă uşurinţă, într-un moment în care tradiţiile şi cultura unor oameni îi fac să îşi amintească marile secrete ale vieţii.

Poate fi vorba despre Ramadan[4]. Poate fi Rosh Hashanah[5]. Poate fi Beltane[6]. Nu contează. Toate tradiţiile şi civilizaţiile au zile şi momente speciale, în care înţelepciunea lor cea mai profundă şi fericirea lor cea mai înaltă se exprimă prin comemorări şi ritualuri, prin cântece şi dansuri, prin întruniri familiale şi împărtăşirea bucuriei şi sărbătorirea Vieţii Însăşi.

Atmosfera de sărbătoare nu era exact starea de spirit în care se afla Kevin Donka în prima zi de vacanţă de Crăciun. De fapt, el se simţea foarte singur, foarte izolat.

Ce bine ar fi dacă ar înţelege! gândea el în sinea sa. *Ce bine ar fi dacă nu mai m-ar critica atâta! Dacă...*

În familia lui Kevin existau neînţelegeri majore. Sora lui de abia îi vorbea. Fratele său era foarte furios. Până şi tatăl se alăturase celor doi - şi nu îi ţinea partea lui Kevin. Întrucât Crăciunul nu era un moment potrivit pentru certuri, se gândea Kevin cu tristeţe, era greu de ignorat sentimentul că familia lui îl judeca greşit.

Totul a pornit de la o afacere în care el se asociase cu cumnatul său. Într-un fel, toată lumea a tras concluzia că Kevin nu-şi făcea pe deplin partea lui de treabă.

Ce bine ar fi dacă m-ar asculta! s-a gândit Kevin acum. *Eu sunt singurul care mă comport cinstit,* şi-a spus el cu amărăciune. *Eu sunt singurul. Eu sunt SINGURUL!*

Era foarte furios. De fapt, în timpul săptămânii dinaintea Crăciunului nu s-a putut gândi la nimic altceva. Aproape că se hotărâse să nu-şi ducă familia acasă la părinţi, pentru întâlnirea anuală de Crăciun.

„Eram în cumpănă", îşi aminteşte el. „Nu ştiam ce să fac şi cum să rezolv neînţelegerea dintre noi. Şi nu voiam să merg acolo şi să simt toată tensiunea din aer, în special când erau de faţă şi copiii. Copiii simt, ştiţi bine. Credeţi că nu ştiu ce se întâmplă. Dar ştiu. Simt. Nu voiam să le stric Crăciunul cu toate astea."

Kevin s-a străduit din răsputeri să-şi depăşească sentimentele. La vremea aceea, el citea o carte numită *Cele patru acceptări* de Don Miguel Ruiz. A încercat să pună în aplicare una dintre cele patru acceptări pentru a trăi o viaţă sănătoasă, menţionate în text: *Niciodată să nu pui la inimă şi să iei ceva ca pe un afront personal.*

„A fost foarte greu", spune el. „Este o învoială minunată pe care o faci cu viaţa, dar este greu, atunci când e vorba de propria ta familie care te critică atât de tare şi te judecă. Credeam că mă cunosc mai bine." Kevin Donka este chiropractor[7] în oraşul Lake Hills Illinois şi vindecase mulţi oameni acolo. Dar acum, zâmbi el ironic, nu se putea vindeca nici măcar pe el însuşi. Bineînţeles că acum lucrurile stau altfel, deoarece este vorba despre o tristeţe a inimii şi nu o stare a trupului. După cum stau lucrurile, e nevoie de o intervenţie Divină. De ceva mult mai extins decât a fost el învăţat în şcoala de chiropractică.

Apoi, a urmat sâmbăta dinainte de Crăciun. Masa din familia Donka s-a desfăşurat normal, totul fiind sub control. Kevin ştia că va trebui să ia o decizie finală cât de curând - şi să comunice familiei ce a hotărât. Cum o să le explice el copiilor că nu-l vor vedea pe bunicul în ziua de Crăciun? Cum îi va împărtăşi soţiei sale, Christine, adânca lui amărăciune?

„Tati, tati, vino să te uiţi la mine!", a ţipat plină de încântare Maria, care avea şase ani, atunci când toţi s-au ridicat de la masă şi s-au aşezat în fotoliu. Ochii ei verzi străluceau şi

---

[4] perioadă de post de la răsăritul până la apusul soarelui, care durează toată luna a noua din calendarul musulman.

[5] Anul Nou în calendarul ebraic.

[6] Sărbătoare celtică străveche, în care se fac focuri şi se fac diferite ritualuri de purificare, ţinută pe data de 1 mai. (N.T)

[7] Medic care aplică sistemul terapeutic bazat pe premisa că boala este provocată de o maladie a funcţionării nervilor, iar metoda de vindecare constă în repararea unor segmente de pe coloana vertebrală. (N.T.)

părul moale, drept, castaniu, se legăna în timp ce ea se mişca după muzica lui Britney Spears. Toată ziua exersase, ascultând cântecul pe casetofonul ei.

„Vrei să mă filmezi pe o casetă, tati?", îl imploră ea. „Vreau să mă uit mai târziu şi să văd cum fac!"

Kevin a zâmbit. Copiii îţi aduc o bucurie atât de mare. Şi, în felul acesta, mintea îi era distrasă - chiar dacă pentru scurt timp - de la gândurile lui cele negre. Aşa că au coborât la parter, într-un spaţiu mai larg care, pe vremea când Kevin era copil, fusese numit camera de joacă. Acolo, a luat o cameră video, şi-a găsit o poziţie potrivită şi a îndreptat obiectivul către Maria, care a luat-o de la capăt cu dansul.

În cântec, Britney Spears are un vers care spune: „Singurătatea mă ucide". Dar Kevin a observat că Maria îl cânta altfel. Maria cânta „Separarea mă ucide".

„Scumpa mea, nu astea sunt cuvintele", a corectat-o Kevin cu blândeţe. „Nu astea sunt cuvintele". Şi i-a spus versul corect. Maria s-a gândit o clipă. Apoi a spus;

„Îmi place mai mult cum zic eu!"

Kevin a dat din umeri. A zâmbit şi a continuat să filmeze. De data asta, având chef să-l tachineze pe tăticul ei, Maria a făcut ceva caracteristic unui copil răsfăţat şi răutăcios. Când a ajuns la versul cu pricina, a traversat încăperea înspre camera video, şi-a pus faţa direct pe obiectiv şi i-a cântat lui Kevin: *Separarea ta te omoară, tati!"*. Kevin a tresărit din spatele obiectivului şi a sărit în sus.

„Am simţit ca şi când m-ar fi lovit un camion", îşi aminteşte el. Sentimentul de separare de familia sa i-a străpuns sufletul. Propriile lui cuvinte i-au revenit în gând. *Eu sunt singurul care...".*

Atunci a ştiut că a primit un mesaj dintr-un loc foarte îndepărtat atât de el cât şi de micuţa Maria - şi care totuşi exista înăuntrul lor. Mai târziu, noaptea, în timp ce stătea întins în pat, el a luat în mână o altă carte pe care o citea - *Prietenie cu Dumnezeu.* După doar câteva pagini, s-a întors către Christine.

„Trebuie să-ţi povestesc despre ceva ce s-a întâmplat astă seară", a spus el şi i-a relatat experienţa cu Maria şi cântecul. „Cred că Dumnezeu mi-a vorbit despre toată povestea cu familia mea. În cartea asta spune că Dumnezeu ne vorbeşte tot timpul. Trebuie doar să fim deschişi către el."

„Ştiu", a acceptat soţia lui cu o voce blândă. „Ce ai de gând să faci de acum înainte?" O lacrimă a alunecat până pe buza lui Kevin şi el i-a simţit gustul sărat. Şi-a amintit cele două întrebări aflate în cărţile *Cu Dumnezeu,* pe care le învăţase pe dinafară.

Oare acesta sunt eu cu adevărat?

Ce ar face dragostea acum?

„Am de gând să merg la ei de Crăciun şi să-i iubesc, indiferent de ce fac şi de ce spun." Christine a zâmbit. În ziua următoare, Kevin şi-a chemat tatăl la telefon.

„Aş vrea să-mi aduc familia la voi de Crăciun, tată, dacă nu ai nimic împotrivă? Aş vrea să trecem dincolo de toate problemele dintre noi. Hai să petrecem nişte sărbători plăcute." Tatăl nici măcar nu a făcut vreo pauză.

„Exact asta vreau şi eu, Kevin", a spus el.

Separarea nu-l mai ucidea.

***

Adesea primim cea mai mare înţelepciune prin gura unor copilaşi, iar cazul micuţei Maria Donka este un exemplu minunat şi care-ţi umple sufletul. Sentimentul că eşti singur faţă în faţă cu lumea întreagă este foarte des întâlnit. Pentru a depăşi această stare este nevoie - ca şi în cazul lui Kevin - de un moment de conştienţă supremă. Uneori, cele mai ciudate lucruri ne pot trezi această conştienţă. Unul dintre ele poate fi afirmaţia inocentă, aparent fără nici o legătură, făcută de un copil. Dar, oare, afirmaţia Mariei nu avea nici o legătură? Chiar nu avea nimic de-a face cu ceea ce se întâmpla în viaţa tatălui ei în acel moment? Erau doar

nişte cuvinte rostite la întâmplare, remarca naivă a unei fetiţe jucăuşe şi zgomotoase? Sau acesta a fost un caz de Intervenţie Divină, insinuată pe o cale ocolită? E posibil, oare, ca aceasta să fi fost o conversaţie cu Dumnezeu?

Cred că a fost. De fapt, *ştiu* că a fost. Şi cred că Dumnezeu ne vorbeşte ades prin gura copiilor. De ce? Deoarece copiii nu au uitat. Copiii nu au fost „plecaţi" suficient de mult timp, pentru a pierde legătura cu adevărul cel mai profund şi cu realitatea cea mai înaltă. Îmi amintesc povestirea pe care am spus-o în *Conversaţii cu Dumnezeu vol. I*, despre fetiţa care, într-o zi, şedea la masa din bucătărie cu creioane colorate în mână. Mama ei a intrat să vadă ce face.

„Ce desenezi tu acolo?", a întrebat mămica. „E chipul lui Dumnezeu, mămico", a răspuns fetiţa cea frumoasă, iar ochii îi străluceau. „Scumpa mea, e foarte drăguţ, dar, vezi tu, nimeni nu ştie cu adevărat cum arată Dumnezeu."

„Aşa este", a ciripit fetiţa, „dar dacă m-ai lăsa să-l *termin*..."

Ştiţi cum stă treaba cu copiii? Nici măcar nu le dă prin cap că n-ar putea şti lucrurile pe care alţi oameni - aşa-numiţii adulţi deştepţi - n-au nici cea mai vagă idee. Nu numai că copiilor le este totul clar, dar ei nici măcar nu-şi închipuie că n-ar trebui să nu spună ceea ce gândesc. Pur şi simplu, copiii spun adevărul pe faţă, îşi manifestă înţelepciunea - şi pleacă dansând.

Minunata mea prietenă, reverendul Margaret Stevens, ne spune o poveste despre ceea ce i s-a întâmplat ei însăşi, într-un moment pe care nu-l va uita niciodată. Tocmai o atinsese pe fetiţa ei cu o palmă la fund şi o certase aspru. Când fetiţa a început să plângă, Margaret s-a uitat la ea şi a spus: „Acum totul este în regulă, te iert." Fetiţa s-a uitat direct la ea şi a zis:

„*Cuvintele* tale mă iartă, dar *ochii* tăi nu".

Aceasta este o intuiţie dură şi pătrunzătoare. Este ceva ce numai un copil poate vedea şi numai un copil poate spune cu vorbe atât de clare. Margaret, care acum are optzeci de ani, încă foloseşte această istorioară ca material didactic în cuvântările şi predicile ei, pentru a descrie modul în care propriul ei copil i-a oferit o lecţie de viaţă despre iertare - faptul că aceasta nu trebuie să fie rostită numai din buze, ci să vină din inimă.

Aici, în povestirea de faţă, Kevin Donka primeşte şi el o lecţie - această înţelepciune transmisă „în mod accidental" - printr-o înlocuire de cuvinte ale unui copilaş.

Dar *a fost* oare o înlocuire? *A fost* ceva accidental?

Iarăşi vin şi spun că *nu*. Nu a fost ceva accidental nici faptul că Dumnezeu mi-a spus *mie* această poveste, prin Kevin. Această lecţie nu a fost numai pentru familia lui Donka din Lake Hills, Illinois - ci pentru miile de oameni care vor citi aceste cuvinte, din cartea de faţă. Vreau să vă spun că această învăţătură este mai amplă decât aţi putea crede. Gândindu-mă mult la lecţia din povestea lui Kevin, mi-am dat seama că ea are înţelesuri mai adânci decât pare la prima vedere. Am văzut în mod clar că *„separarea"* este o *caracteristică spirituală*. Ea poate să fie *benefică* sau nu, în funcţie de modul în care o trăim ca experienţă.

Dacă înţelegem *separarea* cu sensul că noi suntem separaţi de toţi ceilalţi - „singurii" care facem un lucru sau altul, „singurii" care trăim o anumită experienţă - atunci *separarea* ne va lua din putere. Dacă înţelegem *separarea* cu sensul că suntem uniţi cu toţi ceilalţi - că nu există decât „noi", că noi suntem cu toţii Una - atunci ea ne face mai puternici.

Prin felul în care înţelegem *separarea,* evoluăm sau decădem. Iată cum înţeleg eu lucrurile.

Există numai Dumnezeu în univers.

Nu există nimic altceva.

Aceasta este o afirmaţie extraordinară, cu implicaţii care-ţi taie respiraţia. Printre ele: *noi suntem* cu adevărat cu toţii Una.

Suntem făcuţi din acelaşi material. Sau, după cum spune eminentul fizician doctor John Hagelin: *„La bază, tot ceea ce există în viaţă este unit. Viaţa este un Câmp Unit".*

Cât de uniţi suntem noi? În februarie 2001, omenirea a fost şocată când a aflat că structura genetică a fiinţelor umane este *identică* în proporţie de 99,9%.

Descoperiri făcute de Proiectul Genomului Uman, realizat de două echipe separate de savanţi din lumea întreagă, a oferit revelaţii uluitoare referitoare la specia noastră - dovezi care, în sfârşit, dau credibilitate ştiinţifică învăţăturilor pe care maeştrii spirituali ni le spun, încă de la începutul veacurilor.

Iată câteva prime concluzii ale acestor studii ştiinţifice:

- există mult mai puţine gene umane decât s-a crezut - probabil cam 30.000 şi nu 100.000, aşa cum au prezis mulţi savanţi. Este doar cu o treime mai mult decât cele găsite într-un limbric.

- dintre aceste 30.000 de gene umane, numai 300 nu au putut fi recunoscute ca aparţinând şi unui şoarece.

Aţi auzit că există numai şase grade de separare între toate fiinţele umane? Ei bine, sunt numai 300 de gene care produc diferenţa dintre fiinţele umane şi Mickey Mouse.

Cu cât aflăm mai multe despre lumea noastră şi despre cum este ea constituită - şi despre viaţă şi cum funcţionează ea - cu atât descoperim mai mult că trăim în universul pe care micuţa Maria l-a numit *separare.*

Viaţa este singurul lucru care există. Tot ceea ce vom vedea, pe măsură ce descoperim din ce în ce mai multe lucruri despre ea, sunt doar variaţiuni pe aceeaşi temă.

Eu numesc această temă, *Dumnezeu.*

Evoluţia ne invită să facem o mutaţie a modului nostru de a gândi referitor la *separare,* să încheiem *separarea* care ne separă şi să începem să ne gândim *la separarea* care ne uneşte.

Când vom vedea cu adevărat că Viaţa este Unicul Lucru care Există, atunci vom vedea că şi Iubirea este Unicul Lucru care Există. Şi acelaşi lucru îl vom vedea despre Dumnezeu.

Asta, deoarece Viaţa, Iubirea şi Dumnezeu sunt acelaşi lucru. Aceste cuvinte pot fi folosite unul în locul celuilalt. Îl poţi pune pe oricare în locul celuilalt, practic în orice propoziţie - fără să modifici sensul sau să o faci de neînţeles.

De fapt, îi vei lărgi sensul.

Viaţa, Iubirea şi Dumnezeu comunică cu noi într-o sută de moduri în fiecare zi, uneori prin vocile copiilor, iar alteori prin şoaptele unui Prieten Lăuntric...

11

Prietenul nostru, carele eşti în ceruri ...

„Totul o să fie mai bine în Seattle, copii. O să vedeţi!"

Mama Mariei cânta aceste cuvinte, în timp ce conducea camioneta veche şi răblăgită de-a lungul autostrăzii. Încă de pe vremea când erau în Philadelphia, vopseaua roşie a maşinii începuse să se decoloreze, iar acum arăta mai mult cenuşie decât roşie.

Fusese o călătorie lungă, iar micuţa Maria Endresen obosise de atâta privit pe fereastră. Era încă şi mai obosită, din cauza faptului că stătea în maşină înghesuită împreună cu trei fraţi mult mai mari. Din cauză că erau mult mai mari decât ea, o tachinau în permanenţă. Poate că ar fi trebuit să rămână acasă cu tata şi cu doi fraţi mai mari. Dar, fiind cea mai mică, Maria nu a avut de ales. Când mămica ei a luat hotărârea să rupă cu toate şi să găsească o viaţă mai bună, neavând nimic altceva decât o camionetă veche, patru copii şi 200 de dolari în buzunar, nu mai era nimic de făcut decât să plece la drum.

„De ce Seattle ?" a întrebat-o Maria pe mama ei, pentru a o suta oară. „Este în partea cealaltă a lumii!"

„Tocmai de aceea. E cea mai mare distanţă pe care o putem pune între noi şi Philly şi să rămânem totuşi în acelaşi stat", a răspuns mama ei. În sfârşit, după zile întregi de călătorie,

se vedea marginea cenuşie şi rece a oraşului. Mariei nu-i prea plăcea ce se întâmplă. Bineînţeles că, dacă ar fi fost să-şi exprime sentimentele, ea n-ar fi spus asta. Ar fi spus: „Mămico, burtica mea e nervoasă".

Timpul trecea - dar nu trecea şi sentimentul de nelinişte.

Mama Mariei a găsit imediat un serviciu. Asta era o veste bună. Dar serviciul era în oraşul chinezesc, un loc ciudat şi aglomerat. Oamenii vorbeau repede şi caraghios; întotdeauna dădeau senzaţia că se grăbesc ca să ajungă undeva. Vitrinele magazinelor erau pline cu lucruri care arătau ciudat - raţe şi pui fără pene atârnaţi de gât, legume de neidentificat şi tot felul de chestii uscate, care-i întorceau Mariei stomacul pe dos. Ca totul să fie şi mai rău, străzile erau adesea ude, iar cerul era aproape tot timpul înnorat.

Nimeni nu-i dădea atenţie fetiţei care tândălea în spatele biroului de la recepţia vechiului hotel în care lucra mama sa. Se simţea străină aici. Nu avea cu cine vorbi; nu era nici un copil prin preajmă. Fraţii şi surorile ei erau la şcoală în fiecare zi. Uneori, în timpul pauzei de prânz, mama Mariei obişnuia să o ducă la malul apei ca să hrănească pescăruşii, dar, în general, era lăsată să se joace singură în holul prăfuit al hotelului. În cea mai mare parte a timpului se simţea singură... şi însingurată.

Atunci când Maria a avut vârsta de a merge la şcoală, toţi ceilalţi fraţi absolviseră şi plecaseră de acasă. Maria şi mama ei s-au mutat în partea de sud a oraşului Seattle. Casa pe care mama ei o găsise era mai mare decât oricare dintre cele în care locuise ea înainte, dar, în loc să o facă fericită, Mariei i se părea că este cam lugubră - în special cu pivniţa prăfuită, plină de pânze de păianjeni care atârnau în toate colţurile întunecate. Cel puţin era într-un cartier cu case asemănătoare cu a lor, în care mai erau şi alţi copii cu care să se joace.

Mamei Mariei îi trebuia mai mult timp acum ca să ajungă acasă de la serviciu, întrucât camioneta roşie murise demult, iar autobuzul din centrul oraşului parcurgea un drum ocolit. După ce muncea o zi întreagă şi îi lua o oră ca să ajungă acasă, era adesea prea obosită şi prost dispusă pentru a se juca mai mult timp cu fetiţa ei. Pentru Maria, la cei opt ani ai ei, singurătatea devenise deja un mod de viaţă.

În fiecare dimineaţă, Maria se îmbrăca şi pleca la şcoală. Când venea acasă, după amiaza era singură, aşa că se uita foarte mult la televizor. Casa veche şi mare scârţâia şi gemea şi, chiar dacă era încă zi, Mariei nu-i plăcea niciodată să stea singură în ea. O înspăimânta. Adesea zăbovea la magazinul din colţ, uitându-se la reviste şi stând de vorbă cu oricine care intra acolo.

Într-o zi, Mariei îi era puţin foame, dar, ca de obicei, nu avea bani. S-a gândit să ia o ciocolată. Nu o s-o vadă nimeni. Nu o s-o prindă. Oricum, era o ciocolată foarte ieftină. A băgat repede ciocolata în buzunarul hainei ei vişinii. *A fost chiar uşor,* a zâmbit Maria în sinea sa. A fost atât de uşor, iar satisfacţia a fost atât de mare, încât Maria a început să fure în mod regulat. Niciodată nu i se dădeau bani de cheltuială şi întotdeauna putea găsi ceva ce-şi dorea, aşa că a învăţat să ia orice îi făcea plăcere. Haina vişinie era perfectă. Avea buzunare mari şi era suficient de largă pentru a ascunde sub ea orice-şi dorea. Erau zile în care Maria lua ceva doar ca să se distreze. Ajunsese chiar atât de rău! Nu mai era vorba să ia ceva ce credea că-i trebuie, sau o ciocolată atunci când îi era foame. Acum lua lucruri doar de dragul emoţiei pe care furtul i-o producea. Nu se simţea niciodată vinovată.

Într-o zi, Maria se întorcea acasă de la magazin, mestecând o ciocolată pe care tocmai o furase. Acela a fost momentul când s-a întâmplat totul. Atunci a avut ea acea experienţă care i-a schimbat viaţa - şi care îi afectează în continuare viaţa, până în ziua de astăzi.

Asta eşti tu cu adevărat?, a auzit Maria o voce.

S-a oprit şi s-a uitat în jur. Nu era nimeni prin apropiere.

Asta vrei tu să fii?

Vocea părea să vină dinăuntrul capului ei. Maria a îngheţat.

Ceeee... vrei să spui?, a răspuns ea, tot pe dinăuntru.

Asta eşti tu cu adevărat?, a întrebat iarăşi vocea.

Atunci Maria a înţeles. Nu îi era teamă şi nici nu-i era ruşine. A înţeles, pur şi simplu, că vocea o întreba dacă a lua ciocolate şi alte lucruri care nu-i aparţineau era chiar ceea ce voia ea să facă, dacă a fi hoţ era ceea ce îşi dorea ea să fie în viaţă. Vocea era prietenoasă. Nu o judeca, nu o acuza. Punea doar o întrebare. O întrebare căreia Mariei îi se părea normal să răspundă.

Nu, s-a gândit ea, *nu vreau să fiu o hoaţă.* A aruncat ciocolata în cel mai apropiat coş de gunoi. Aproape imediat s-a simţit mai bine. Apoi, a devenit conştientă de o cunoaştere interioară bruscă şi puternică. Avea lucruri mai importante de făcut. În viaţa ei exista un scop mai înalt. Era ca şi când ea venise aici ca să facă ceva anume şi chestia asta... *treaba asta cu furatul...* Îi stătea în cale.

În acel moment, Maria a ştiut că nu va mai lua niciodată ceva ce nu-i aparţine. În aceeaşi clipă a mai ştiut şi altceva. A ştiut că nu mai era singură! Întrucât întotdeauna a fost singură, Maria *s-a simţit* singură în permanenţă. Acum nu mai era aşa. Ştia că are un prieten. A auzit vocea acestui prieten, adânc în inima ei.

A mai durat un timp până când Maria i-a dat acestui prieten un nume (în cele din urmă, a ales să numească această prezenţă din viaţa ei - „Dumnezeu") dar, din acea zi, sentimentul de singurătate a dispărut şi „prietenul" ei a devenit un însoţitor permanent.

***

Prietenia cu Dumnezeu înseamnă mult mai mult decât o fantezie. Ea este o realitate care funcţionează cu adevărat. În cartea *Prietenie cu Dumnezeu* ni se dau şapte paşi care ne pot duce la acea stare de a fi. Dar nu este absolut necesar să urmăm paşii, unul după altul. Ca şi în toate procesele de evoluţie, se poate sări peste mulţi paşi - uneori peste *toţi.* Adevărul este că, atunci când acest lucru se întâmplă, asta nu e deoarece i-am sărit pe unii dintre ei ci, mai degrabă, pentru că i-am parcurs pe toţi o dată.

Aceasta este ceea ce s-a întâmplat cu Maria când era mică. A avut o experienţă mistică, un Moment de Graţie, la un colţ de stradă în sudul oraşului Seattle - iar aceasta a schimbat totul în privinţa modului în care ea îşi trăia experienţa vieţii. Nu s-a mai simţit singură. Nu a mai făcut confuzii când a fost vorba de criteriile ei de valoare. În acel colţ de stradă, Maria şi universul au condensat toţi paşii, parcurgându-i pe toţi odată - ajungând la o prietenie cu Dumnezeu. Este uşor să ne amintim Cei Şapte Paşi către Prietenia cu Dumnezeu, iar ei sunt uşor de parcurs. Aceştia sunt:

A-L cunoaşte pe Dumnezeu
A avea încredere în Dumnezeu
A-L iubi pe Dumnezeu
A-L îmbrăţişa pe Dumnezeu
A-L folosi pe Dumnezeu
A-L ajuta pe Dumnezeu
A-I mulţumi lui Dumnezeu

Cartea *Prietenie cu Dumnezeu* discută aceşti paşi în amănunţime. Ea descrie modul în care viaţa se rezolvă în procesul vieţii însăşi. De fapt, chiar exemplifică acest lucru. Ea explorează *Cele Cinci Atitudini ale lui Dumnezeu* (cuprinse în capitolul 15) şi explică *Cele Trei Concepte de Bază ale Trăirii Holistice* (Conştiinţa, Cinstea, Responsabilitatea). Această carte este un document extraordinar şi îndemn pe toată lumea să-i cerceteze în amănunţime conţinutul, să-i verifice afirmaţiile, să-i tezaurizeze comorile.

Dacă o veţi face, veţi vedea că, pentru a cunoaşte pe cineva - pentru a-l cunoaşte cu adevărat - trebuie să uitaţi tot ceea ce credeaţi că ştiţi despre acea persoană, tot ceea ce v-a spus altcineva despre ea şi, pur şi simplu, să intraţi în propria voastră experienţă.

Acelaşi lucru e adevărat şi când e vorba de Dumnezeu. Nu-L poţi cunoaşte într-adevăr pe Dumnezeu, în cazul în care crezi *că ştii deja* tot ceea ce este de ştiut despre Dumnezeu - în special dacă ceea ce crezi că ştii se bazează pe ceea ce ţi-au spus alţi oameni.

(Troy Butterworth ne-a oferit un exemplu izbitor în această privinţă. Alţi oameni, inclusiv un preot, i-au spus ceea ce gândea Dumnezeu despre homosexuali - şi, astfel, el credea că-L cunoştea pe Dumnezeu foarte bine în această privinţă. Urma să meargă direct în iad şi asta era situaţia! Apoi a trecut la propria sa experienţă despre Dumnezeu şi şi-a dat seama că dragostea lui Dumnezeu este necondiţionată şi nu emite judecăţi de valoare meschine, de genul celor emise de către oameni - şi că unii oameni doreau ca alţii să creadă *că Dumnezeu* le-a emis.)

S-ar putea să vă fie greu să aveţi încredere în cineva care spune că nu-L cunoaşteţi cu adevărat pe Dumnezeu - şi s-ar putea să vă fie la fel de greu să credeţi în El.

S-ar putea să vă fie greu să iubiţi pe cineva în care nu puteţi avea încredere - şi să vă fie la fel de greu să-L iubiţi pe Dumnezeu.

S-ar putea să vă fie greu să primiţi pe cineva cu braţele deschise şi să-l aduceţi fără ezitare în viaţa voastră, dacă nu-l iubiţi - şi s-ar putea să vă fie la fel de greu să-L primiţi pe Dumnezeu cu braţele deschise.

S-ar putea să vă fie greu să folosiţi orice în viaţa voastră, dacă nu vreţi nici măcar să-l acceptaţi cu iubire şi să-l îmbrăţişaţi - şi s-ar putea să vă fie la fel de greu să-L folosiţi pe Dumnezeu.

S-ar putea să vă fie greu să ajutaţi foarte mult pe cineva de care nu aveţi absolut deloc nevoie - şi s-ar putea să vă fie la fel de greu să-L ajutaţi mult pe Dumnezeu.

S-ar putea să vă fie greu să simţiţi recunoştinţă în inimă faţă de cineva căruia nu-i puteţi da niciun fel de ajutor - şi s-ar putea să vă fie la fel de greu să simţiţi recunoştinţă faţă de Dumnezeu.

Ca şi în cazul tuturor proceselor şi revelaţiilor minunate, oferite în seria de cărţi *Cu Dumnezeu,* un lucru duce la altul.

Este de asemenea interesant că, în cazul celor Şapte Paşi către *Prietenia cu Dumnezeu,* întregul proces poate fi inversat.

Adică, puteţi începe să legaţi o prietenie cu Dumnezeu, mai întâi prin a-I mulţumi lui Dumnezeu pentru orice şi pentru tot ceea ce aveţi în viaţa voastră. După ce faceţi un inventar şi vedeţi totul pentru care trebuie să fiţi recunoscători, va urma în mod natural faptul că veţi vrea să-L ajutaţi pe Dumnezeu.

Dumnezeu „plănuieşte" ceva - ceva ce veţi descoperi în curând, dacă veţi analiza măcar puţin situaţia - şi veţi considera absolut normal să vreţi „să-L ajutaţi" pe Dumnezeu, să vă jucaţi rolul în Desfăşurarea Perfectă a Sinelui Vostru - ceea ce se va dovedi a fi *exact ceea ce Dumnezeu „plănuieşte".*

În cadrul procesului de a-L ajuta pe Dumnezeu, veţi descoperi că ceea ce faceţi cu adevărat este a-L folosi pe Dumnezeu în tot ceea ce este Dumnezeu. Folosindu-L pe Dumnezeu în tot ceea ce este Dumnezeu, vă veţi da seama că L-aţi primit cu adevărat pe Dumnezeu în viaţa voastră. În momentele în care vă veţi da seama că L-aţi îmbrăţişat pe Dumnezeu, va fi absolut normal să vă îndrăgostiţi de Dumnezeu. În marea voastră iubire faţă de Dumnezeu, veţi ajunge în mod firesc să aveţi încredere în Dumnezeu. Iar atunci când întregul proces se încheie, veţi înţelege că aţi ajuns să-L cunoaşteţi pe Dumnezeu, aşa cum nu L-aţi mai cunoscut pe Dumnezeu niciodată înainte. Veţi avea o reală şi *autentică prietenie cu Dumnezeu.*

Aşa că vedem cum, în cadrul acestui proces, piesele dominoului pot cădea şi într-o direcţie şi în alta. Sau, după cum am observat mai înainte, ele pot cădea toate deodată - aşa cum s-a întâmplat cu Maria Endresen când era fetiţă.

Ea încă are o relaţie de prietenie cu Dumnezeu. Nu este imaginaţia ei; nu i-a luat-o mintea razna. Este ceva foarte real, foarte autentic şi foarte practic. Ori de câte ori Maria se

află la un moment de cumpănă în viaţă, când trebuie să facă o alegere, când este confruntată cu o problemă, când are în faţă o provocare - ştie că nu este singură. Are un prieten. Unul care-i dă sfaturi, întotdeauna sfaturile Lui sunt foarte bune. Ele îi sunt şoptite în inimă.

12

Călătorii ale sufletului

Experienţele neobişnuite ale lui Jason Gardham au început când era copil. Întotdeauna era primul care se scula dimineaţa - îi plăcea să locuiască la fermă unde putea să alerge, să umble şi să se joace liber. Locul său favorit era o pădure din apropiere, care se afla la hotarul proprietăţii familiei sale. În fiecare dimineaţă de vară, după ce înfuleca un sandviş, se îndrepta către pădure.

Mama lui ştia întotdeauna că Jason se trezeşte şi pleacă înaintea tuturor membrilor familiei, deoarece, atunci când cobora în bucătărie, găsea borcanul cu unt pe masă şi pâinea ruptă şi lăsată acolo. Jason se ducea în pădure ca să se joace cu prietenii lui deosebiţi. Ei nu aparţineau acestei lumi şi Jason ştia acest lucru, dar vorbea despre ei ca şi când ar fi aparţinut. Când intra printre copaci, pe când soarele începea să urce pe cer, putea simţi energia din aer şi ştia imediat dacă aceea va fi o zi în care îi va găsi pe copii ţopăind şi râzând printre ferigi. Uneori îl aşteptau şi toată ziua se ascundeau pe după copaci şi se fugăreau unul pe altul, râzând şi ţopăind. În alte zile, Jason îşi petrecea dimineaţa căutându-i şi încercând să-i audă - dar negăsindu-i niciodată. În asemenea zile, el venea acasă trist şi cu ochii plini de lacrimi.

„Ce s-a întâmplat, dragul meu?", îl întreba mama sa.

„Copiii mei frumoşi nu sunt în pădure astăzi, nu ştiu unde sunt", hohotea el. Aşa îi numea întotdeauna. *Copiii lui frumoşi.*

Luând băieţelul în braţe, mama lui Jason nu se îndoia nici o clipă de el şi nici nu îi venea în minte să-l certe pentru că inventa tovarăşi de joacă imaginari. Odată, când l-a întrebat despre ei şi de unde ştia că erau acolo, el a răspuns simplu „am încredere". Astfel, întrucât Jason avea încredere în prietenii săi de joacă şi în faptul că viaţa însăşi îi aduce la el - tot aşa şi ea avea încredere în tot ceea ce îi povestea despre experienţele lui neobişnuite. De multe ori, fiul ei îi povestea, cu un ton obişnuit, detalii despre ceea ce a văzut şi auzit, lucruri care ar putea alarma majoritatea mamelor. Pur şi simplu, ea ajunsese să creadă că fiul ei era oarecum special, că era diferit.

Într-o atmosferă de asemenea toleranţă şi iubire necondiţionată, Jason a crescut, devenind un tânăr sănătos şi echilibrat. Întrucât i se dăduse libertatea de a trăi experienţa unor lucruri neobişnuite şi să vorbească despre ele deschis şi fără frică de a fi luat în râs, el a continuat să o facă. Mama lui l-a învăţat că şi ea era demnă de încredere. Şi astfel, la 17 ani, Jason Gardham a făcut o călătorie până la cele mai depărate părţi ale cosmosului, la marginea raiului. Şi a făcut acest lucru, fără ca măcar să plece din dormitor.

Trebuie să subliniem că vorbim despre un adolescent absolut normal - care suferea după fete, practica sporturi, avea talente artistice. Nu e câtuşi de puţin vorba despre cineva care lua droguri şi făcea călătorii astrale prin ele. Lui îi plăceau cărţile, îşi petrecea cu bucurie timpul citind o carte bună.

Într-o seară de iulie, 1958, după ce a terminat cina, Jason a decis că exact asta voia să facă. Nu e vorba de ceea ce *a făcut,* ci de ceea ce *voia* să facă. Când a intrat în camera sa ca să caute o carte, s-a trezit într-o realitate complet diferită. Intrând pe uşă, s-a pomenit într-un întuneric total, întuneric *total.* Nu era o luminiţă nicăieri. *Uau!,* s-a gândit el şi a întins mâna după comutator, când, dintr-o dată, a simţit că este tras printr-un vid, cu o viteză extraordinară.

O să mor, ţipa mintea lui. *N-am aer! Merg prea repede!*

Apoi a ştiut ce trebuia să facă. Trebuia să aibă încredere. Asta făcea întotdeauna când i se întâmplau lucruri ciudate. Aşa că L-a chemat pe Dumnezeu. I se părea absolut normal să facă asta. Întotdeauna era deschis spre probleme ale spiritului şi considera că are o relaţie strânsă şi personală cu Dumnezeu. Sprijinul şi îndrumarea pe care credea că le primeşte prin această relaţie constituiau o parte importantă a vieţii sale. Credinţa, încrederea lui nu se clătina-seră niciodată. Întotdeauna a crezut că Dumnezeu îl iubeşte şi că era mereu prezent, atunci când avea nevoie de El. La această credinţă a făcut acum apel. Imediat, Jason a simţit că este îmbrăţişat, învăluit de un sentiment minunat de perfectă siguranţă. Era un sentiment cald, un sentiment de totală pace şi calm profund. Pe măsură ce inima i se liniştea, el privi în jur, plin de uimire.

Zbura prin aer! Întunericul fusese înlocuit de spectacolul copleşitor constituit din stele, planete, sateliţi, asteroizi şi comete - şi tot ce se află în spaţiul cosmic.

Oare mi-am pierdut cunoştinţa? O fi asta imaginaţia mea?, se minuna el. În timp ce privea stelele care treceau în viteză pe lângă el, se uita cu uluire la frumuseţea incredibilă prin care călătorea cu o viteză de neimaginat. A continuat să călătorească, neavând nici senzaţia de frig şi nici de cald, conştient doar de stelele care alunecau în linişte pe lângă el.

S-a gândit: *Oare unde merg? Şi de ce sunt dus acolo?*

Apoi şi-a amintit din nou de dragostea lui Dumnezeu.

Şi-a amintit: ***ai încredere.***

Brusc, Jason a simţit că încetineşte. Apoi, s-a oprit. În faţa lui se afla ceea ce părea a fi un zid - un zid uriaş *din aur,* care strălucea cu o lumină nepământeană. Era atât de înalt, încât nu-i putea vedea partea de sus şi nici marginile din dreapta sau din stânga. Frumuseţea lui era copleşitoare şi Jason nu-şi putea crede ochilor.

Pe când plutea pe lângă zid, chiar în faţa lui a început să se formeze ceva ce arăta a fereastră, iar cele două canaturi s-au deschis. Lui Jason i se părea că este o fereastră care dă înspre eternitate, prin care un suflet putea zbura către rai. Din spatele ferestrei venea o înşiruire de nuanţe de culori care vibrau, mai strălucitoare, mai spectaculoase decât orice văzuse el vreodată. Când a întins mână să atingă raza de lumină colorată, Jason a fost obligat să-şi acopere ochii, deoarece lumina devenise atât de strălucitoare şi atât de frumoasă, încât nu putea să o privească.

Dar trebuie să o privesc!, a strigat el şi a simţit că inima îi va exploda de atâta iubire.

Apoi şi-a luat mâinile de la ochi. Era înapoi în camera sa.

Întoarcerea a fost la fel de uluitoare ca şi plecarea. Uimit, Jason a văzut că era exact în locul în care fusese - trupul lui nu se mişcase câtuşi de puţin. A ştiut în mod clar - în mintea lui nu era nici un fel de dubiu - că fusese dus într-o călătorie specială. O călătorie a sufletului, care i-a oferit o scurtă imagine a realităţii mai extinse. Numiţi-o Dumnezeu, numiţi-o rai, numiţi-o cum doriţi. Jason ştia că o văzuse, că o trăise ca experienţă. *Dar de ce?,* s-a minunat el. *De ce această călătorie?*

Apoi s-a gândit că poate că îşi punea această întrebare de foarte multă vreme.

Şi avea dreptate.

Nu era vorba că n-ar fi încercat să găsească un răspuns. A întrebat mulţi oameni care, credea el, i-ar fi putut da o cheie care să explice ceea ce trăise. Dar răspunsurile acestora erau de genul: *trebuie că a fost ceva ce Dumnezeu voia ca tu să vezi - şi îi vei înţelege sensul, atunci când va veni momentul.*"

Şi astfel, în mintea lui Jason au mai rămas multe întrebări. Uneori, amintirea acestei călătorii şi sentimentul că nu-i ştia exact semnificaţia i-a adus o lacrimă în ochi. Era trist pentru el însuşi şi pentru incapacitatea sa de a conştientiza, dar era încă şi mai trist pentru lume şi pentru oamenii din ea - întrucât îi era teamă că ei nu vor cunoaşte niciodată minunea şi bucuria pe care le trăise el.

Timp de aproape treizeci de ani, Jason s-a întors la aceste amintiri şi, în momente de linişte şi intimitate, a revăzut călătoria.

Apoi, în vara anului 1987, s-a întâmplat să se oprească la un magazin local cu obiecte de artă, ca să cumpere ceva. Tocmai începuse să se uite în jur când, cu colţul ochiului, a observat un bărbat care venea înspre el. Era un indian american foarte înalt, cu părul lung, negru albăstrui şi cu ochi negri pătrunzători, care se apropia de el. Purta o vestă peste o cămaşă de bumbac. La trei paşi de Jason s-a oprit şi nu a spus nimic.

Brusc, întreaga fiinţă a lui Jason s-a umplut de un gând. Dacă un gând poate umple un trup întreg. Să pătrundă prin fiecare celulă - asta i s-a întâmplat lui Jason. La nivelul celulei, a ştiut: *Acest om are ceva important să-mi spună.* S-a străduit să depăşească acest sentiment, forţându-se să-şi îndrepte atenţia către el.

„Aş putea să-ţi vorbesc o clipă?", a întrebat indianul, cu o voce profundă şi dulce. Jason a simţit o undă de nervozitate. Apoi, şi-a amintit. Ai încredere.

„Da", a răspuns el neutru. „Bineînţeles".

„Poate că ar fi mai bine să ieşim."

Dând din cap, Jason l-a urmat.

Cei doi bărbaţi s-au aşezat la o masa în cafeneaua de alături. Străinul a respirat adânc.

„Am ştiut pe loc că tu eşti."

Jason a clipit din nou, fără să spună nimic. Inima îi bătea tare din cauza dorinţei puternice de a şti ce anume voia acel om să-i spună. Dar se simţea paralizat. Părea că nu este în stare să găsească cuvintele pentru a formula întrebările care fierbeau în el. În timp ce-şi aduna gândurile şi se pregătea să întrebe cine credea indianul că ar fi el, în minte îi veni o imagine. Era imaginea zidului de aur. Şi, o dată cu imaginea, a venit şi un sentiment, încrederea.

Încrederea în ceea ce se întâmpla acum.

Încrederea în propria intuiţie. Pur şi simplu... Încrederea.

Acum, Jason se simţea complet relaxat. Ştia că el va fi cel care va vorbi primul. El va sparge gheaţa, va face comunicarea mai uşoară, va deschide calea pentru ceea ce omul avea să-i spună.

„Înainte să spui orice, pot să-ţi povestesc eu ceva? Este o experienţă pe care am avut-o cu ani în urmă, pe când eram adolescent. Nu ştiu de ce, dar cred că trebuie să o afli."

Indianul a zâmbit.

„Te rog", a spus el. „Aş vrea să o aud."

Jason i-a povestit despre călătoria sa prin timp şi spaţiu. Nu ştia de ce o descrie. Pur şi simplu, ştia că trebuie să o facă. În timp ce vorbea, era atent să nu omită nici un detaliu. A explicat tot ceea ce a văzut şi a simţit, manifestându-şi chiar tristeţea că nu i s-a dat niciodată posibilitatea să înţeleagă sensul acelei experienţe. Undeva, în mijlocul povestirii sale, el a observat o lacrimă alunecând pe obrazul celuilalt. În momentul în care a terminat, Jason s-a simţit minunat de uşurat. Acum ştia de ce i-a spus povestea sa cea mai intimă şi personală unei persoane complet străine. În mod instinctiv, a simţit că, în sfârşit, i se va da o explicaţie mai profundă a ceea ce i se întâmplase cu treizeci de ani în urmă. Omul din faţa sa avea răspunsurile pe care le căuta. Jason nu ştia cum de ştie treaba asta. Pur şi simplu, o ştia. Indianul a vorbit încet.

„Lasă-mă să-ţi spun ce ştiu eu", a spus el. Jason s-a aplecat înainte, nerăbdător.

„Eu sunt Gary Winter Owen din tribul Maricopa. Lucrez aici, în magazinul de obiecte de artă. Într-o zi, acum câteva săptămâni, serveam un client când, dintr-o dată, am avut sentimentul că trebuie să mă îndepărtez de el ca să fiu singur. Nimic nu avea nici un sens, deoarece mă înţelegeam foarte bine cu el, dar nu-mi puteam reprima sentimentul. În cele din urmă, i-am cerut scuze şi am intrat în magazia din spate.

Atunci am auzit o voce în cap. Ea mi-a spus: *Ia un creion şi scrie.* Aşa am şi făcut. Nu ştiam ce trebuia să scriu, aşa că am notat prima idee care mi-a venit în cap. Când am citit ceea ce am scris, n-am înţeles nimic. Cu toate acestea, ştiam că era ceva important.

Atunci, vocea mi-a spus: *Vei întâlni omul pentru care ai scris aceste cuvinte şi vei şti că este el, chiar în clipa în care îl vei vedea.* El s-a uitat direct la Jason.

„I-am spus bunicului despre această voce", a continuat el. I-am arătat mesajul. „Bunicul mi-a spus că, atunci când voi întâlni acest om, trebuie să fac cunoştinţă cu el şi să învăţ de la el." Jason nu se simţea în largul lui. Gary a continuat.

„Nu am putut uita mesajul. Părea a fi unul foarte important - şi atât de frumos în misterul lui. Am confecţionat ceva special şi am copiat textul. Astăzi când te-am văzut... am auzit din nou vocea." Au făcut o pauză lungă. Ochii celor doi bărbaţi s-au întâlnit.

„Mi-a spus că tu erai acela". Jason a respirat adânc.

„Încă din clipa în care te-am văzut, am ştiut că ai ceva să-mi spui", a spus el încet. „Ceva ce aştept să aud de treizeci de ani."

Gary a dat din cap.

„E adevărat", a admis el. Apoi i-a înmânat lui Jason o rolă frumos făcută din coajă de copac, prinsă cu o panglică. O parte din Jason nu voia să o deschidă, nu voia să-i tulbure frumuseţea. Dar partea cealaltă, care era mai mare, trebuia să ştie ce conţinea. Cu mâini tremurânde, a desfăcut panglica. Privind în ochii căprui închis, aproape negri ai indianului, Jason a ştiut că i se dăduse un dar cu totul special, de la cineva care-i va deveni prieten. A început să citească literele cursive şi mari, caligrafiate pe scoarţa de copac.

Cu cinste, integritate şi iubire în suflet,
l-am dus pe acest om, pe acest om blând,
la un zid de aur.

Inima lui Jason s-a oprit. S-a uitat la Gary care zâmbea simplu, făcându-i un gest cu capul să continue să citească.

O lumină atât de strălucitoare
încât umple noaptea,
o strălucire cunoscută
doar de îngeri,
pentru că, pe terenul pe care l-am descoperit,
începe să înmugurească o iubire.

Jason şi-a amintit de rază de lumină atât de frumos colorată.

Se ridică foarte sus,
se solidifică o dată cu fiecare zâmbet
şi cu fiecare lacrimă.
Iar, pe măsură ce aşteptăm,
comunicăm pentru a alunga frica.

Vorbim despre viaţă,
cântăm despre vechi duşmănii,
împărtăşim dureri uitate.
Şi, deşi dăruim, vom pune mereu întrebări.

Pentru că eu nu ştiu de ce ar plânge acest om.

Iubirea ta este a mea... atenţie!
Aşa că l-am dus pe acest om,
pe acest om deosebit,
la un zid de aur.

Jason a pus documentul pe masă. A ştiut atunci că nu va mai vărsa nici o lacrimă de tristeţe pentru ceea ce el şi ceilalţi nu puteau cunoaşte pe deplin. Pentru că acum ştia ce ştiuse cu adevărat - şi că toată lumea putea şti. Viaţa este ceva vesel şi plin de bucurie şi, ca întotdeauna, este condusă de către Dumnezeu. Iar el trebuia să fie atent la iubirea lui Dumnezeu. Nu numai să fie atent, dar să o şi împartă cu ceilalţi.

Astăzi, viaţa lui Jason are un sens şi un scop profund, care îl dirijează zi cu zi. Misiunea pe care şi-a asumat-o este să aducă pace şi iubire lumii. Se străduieşte să facă acest lucru, împărtăşind un singur mesaj. Un mesaj simplu dar puternic.

Ai încredere.

Ai încredere în tine însuţi, înţelepciunea se află în tine.

Ai încredere îi ceilalţi. Pentru că noi suntem cu toţii una.

Ai încredere în viaţă. Pentru că ea îţi va crea surprize, te va încânta şi te va susţine.

Ai încredere în Dumnezeu. Pentru că Dumnezeu te iubeşte în mod perfect şi te va ajuta în toate zilele vieţii tale şi te va chema acasă, atunci când îţi vei fi făcut lucrarea de aici.

Acum, Jason înţelege că el este un învăţător. Şi că Gary, un străin dintr-un magazin cu obiecte de artă, a fost să fie primul său student, dar nu unicul. Au mai fost mulţi alţii, care au venit să înveţe că nu *trebuia* să înveţe nimic. Trebuia doar să-şi amintească ceea ce ştiau când erau copii.

Când erau copii frumoşi... care dansau în pădure.

***

Oare Călătoria lui Jason a fost reală. E posibil ca fiinţele umane „să călătorească" în alte tărâmuri? Oare chiar putem să ne părăsim trupurile - de fapt, să rămânem în ele - şi să trăim experienţa realităţilor alternative?

în *Conversaţii cu Dumnezeu, vol. al II-lea,* se spune:

Tu eşti o Fiinţă Divină, capabilă de mai mult decât o singură experienţă în acelaşi „timp" - şi în stare de a-ţi împărţi Sinele în cât de multe „sine" diferite doreşti.

Tu eşti o fiinţă de Talie Divină, care nu cunoaşte ce înseamnă limită. O parte din tine alege să se cunoască pe sine ca Identitate a ta, trăită-ca-experienţă-în-prezent. Aceasta nu este, în nici un caz, limita Fiinţei tale, deşi tu crezi că este.

Dar, există oare ceva ce se numeşte „fereastră către Eternitate", prin care putem privi şi aduce înapoi amintirile?

Răspunsul este da. Categoria, da. Vorbesc din experienţă.

În seara zilei de 8 ianuarie 1980, soţia mea de atunci şi cu mine ne-am certat groaznic. Fără discuţie că era vina mea. De obicei era vină mea, pe vremea aceea. Nu eram o persoană cu care se putea trăi uşor. Aş fi dorit să fiu. Aş fi dorit din toată inima. Dar se părea că nu reuşeam câtuşi de puţin să-mi depăşesc limitele.

Astăzi nici măcar nu-mi amintesc despre ce fleac era vorba. Vreau să spun că era ceva absolut lipsit de importanţă. Probabil ceva de genul: cine duce gunoiul. Cine ştie? Ceea ce-mi amintesc este ce s-a întâmplat după aceea. E ceva ce n-am să uit niciodată.

Am ieşit din camera de zi, care se afla la parterul casei noastre cu etaj, mi-am lăsat soţia în mijlocul discuţiei aprinse, alungând-o cu un gest al mâinii şi am dispărut în dormitorul cel mare, trântind uşa. M-am aruncat pe pat îngrozitor de frustrat şi, uitându-mă fix în tavan, am început să plâng. *Iisuse,* mă gândeam eu, *de ce nu reuşim să ne înţelegem?* De ce anume e

nevoie pentru ca doi oameni să se înţeleagă? Deja eşuasem în două căsătorii anterioare şi nu puteam să-mi dau seama unde greşeam. *De ce anume e nevoie?* L-am întrebat eu pe Dumnezeu. *De ce anume e nevoie pentru ca să fii fericit?*

Mi-am înfundat capul în pernă şi am început să mă jeluiesc: *Te rog, Dumnezeule, ajută-mă. Nu vreau să fiu aşa - un om care se ceartă pentru orice. Ajută-mă. Ajută-mă...*

Extenuat, am adormit adânc. Era ca şi când cineva scosese un dop şi storsese toată energia din mine. Am cedat şi am simţit cum mă scufund în saltea, în pernă. Îmi amintesc ultimul gând pe care l-am avut înainte să nu mai ştiu de mine.

Ăsta o să fie cel mai adânc somn din viaţa mea.

Aşa a şi fost.

După un timp - putea să fi fost după o oră, sau după un minut, sau după o jumătate de noapte, nu ştiu - am fost trezit de o senzaţie ciudată. Am simţit ca şi când aş fi fost aspirat din pat. Aţi avut vreodată senzaţia că aţi cădea din pat. Ei bine, cam aşa ceva a fost - numai că invers. Mişcarea era *în sus* - şi nu în jos.

Staţi să văd dacă pot să explic altfel. Imaginaţi-vă o muscă stând nemişcată pe o masă. Cineva vine cu un aspirator şi reuşeşte să acopere musca cu capătul furtunului. El spune: „Dă drumul la aspirator!", iar cineva îl porneşte. *Eu am simţit exact ceea ce ar simţi acea muscă.* Stăteam întins pe burtă şi am simţit că eram, literalmente, aspirat de pe saltea, într-o fracţiune de secundă. Mi s-a oprit respiraţia. Aveam ochii larg deschişi şi uimiţi şi au devenit şi mai uimiţi când am văzut că pluteam deasupra patului, uitându-mă în jos la ceea ce părea a fi o bucată enormă de lut, modelată şi formată pentru a arăta exact ca mine. Dar nu eram eu, mi-am spus în sinea mea, deoarece eu eram *aici sus şi priveam în jos.* Mai mult decât atât, forma cunoscută care era întinsă pe pat nu avea viaţă în ea. Nu avea energia vieţii. Era lipsită de viaţă.

În această aventură, am devenit extrem de conştient de ceva:

Dumnezeule, eu nu sunt acel trup!, mi-am spus mie însumi. *Eu sunt asta. ASTA. Eu sunt această... entitate, această... energie ...care acum PRIVEŞTE acest trup.*

Acum pare ceva absolut elementar, dar la vremea aceea a fost o mare revelaţie pentru mine. Impactul acestei revelaţii a fost enorm, fără îndoială, deoarece nu era un simplu concept sau teorie - era ceva ce eu *trăiam ca experienţă,* chiar atunci şi chiar acolo.

De abia am conştientizat acest lucru, când m-am pomenit răsturnat, în aşa fel încât eram cu faţa către tavan şi apoi, cu un şuierat uşor, am zburat prin el, plecând din cameră. Imediat m-am găsit într-un loc întunecos care arăta ca un tunel şi apoi am simţit că sunt împins sau tras prin acel tunel cu o viteză cumplită. În tot acest timp, n-am avut sentimentul de frică - doar o senzaţie de viteză incredibilă. În curând, în faţă am văzut o mică pată de lumină şi am ştiut că aceea era lumina la care mă grăbeam să ajung. Luminiţa a devenit din ce în ce mai mare, până când am simţit că ies din tunel ca un *dop* şi sunt aruncat în lumina însăşi.

Acum iată ceva interesant. Eram în lumină, dar în acelaşi timp mi se părea că sunt în afara ei, privind-o. Îmi amintesc cu un sentiment grozav faptul că mi-era aproape imposibil să mă uit la ea, deoarece era atât de frumoasă. Nu ştiu cum să explic cum poate o lumină să fie frumoasă, deoarece - o lumină e o lumină, nu-i aşa? Doar că această lumină era frumoasă. Poate că era aşa din cauza felului în care *o percepeam.* Nu ştiu. Ştiu doar că frumuseţea ei era ceva de necuprins. Vreau să spun că era prea mare, prea extraordinară pentru a fi cuprinsă de către conştienţă umană. Mă simţeam mic, ruşinat. Îmi amintesc că gândeam...

Nu, nu eu. Eu nu sunt vrednic să fiu în această lumină. Nu sunt vrednic să o văd. Nu sunt vrednic, după tot ceea ce am făcut, cu toate petele negre de pe suflet, după ce i-am dezamăgit de atâtea ori pe alţii şi pe mine.

Apoi m-am simţit ruşinat, deoarece faptul că mă gândeam la toate acele lucruri mi le aducea şi mai clar în minte. Şi am plâns, copleşit de ruşine şi vinovăţie. Mă scuturam de atâta plâns. De ce nu m-am comportat mai bine? De ce, de fiecare dată, am făcut alegerea cea mai

proastă? Îmi părea îngrozitor de rău. Aveam mai multe regrete decât îmi amintesc să fi avut vreodată. Apoi, am fost copleşit - chiar în acel moment am fost copleşit - de un sentiment pe care nu-l pot descrie. Ori de câte ori caut cuvinte, nici unul nu pare a se potrivi. Dacă mă gândesc acum la ceea ce a fost, aş spune că era ca şi când mi s-ar fi oferit - pentru prima dată în viaţa mea - pace, pace adevărată, pace totală. Aveam senzaţia că un deget uriaş şi blând îmi sălta capul, ridicându-mi bărbia. Şi am auzit următoarele cuvinte, umblându-mi prin inimă:

Eşti perfect aşa cum eşti. Eşti extraordinar de frumos - şi te iubesc fără condiţii.

Eşti copilul meu de care sunt foarte mulţumit.

Mă simţeam legănat, îmbrăţişat - acum lumina mă înconjura, iar eu pluteam blând în centrul ei. Tot ceea ce însemna tristeţe a dispărut. A dispărut până şi regretul. M-am simţit vindecat, întregit. Sufletul îmi era plin de recunoştinţă, inima îmi exploda de atâta iubire.

Apoi, m-a copleşit o a doua idee, de care am devenit conştient: *Nu voi fi niciodată iertat pentru nimic din ceea ce fac.* Indiferent de cât de trist sunt pentru că am făcut ceva sau am luat o anumită decizie, indiferent de cât de mult regret totul, nu voi fi iertat.

Asta, deoarece iertarea nu este necesară. Eu sunt un copil al lui Dumnezeu, un vlăstar al Divinităţii şi nu pot să-i fac Divinităţii nici un fel de rău sau să o lezez, pentru că Divinitatea nu poate fi în nici un fel lezată, rănită. Întotdeauna voi fi acceptat în inima şi în casa lui Dumnezeu, îmi va fi permis să învăţ din greşeli, îmi va fi permis să devin din ce în ce mai mult Cine Sunt Eu cu Adevărat, prin orice proces aş alege - chiar dacă aceasta ar însemna să mă lezez pe mine însumi, sau să-i lezez pe ceilalţi. Pentru că nici eu însumi şi nici ceilalţi nu putem fi lezaţi. Doar credem că putem.

Impactul acestei revelaţii a fost enorm, fără îndoială pentru că ea nu era doar un concept sau o teorie, ci era ceva ce eu *trăiam ca experienţă,* chiar atunci şi chiar acolo. Imediat după ce am conştientizat acest lucru, m-am trezit într-o a treia realitate, înconjurat rapid de un milion, ba chiar de o sută de milioane de mici *...particule de energie* - acesta este singurul mod în care le pot descrie. Se aflau peste tot. În faţa mea, la stânga mea, în spatele meu, în dreapta mea. Arătau ca mici celule sau globuleţe, fiecare cu propria ei formă şi culoare. Şi ce culori! Doamne, culorile erau extraordinar, uluitor, cutremurător de frumoase! Cel mai albastru, albastru şi cel mai verde, verde - şi cel mai roşu, roşu şi cele mai magnifice combinaţii şi nuanţe pe care le-am văzut vreodată. Vă daţi seama cum arătau, dacă eu, care sunt daltonist, le-am văzut astfel...

Aşa că, pentru mine, a fost o privelişte nemaipomenită.

Aceste celule de culoare dansau în faţa mea şi de jur împrejurul meu. Dansând, formau o pătură strălucitoare şi vibratorie de frumuseţe care acoperea totul - care *era* Totul.

Atunci am ştiut că ceea ce vedeam era Esenţa întregii Vieţi. Era viaţa în forma ei sub-sub-submoleculară. În particulele ei cele mai mici. În esenţa ei. La originea ei. Iar apoi am fost martor la ceva fascinant. În timp ce mă uitam la aceste celule magnific colorate care dansau şi vibrau strălucitor în faţa mea, am observat că se schimbau. Ele păreau a apare şi dispare, a se înghiţi una pe alta şi a reapare într-o formă diferită şi cu o culoare diferită. Şi, în timp ce-şi schimbau forma şi culoarea, celulele din jur îşi schimbau şi ele forma şi culoarea, pentru a se asorta cu ele şi a le completa. Şi celulele din jurul acelor celule făceau la fel - şi la fel făceau şi celulele din jurul *acelor* celule şi aşa mai departe, şi aşa mai departe ... şi mi-am dat seama că totul era ca un puzzle care se modifica în mod continuu, se adapta întotdeauna, fiind în permanentă interconexiune. Un mozaic pulsatoriu şi vibrant de energie pură.

Fiinţa mea deborda de dorinţa de a atinge aceste particule de o frumuseţe de nedescris, de a deveni una cu ele. Voiam să mă contopesc cu ele. Voiam să mă topesc în ele. Nu ştiu de ce. Era o chemare lăuntrică, o dorinţă lăuntrică pe care o simţeam din fiinţa mea cea mai profundă. Am încercat să înaintez, să mă apropii. Dar cu fiecare mişcare pe care o făceam, mozaicul dădea înapoi. M-am gândit că aş putea să mă „furişez" spre el, să mă prefac că merg îna-

inte şi apoi, brusc, să mă reped printr-o parte. N-a ţinut. Nu puteam păcăli matricea, îmi înţelegea fiecare mişcare.

De fapt, chiar *o anticipa.*

Pur şi simplu, nu puteam să mă apropii - şi am început să plâng. Tristeţea pe care o simţeam în urma acestei respingeri şi negări era mai mult decât credeam că puteam eu suporta. Apoi, brusc, tristeţea a dispărut, când mi s-a oferit a treia conştientizare: nu puteam să mă apropii de energie, deoarece *eu eram* energia! Când mă mişcăm eu, se mişca şi *ea.* Bineînţeles. Eram deja contopit!

Toate lucrurile sunt Un Singur Lucru. Există numai Un Singur Lucru şi nu există Nici un Lucru care să nu fie Parte din acel Lucru Unic. Impactul acestei revelaţii a fost enorm, fără îndoială, deoarece el nu reprezenta un simplu concept sau o teorie - era ceva ce eu *trăiam ca experienţă,* chiar atunci şi chiar acolo.

Încă o dată, de îndată ce am înţeles, am fost luat din acea realitate. Acum mă găseam în faţa unei cărţi enorme. Era cea mai mare carte pe care am văzut-o vreodată. Ba nu, de două ori pe atât. De trei ori pe atât. Era la fel de mare ca o sută de cărţi de telefon dintr-un oraş enorm, puse la un loc. Şi pe fiecare pagină - *pe fiecare pagină* - era destul loc pentru ca să fie tipărite o sută de enciclopedii. Pe când stăteam în faţa acestui volum uriaş, vocea pe care am auzit-o în timp ce eram îmbrăţişat de lumină a venit înapoi. Ea mi-a spus în modul cel mai blând, aproape cu indulgenţă, dar nu ca şi când ar râde de mine:

Ei, Neale. Toată viaţa ai căutat răspunsuri. Ai căutat şi ai căutat, iar căutările tale au fost adevărate, au fost sincere, a fost o căutare cinstită a adevărului. Iată. Aici sunt răspunsurile.

După asta, paginile cărţii mi-au trecut prin faţa ochilor, ca şi când ar fi fost frunzărite de către un deget gigantic, sau suflate de un vânt sfânt. Ele au zburat în viteză prin faţa mea, iar întregul document mi-a fost arătat, pagină cu pagină, într-o nanosecundă. Cu toate acestea, am putut să citesc şi să-mi însuşesc fiecare cuvânt de pe fiecare pagină.

Şi atunci am ştiut. Am ştiut tot ceea ce era de ştiut, ceea ce este de ştiut acum şi ceea ce va fi vreodată de ştiut. Am înţeles cosmologia universului şi secretul întregii vieţi. Am văzut simplitatea ce se află în toate. *Simplitatea* totală şi elegantă.

Impactul acestei revelaţii a fost enorm, fără îndoială, deoarece nu era doar un concept sau o teorie - era ceva ce eu *trăiam ca experienţă,* chiar atunci şi chiar acolo.

Aceasta a fost cea de-a patra conştientizare. Şi îmi amintesc că, atunci când ultima pagină a cărţii a trecut prin faţa mea şi coperta groasă s-a închis, eu am spus:

Bineînţeles. Asta e tot ce am spus. Pur şi simplu...

Bineînţeles.

Atunci m-am trezit. Eram înapoi în trupul meu - şi-l simţeam mai greu decât l-am simţit vreodată. Aveam impresia că degetul cel mic cântărea o tonă. Am vrut să întind mâna înspre noptieră, să caut un creion şi o hârtie ca să pot scrie ceea ce tocmai am trăit, pentru a-mi aminti totul, pentru a putea dovedi că aşa s-a întâmplat. Dar nu-mi putem mişca braţul. Tot ce putem face era să clipesc din ochi. Apoi, pentru ultima dată, am auzit acea voce, Vocea mea Specială, care venise la mine în timpul visului, a acestei călătorii, a acestei, a acestei... *orice* o fi fost ea. Şi vocea a spus:

Nu e nevoie. Îţi închipui că vei uita ce ţi s-a întâmplat? Nu poţi dovedi nimic şi nici nu e nevoie să o faci. Adevărul nu poate fi nici dovedit, nici infirmat. El, pur şi simplu, este.

Cu asta, am adormit.

În dimineaţa următoare, m-am trezit într-o stare de euforie. Dansând în cabina de duş, am dat drumul la robinet şi am fost izbit de un şuvoi de apă rece - dar nici măcar nu mi-a păsat. De fapt, aceasta m-a înviorat - era ceva minunat. Apoi am dat drumul la apă caldă şi am rămas acolo, urmărind şuvoiul care îmi inunda trupul.

Simţeam că eram Una cu apa, Una cu robinetul, Una cu faianţa din jurul cabinei din baie. Simţeam că eram Una cu totul şi mi-am imaginat că asta trebuie să simţi când iei droguri halucinogene. Mi-am răsfirat degetele de la mână şi am apăsat cu palma peretele - aşteptându-mă să trec prin plăcile de faianţă, deoarece puteam *vedea moleculele plăcilor şi moleculele mâinii mele* - şi mi-am dat seama că a trece prin pereţi înseamnă doar a-mi plasa materia mea solidă acolo unde *nu exista* materie solidă a peretelui. Acest lucru era uşor pentru oricine care *avea viziune interioară.* Adică, acea capacitate *de a vedea înăuntru.*

Am continuat să fac duş şi, între timp, mă luptam să-mi aduc aminte ceea ce am citit, ceea ce am văzut în acea carte. Am numit-o Cartea Cea Mare şi mă străduiam să-mi amintesc măcar un singur cuvânt pe care l-am găsit în ea. Apoi, vocea mi-a spus...

Nu e cazul să ştii,... şi am fost făcut să înţeleg că, dacă ar fi să încerc să port în mintea mea conştientă tot ceea ce mi s-a permis să văd, mi-aş „arde" circuitele. Ar fi prea multă - cum să spun ... *electricitate...,* prea multă *energie...* de cuprins într-un spaţiu mic al lumii fizice, cum ar fi creierul meu. Apoi mi s-a spus:

Să ştii doar că ştii. Şi să ştii că şi toţi ceilalţi ştiu. Şi că tot ceea ce aveţi de făcut, atunci când trebuie să vă amintiţi un anumit lucru într-un anumit moment este să apelaţi la înţelepciunea voastră lăuntrică. Vă veţi aminti.

Sentimentul cu care am rămas este atât de incredibil, încât nu poate fi nici măcar descris. Am mai stat sub duş timp de douăzeci de minute şi simţeam că sunt conştient de fiecare picătură de apă care mă atingea. Când am ieşit, aerul răcoros din afara cabinei mi-a întâmpinat trupul. Aveam sentimentul că se turnase asupra mea o sticlă de viaţă proaspătă şi scânteietoare. Tremuram uşor şi sufletul meu era larg deschis. Îmi amintesc că mă ştergeam şi că, în acelaşi timp, mă gândeam cât de extraordinar era că puteam simţi fiecare fibră din acel prosop.

Toţi cei de la serviciu se întrebau în ziua aceea ce era cu mine. Cineva m-a privit fix când am ajuns şi, în cele din urmă, a spus: „Ce ţi s-a întâmplat? Arăţi cu douăzeci de ani mai tânăr." Am răspuns: „Chiar aşa?" replica a fost: „Ar trebui să-ţi vezi faţa."

Sentimentul că sunt „în această lume, dar că nu aparţin ei" a rămas timp de săptămâni, estompându-se încet, pe măsură ce trecea timpul, dar existând încă destul de multă vreme la un anumit nivel. Şi, ani de zile de atunci încoace, până în clipa de faţă, eu pot trăi din nou acel sentiment, cât şi bucuria până la lacrimi a acelei experienţe, pur şi simplu, amintindu-mi.

Este ceva al meu pentru totdeauna, este ceva al meu ca să-l păstrez, este ceva al meu ca să-l retrăiesc ca experienţă, ori de câte ori doresc. Vocea avea dreptate. Nu voi uita niciodată.

Şi, astfel, ceea ce pot să vă spun eu din experienţă este: călătorii ale sufletului, cum ar fi cea întreprinsă de către Jason Gardham cu patruzeci de ani în urmă, nu numai că sunt posibile, dar se întâmplă tot timpul. Cu toţii le facem. Cu toţii. Nu există nici măcar un singur suflet care să rămână tot timpul în trup, fără să iasă vreodată - de la naşterea fizică până la moartea fizică.

Atunci când un suflet îşi părăseşte trupul, fie în timpul somnului, în timpul a ceea ce unii oameni numesc „transă", în timpul unei meditaţii sau, pur şi simplu, timp de o clipă, în timpul unei plimbări prin pădure (sau când intră în dormitor) nu trebuie să îi fie frică de nimic sau să-şi facă griji. Sau să fie ruşinat sau reţinut în a povesti altora.

De fapt, e bine să vorbim despre aşa ceva, unul cu celălalt. Asta, deoarece acestea sunt momente de Graţie - şi, atunci când ne împărtăşim experienţa legată de ele, atingem oamenii cu minunea lor, cu magia şi puterea lor de a schimba vieţi.

Aşa s-a întâmplat şi cu viaţa lui John Star, care, într-o zi, a avut o experienţă foarte interesantă pe malul lacului Michigan...

13

Tărâmul umbrelor

John Star şedea la masa de bucătărie cu capul în mâini, iar micul dejun se răcise pe farfuria din faţa lui.

„Nu prea ai poftă de mâncare în dimineaţa asta, John", a observat mama lui. De câteva zile încoace observase că John se învârtea fără rost prin casă. Nu prea era genul lui să fie atât de apatic.

„Mamă, am senzaţia că nu mai înţeleg nimic." John s-a hotărât să i se confeseze, deşi nu voia să o alarmeze. „Am senzaţia că nu ajung nicăieri. În ultima vreme mă obsedează nişte întrebări care-mi bântuie prin cap. Întrebări majore... cum ar fi: Ce este cu adevărat important? De ce sunt eu aici? De unde vin?" Se uită cercetător la mama lui. „Nu înţeleg de ce sunt atât de neliniştit şi am senzaţia că nu prea mai am energie." Ea se aşeză lângă el.

„Dragul meu, acestea sunt întrebări care ne bântuie pe toţi, toată viaţa noastră. Trebuie să ai răbdare. La urma urmei, de abia ai terminat liceul. Ai o vară întreagă la dispoziţie ca să te gândeşti la toate astea. O să dureze ceva până ai să înţelegi de ce se întâmplă totul. Să ştii că majoritatea oamenilor nu găsesc niciodată răspunsurile." John oftă. *Draga mea mamă,* s-a gândit el, *ea are numai intenţii bune.* Dar asta nu prea îl ajuta. Dintr-o dată, mama se lumină la faţă.

„De ce nu te duci să înoţi? Ştii că îţi face întotdeauna bine."

Sigur, de ce nu m-aş duce, s-a gândit John. Tot nu am altceva de făcut. Aş mai face şi un pic de exerciţiu fizic.

La vremea aceea a anului, lacul Michigan era cald. Astăzi, din cauza cerului înnorat, apa părea mai mult cenuşie decât albastră.

John era un bun înotător, încă de când era copil se simţea bine în apă şi ani întregi a concurat în echipa de înot a oraşului, îi plăcea să înoate departe, dincolo de geamanduri, cam la opt sute de metri de ţărm, unde apa era mai rece şi mai clară.

După ce a început să înoate liniştit şi în stil liber, tăind apa cu o viteză destul de mare şi cu mişcări egale, a simţit că intră într-o stare de conştienţă care i se părea întotdeauna liniştitoare... nu se gândea la nimic, devenea una cu apa, alunecând prin ea în mod automat, propulsat numai de către forţa braţelor şi picioarelor - sub el nevăzând nimic altceva decât forme ale apei şi umbre. Acesta era locul pe care unii îl numeau *Zona.*

Dar, în acea zi specială, apa era vălurită. Când a întors capul într-o parte ca să respire, John a inhalat un val. Asta i-a întrerupt starea de concentrare şi, în timp ce încerca să-şi revină şi să-şi recapete respiraţia, un alt val l-a lovit în faţă. Fiind un înotător bun, John şi-a dat seama că s-ar putea să dea de necaz. Era la aproape un kilometru de ţărm şi, dintr-o dată, şi-a dat seama că, în aceste condiţii, s-ar putea să aibă probleme. S-a întors şi s-a îndreptat către ţărm. De abia a parcurs câţiva metri, când capul a început să-i vâjâie şi a simţit că ameţeşte. Dintr-o dată, a auzit un zgomot puternic în spatele capului. Brusc, apa a devenit netedă. John a încetat să mai înoate şi a privit în sus. Cerul era limpede şi soarele strălucea puternic: lacul devenise albastru.

*Oare ce naiba se întâmplă?*John era uluit, în timp ce se uita către cerul senin. Soarele părea mai strălucitor decât de obicei, dar el se putea uita în soare fără să-l doară ochii. Brusc, a avut senzaţia că era atras înspre ceva. S-a uitat în jos şi a văzut o privelişte de necrezut. Sub el se afla trupul său, care încă înota înspre ţărm cu mişcări ferme, rapid, ca o barcă cu motor. Privea uluit şi îngrozit. Dacă el era acolo şi conştienţa lui era aici - atunci unde era el *cu adevărat* şi ce se întâmpla cu el?

Din spatele lui părea că vine o lumină. Era o lumină specială, o lumină cu... *sentiment.* S-a întors către ea. Era minunată! Îl îmbăia în cea mai extraordinară căldură; John a absorbit-o ca un burete. În acel moment, l-a copleşit un sentiment de totală libertate. Era ca şi când toată presiunea de o viaţă fusese eliberată; capacul care ţinuse atâta timp tensiunea interioară fuse-

se, în sfârşit, ridicat. Putea să respire din nou. Avea senzaţia că energia curgea în el, relaxând şi înmuind părţi din el însuşi despre care nici măcar nu ştia că existau. Întreaga sa fiinţă era copleşită de senzaţia cea mai minunată de fericire. Ştia că undeva, cândva, mai avusese acest sentiment, dar nu-şi putea aminti când. Era ca şi când... *ar fi venit acasă.*

Timpul însuşi părea că se înmoaie. Toată viaţa pe care John şi-o putea aminti - minutele, zilele şi anii - păreau a fi semne fixe, ca şi marcajele de pe o linie gradată. Acum, modul de măsurare a timpului devenise flexibil. Părea că se întinde şi se stânge, ca o bandă de cauciuc. Putea vedea evenimente din trecutul său, le examina cu o mai mare claritate şi mult mai detaliat decât a făcut-o atunci când s-au întâmplat - şi zăbovea asupra acestor amintiri timp nelimitat. Acum i se părea că nu mai trecea nici un fel de timp.

John se mişca înainte şi înapoi, adâncit în episoade din viaţa sa, iar apoi se întorcea la lumină. Sau lumea sa - aşa cum o ştia - dispărea? Viaţa despre care credea că este singura viaţă posibilă... lucrurile de care era sigur, de care se îndoia, orgoliul şi vinovăţia, plăcerile şi fricile ... totul se estompa. Singurul lucru care mai rămăsese era lumina şi acel sentiment minunat şi copleşitor de stare de bine pe care îl conţinea această lumină. Avea sentimentul că se trezea, ca şi când ar fi fost într-un somn adânc şi ar fi visat un vis intens şi amănunţit - iar acum era treaz şi visul se estompa.

Pe măsură ce ochii i se acomodau treptat cu strălucirea radiantă, John putea să discearnă forme în lumină. Erau oameni care stăteau în jurul lui! Oameni pe care-i cunoştea şi îi iubea. Mai mult decât atât, locul în care se afla era deosebit de familiar.

„E plăcută călătoria?", a întrebat unul dintre prieteni. Toţi au început să râdă în hohote. Era o glumă. În mod intuitiv, John a înţeles că ei îl întrebau despre călătoria sa de pe Pământ şi a început să râdă şi el. Ce bine se simţea, râzând atât de liber! Era din nou complet viu - o viaţă care era dincolo de început şi de sfârşit, o viaţă care era veşnică.

Lumea cosmică în care intrase era acum tot atât de solidă şi de reală ca şi lumea pe care o lăsase în urmă, dar lumina era încă vizibilă. Era o lumină vie. Avea vitalitate şi sentiment. Era concentrată în fiecare lucru viu, tot aşa cum poţi concentra lumina soarelui printr-o lupă. Existau şi culori. Nu numai culorile cu care se familiarizase pe pământ, dar o paletă de culori - unele pe care nu le văzuse niciodată. În jurul tuturor prietenilor săi şi a fiecărui lucru viu exista culoare, aranjată în modele geometrice complicate. Fiecare model era unic, fiecare model era original. Culorile şi modelele erau amestecate cu sunete - octave nenumărate de sunete. Era ca şi când culorile puteau fi *auzite.* Totul era foarte subtil, practic imperceptibil - dar atingea infinitul.

Suprapusă peste această zumzăială vastă, dătătoare de viaţă, era melodia creată de către sunetul individual al fiecărui lucru viu. Lumina şi sunetul şi culoarea şi modelele geometrice, toate erau combinate într-o perfecţiune armonică totală.

E posibil să fi trecut ani. Ani sau ore sau minute, nu avea cum să ştie. Starea de a fi era unica realitate. Starea de a fi, care era inseparabilă de clipa de faţă, inseparabilă de eternul *acum,* inseparabilă de viaţa care se afla în toate celelalte fiinţe.

Chiar dacă acest loc era tot atât de solid şi de real ca şi lumea pe care a lăsat-o în urmă, timpul şi spaţiul nu reprezentau un obstacol. Era un loc în care nu existau opinii, concluzii sau convingeri, un loc în care exista numai o uluitoare frumuseţe şi bucurie.

Apoi, imagini ale celorlalte vieţi au început să îi apară în minte - la început cu intermitenţă, dar apoi devenind mai puternice şi mai clare. I-au apărut în faţă imagini ale oamenilor dragi lui, imagini ale lucrurilor pe care voia să le vadă şi să le facă. În cele din urmă, din străfundurile fiinţei sale a ieşit o voce puternică:

Ai văzut destul din eternitate.
Nu e încă momentul să rămâi.
Întoarce-te acum în Tărâmul Umbrelor,

Unde se joacă fiinţele muritoare.

Fâşş, fâşş. John a ridicat capul să vadă ce scotea un asemenea sunet. Valuri mititele mărgineau oglinda nemişcată a lacului, fâşâind pe pietrişul de pe ţărm. Stătea întins pe nisipul de pe ţărmul lacului Michigan, la câţiva centimetri de apă. Se simţea extraordinar, ca şi când s-ar fi odihnit mai bine decât o făcuse vreodată înainte. S-a ridicat în picioare şi a privit în jur. Înspre vest, John putea vedea profilul blocurilor din Chicago reflectate în lac, conturate de către un soare splendid, de un roşu portocaliu intens. Cerul era de un albastru mai profund decât l-a văzut el vreodată, copacii erau mai verzi. Era ca şi când i s-ar fi ridicat un văl de pe ochi. Se poate să fi fost plecat ani de zile, sau doar o clipă. Ca şi în cazul unui om care a trăit o viaţă lungă şi plină şi s-a întors la locul tinereţii sale pentru a privi din nou peisajul care odată îi fusese familiar, a văzut că totul era la fel - dar oarecum diferit.

Să fi fost totul un vis?, s-a întrebat el. *Sau am văzut cum este când eşti cu adevărat şi pe deplin treaz - iar acum visez din nou?* Într-un fel, ştia răspunsul.

S-a îndreptat spre casă, briza îngheţându-i costumul de baie ud - şi nu-şi mai punea întrebări în privinţa locului lui în lume. John văzuse spaţiul pe care-l ocupa în cosmos - şi era perfect. A intrat prin uşa din spate şi şi-a găsit mama trebăluind prin bucătărie.

„Bună, mamă", a ciripit el.

„Bună, scumpule. Cum a fost baia?"

„Cosmică!" a răspuns John cu un zâmbet larg. „Cosmică!"

***

Ceea ce m-a uimit pe mine, când am auzit pentru prima dată povestea lui John, este cât de asemănătoare era ea cu cea a lui Jason şi cu a mea. Fiecare „vizită" în „partea cealaltă", sau în „împărăţia cerurilor" - sau oricum am numi-o - aducea imaginea unei lumini extraordinar de frumoase şi a unor culori spectaculoase.

John şi cu mine am văzut amândoi energia sub forma unor modele geometrice, fiecare model fiind unic, fiecare model fiind original. În plus, John a mai trăit şi experienţa *sunetului* modelelor de energie, lucru pe care l-au mai relatat şi alţii. De multă vreme, misticii au sugerat că sunetul *Om* este amprenta sunetului universului, al Vieţii Însăşi. Întotdeauna când aud despre experienţe de genul acesta, sau mi-o amintesc pe a mea, mă întorc la ceea ce este mesajul major pe care l-am primit în cele peste o mie cinci sute de pagini din cărţile cu *Dumnezeu:* ***suntem cu toţii Una.***

Fiecare şi oricare dintre noi suntem făcuţi din materialul cel mai minunat pe care vi-l puteţi vreodată imagina. Eu am văzut acest Unul. L-am trăit ca experienţă. Dar nu trebuie să-l fi văzut, pentru a-l avea în realitatea ta. Trebuie doar să-l simţi în inima ta şi să-l îmbrăţişezi în sufletul tău. Iar asta este uşor de făcut. Aceasta este o decizie, nu o reacţie. E ca şi în cazul iubirii. Iubirea este o *decizie,* iar majoritatea oamenilor cred că este o reacţie.

Un alt lucru care m-a izbit în cazul experienţei lui John a fost cunoaşterea pe care a avut-o că „starea de a fi era singura realitate". Acest lucru se află într-o armonie minunată cu ultimele trei declaraţii făcute în *Conversaţii cu Dumnezeu, vol. I.*

1. Suntem cu toţii una.

2. Există destul pentru toţi.

3. Nu trebuie să facem nimic.

Tot ceea ce este, e A Fi. Diferenţa dintre „a fi" şi „a face" este ca şi diferenţa dintre noapte şi zi. Majoritatea oamenilor sunt profund implicaţi în vieţile în care predomină „a face". Ei se agită permanent, făcând un lucru sau altul, făcând asta sau aia - şi nu se aleg decât cu o grămadă uriaşă de *a face-a face.*

În următorii cincizeci de ani, urmează să vedem pe această planetă un nou gen de fiinţă umană - un Om Nou - care nu va mai fi definit în fiecare clipă prin „starea de a face", ci prin „starea de a fi". Chiar şi acum, mulţi oameni se transformă în acest fel. Această transfor-

mare este posibilă chiar în cadrul lumii obişnuite, cea care munceşte zi de zi. Nu trebuie să locuieşti într-o peşteră timp de douăzeci de ani. Sau să meditezi nouă ore pe zi, sau ceva de acest gen. Nu că astea nu ar fi experienţe rele. Doar că nu sunt necesare.

Nu e necesar să devii un pustnic, sau să „cazi în transă" pentru a simţi binecuvântarea Stării de A Fi - exprimată în tine, ca tine şi prin tine. Poţi trăi experienţa acestui sentiment în timp ce-ţi desfăşori activitatea în lume - de fapt, *tocmai din cauza* activităţii pe care o desfăşori în această lume. Poţi chiar folosi procesul de a trece în Starea de A Fi ca pe un instrument pentru a găsi Mijloace Corecte de Subzistenţă. Tot ceea ce trebuie să ştii este ce anume vrei „să fii". Adică, ce stare sau stări de a fi vrei să trăieşti ca experienţă şi să fie exprimate în tine, ca tine şi prin tine. După ce ai făcut această alegere, pur şi simplu respingi orice gen de activitate din această lume (şi, bineînţeles, orice gen de preocupare) care nu te face să exprimi acest lucru.

O cărticică ce poate fi citită în patruzeci de minute. *Cei care aduc Lumina,* explică foarte clar modul în care funcţionează acest proces, cât şi modul în care o persoană poate fi plasată în serviciul pe care-l visează, creând, în sfârşit, Mijloace Corecte de Subzistenţă. Am scris această carte ca răspuns la sutele de cereri primite de la oameni din lumea întreagă, care au citit despre Starea de A Fi în cărţile *Conversaţii cu Dumnezeu* şi au vrut să o înţeleagă mai bine.

Există mii de povestiri spuse de oameni care au trăit experienţa Stării de A Fi, în timpul călătoriilor din afara corpului - cum ar fi povestirile spuse de către Jason, de către mine însumi şi decătre John. Poate că şi voi cunoaşteţi pe cineva care a trăit un asemenea moment. Poate că l-aţi trăit voi înşivă. Am inserat aici astfel de poveşti, pentru ca oamenii care au avut acest gen de experienţe să alunge orice sentiment pe care l-ar putea avea că ar fi ciudaţi sau anormali. Vă spun din nou că acest gen de experienţe sunt foarte obişnuite şi *absolut normale.*

Dar nu toate Momentele de Graţie sosesc pe pragul sufletului nostru, în ambalaje atât de spectaculoase. Unele vin pitite în cutiuţe mititele. Nu aş dori să vă simţiţi daţi de-o parte, să credeţi că nu aţi avut niciodată un adevărat Moment de Graţie în viaţa voastră, dacă nu aţi trăit una dintre aceste Experienţe Trăsnet.

Oamenii care au avut astfel de experienţe ca cele pe care vi le-au descris Jason, John şi cu mine, nu sunt cu nimic mai speciali decât ceilalţi - deşi s-ar putea ca ei să fie mai curioşi! Într-adevăr, adesea mă întreb dacă nu cumva persoana care-şi pune întrebări nesfârşite despre realităţile cosmice atrage către ea genul de Momente de Graţie despre care vorbim aici. Dar acesta nu este unicul gen - şi nici nu e garantat că este cel mai eficient. Mulţi oameni s-au întors din astfel de călătorii interioare cu încă şi mai multe întrebări decât răspunsuri, încă şi mai confuzi decât erau!

Dumnezeu găseşte multe moduri de a crea un Moment de Graţie şi nu e nevoie de o experienţă trăsnet, pentru a produce un rezultat electrocutant. Rezultatul unui Moment de Graţie ar putea fi o enormă schimbare în viaţă, sau o viziune simplă şi calmă. Amândouă ar putea avea un impact enorm asupra modului în care vă trăiţi restul vieţii.

Să o lăsăm pe Margaret Hiller din Ashland, Oregon, să vă spună cu propriile ei cuvinte o mică poveste...

14

A vedea sacrul în fiecare clipă

Un mare învăţător mi-a spus că întreaga călătorie este sacră - indiferent de ce aspect ar lua ea. Eu îi spun Sf. Anton. El este un băieţel. Anton şi-a început propria călătorie într-un mod foarte precar. S-a născut dintr-o mamă dependentă de droguri, iar bunicii lui l-au luat în

custodie şi l-au adoptat imediat, dar doctorii au spus că ar fi nevoie de un miracol pentru ca Anton să trăiască.

„Ce vreţi să spuneţi printr-un miracol? Ce fel de miracol?", a întrebat bunica lui. Doctorii i-au răspuns că, pentru ca acel copil să trăiască, cineva va trebui să-l ţină în braţe practic non stop, primii doi ani din viaţa sa. Atâta timp şi astfel de îngrijire îi trebuie micuţului trup ca să se vindece. Fără nici o ezitare, bunica sa a spus

„Doamne, dar eu pot să fac *asta!"* Şi aşa a şi făcut.

Anton a trăit cu bunicii într-un mediu minunat. Literalmente, el a fost îmbrăţişat de iubire şi i s-a dat darul de a sta împreună cu oameni profund spiritualizaţi. Din prima sa zi pe Pământ, iubirea necondiţionată şi spiritualitatea erau parte din viaţa sa. Bineînţeles că, în această atmosferă, el a înflorit şi a fost foarte fericit. Nu avea de unde să ştie că, pentru a doua oară în viaţa sa scurtă, se va petrece o schimbare drastică şi o trecere spre o nouă familie.

Când Anton avea şase ani, bunica lui s-a îmbolnăvit de cancer şi a murit. Eu am făcut parte dintre cei care au avut grijă de ea când era pe moarte şi am petrecut multe nopţi în casa ei şi o mare parte din timp împreună cu Anton. Bineînţeles că el era trist din cauza a ceea ce se întâmpla, dar bogata sa înţelegere spiritualizată îl făcea - chiar dacă avea doar şase ani - să fie conştient de faptul că bunica sa pleca spre un loc minunat - şi reuşea chiar să fie fericit pentru ea.

Câteva luni mai târziu, a murit şi bunicul. Adesea cred că a murit de inimă rea. Acest lucru ar fi putut distruge mulţi copii, dar nu pe Anton. Iubirea incredibilă ce i-a fost acordată în primii ani trebuie că l-a făcut să se simtă foarte în siguranţă în această lume, deoarece a trecut într-un mod minunat, prin aceste momente dificile. Imediat, credinţa sa în lume a fost recompensată, atunci când am fost anunţaţi că unchiul şi mătuşa sa au acceptat să-l adopte, deşi amândoi hotărâseră să nu aibă copii.

Datorită legăturii strânse pe care o aveam cu toate cele întâmplate, mi s-a oferit privilegiul de a călători cu Anton, pentru a-i întâlni noua familie. Simţeam că însoţeam un suflet înţelept şi bătrân, care va fi un învăţător pentru noii săi părinţi. Iar Anton continua să mă înveţe, întrebările şi fricile lui îmi deschideau calea către propriile mele întrebări şi frici - şi, împreună, găseam pace în suflete, în mijlocul unor experienţe îngrozitoare. Urma să schimbăm avionul la Denver şi eram în întârziere, aşa că a trebuit să trăim experienţa acelei bucurii minunate de a fugi de la o poartă la alta. Şi, bineînţeles, poarta prin care ajungeam la avion era tocmai în capătul celălalt al holului.

L-am luat pe Anton de mână şi, cu gentile în cealaltă, am alergat pe coridor, strigându-i funcţionarului de la poartă: „Anunţaţi avionul să nu plece, vă rog!". Controlorul s-a uitat la mine ca şi când aş fi fost nebună! Şi, bineînţeles, avionul a plecat. Anton s-a uitat la faţa mea (care trebuie să mărturisesc că nu avea o expresie angelică!) şi a spus: „Margaret, azi e o zi în care fugim?" Am spus extrem de frustrată: „Da, exact aşa este - o zi în care fugim!" Am ajuns chiar în momentul în care avionul se depărta de poartă. (Cred că cunoaşteţi sentimentul - amuzant, nu?). Anton şi cu mine ne-am îndreptat către biroul de informaţii şi am aflat că următorul zbor urma să fie în cinci - repet, în cinci - ore.

Primul meu gând (nu eram chiar sfânta sfintelor atunci) a fost *Trebuie să-mi petrec cinci ore pe aeroport, cu un copil de şase ani? Dumnezeule, cred că glumeşti!* Nu mi-am putut imagina că cele cinci ore urmau să fie „interesante". Şi atunci au început lecţiile mele despre faptul că Totul este Sacru.

Funcţionarul de la bilete ne-a întrebat: „Credeţi că v-ar ajuta dacă aţi lua masa?"

Plin de entuziasm, Anton a întins mâna după bilete, gândindu-se că era ca şi când ar fi câştigat la loto. În timp ce ne luam masa - care nu a durat mai mult de o jumătate de oră - eu eram furioasă, iar Anton era încântat. Apoi, ne-am îndreptat spre un loc mai liber din sala de aşteptare... unde mai aveam încă patru ore şi jumătate de aşteptat. Nu mă încânta această experienţă, deoarece nu prea ştiam ce să fac cu un copil de şase ani - şi am uitat să întreb: „Ce

plan are Dumnezeu, când e vorba de această experienţă?" (Aceasta este prima regulă pentru a vedea Sacrul în toate experienţele de viaţă.)

Dar Anton nu era deloc afectat de această aşteptare şi a început să-şi scoată din rucsac maşinuţele, cărţile de colorat şi creioanele pe care le împachetaserăm. Apoi, a făcut pe covor un cerc mare cu toate aceste „elemente sacre", s-a întins pe burtă în mijlocul acestui spaţiu şi a început să coloreze.

Mi-am spus în sinea mea: *Asta nu o să ţină mai mult de zece minute.* De fapt, această ceremonie sacră a durat aproape patru ore şi jumătate. Totul a luat o întorsătură spre bine. Într-o altă parte a sălii de aşteptare, un băieţel începuse să plângă. Genul de răcnete pe care părinţii nu le puteau opri, indiferent ce ar fi făcut. Anton s-a ridicat ca să se uite la băieţelul care urla şi, plin de entuziasm, i-a făcut semn să vină către el.

Copilaşul, care încă răcnea, a parcurs cu timiditate holul, sub ochii atenţi ai părinţilor şi s-a oprit la marginea cercului pe care Anton îl făcuse din lucrurile lui. Anton s-a uitat către el, întrebător.

„Nu ai cărţi de colorat?" a întrebat el. Băiatul a răspuns „Nu". Cu un ton surprins, Anton a spus

„Uite!"

A rupt o pagină din cartea sa de colorat, a pus-o pe covor împreună cu câteva creioane şi i-a făcut semn să intre în cerc. (Este interesant de observat că acesta nu a intrat în Cercul Sacru, până ce nu a fost invitat.)

Anton l-a întrebat pe copil:

„Câţi ani ai?" Printre oftaturi, după ce şi-a şters lacrimile cu mâneca, băieţelul a răspuns

„Trei". Anton s-a uitat la mine cu ochii mari şi a şoptit:

„E clar!"

Pe timp ce trecea, alţi copii s-au îndreptat către cercul sacru al lui Anton, fiecare stând pe margine până ce era invitat să intre. Cercul se lărgea, marginile lui fiind extinse pentru a face loc noilor veniţi. În curând, au început să se adune şi părinţi şi, pe când priveam plini de uimire această scenă, am uitat de cărţile pe care le citeam şi de frustrarea resimţită din cauza pierderii unor legături, sau a avioanelor care întârziau. Eram propulsaţi - iată un cuvânt bun, în contextul unui aeroport - în momentul sacru, în momentul etern în care timpul nu există - în care singurul lucru care contează este numai iubirea, numai pacea.

În acel moment, mi-am dat seama că nu o să mai trăiesc niciodată asemenea ore sacre împreună cu Anton, cel de şase ani - acea oportunitate rară, când putem vedea, când putem fi prezenţi alături de Cel Iubit, oricare ar fi situaţia, oricine ar fi Cel Iubit.

În acea zi mi-am amintit că *întreaga călătorie* este sacră, că scopul întregii experienţe este să ne instruiască, să facă sinele nostru sacru să se manifeste şi să-l sărbătorim pe Cine Suntem Noi cu Adevărat. „Sf. Anton" m-a ajutat să-mi amintesc acest lucru.

Sunt fericită să spun că unchiul şi mătuşa lui Anton - care, după cum am mai spus, nu şi-au dorit niciodată copii, dar au acceptat ideea - consideră acum că viaţa lor este mult mai completă împreună cu Anton. Acest copil este în evoluţie permanentă! Pe plan emoţional, fizic, mental şi spiritual!

Să fiţi cu toţii binecuvântaţi în călătoria voastră - şi amintiţi-vă să vă luaţi cu voi cărţi de colorat şi creioane!

***

Într-adevăr, amintiţi-vă!

Vreau să-i mulţumesc Margaretei pentru că mi-a trimis această povestire. Ea şi soţul ei, David, sunt printre cei care au acceptat deja Invitaţia. (Am să vă spun mai multe despre aceasta, la sfârşitul cărţii.) Margareta şi David merg din loc în loc, din biserică în biserică, din

sală de conferinţă în sală de conferinţă, de la o persoană la alta, împărtăşindu-şi experienţa personală legată de momente mici, care conţin adevăruri mari.

Cele pe care eu le numesc, *Momente de Graţie.*

Sunt o mulţime de lecţii minunate în această povestire. Ideea că fiecare moment este sacru şi că ne poate oferi comori minunate şi învăţături mărețe este una dintre ele. Alta este că, atunci când oamenii (indiferent de vârstă) sunt înconjuraţi de dragoste adevărată şi grijă profundă, capătă o dotare incredibilă cu care să facă faţă momentelor celor mai dificile din viaţă.

A treia idee este:

Fii sursa.

Acesta este un mesaj major, care apare în permanenţă în seria de cărţi *Cu Dumnezeu.* Dacă există ceva ce doriţi să trăiţi ca experienţă voi înşivă, fiţi sursa acestui lucru pentru ceilalţi.

Nu cred că tânărul Anton a făcut acest lucru în mod conştient (deşi la gradul de conştienţă spirituală pe care o are, nu sunt foarte sigur) dar, aparent fără să ştie, el a pus în practică exact acest principiu. Sunt sigur că, în timp ce se îndrepta către noul său cămin, a vrut să trăiască experienţa lipsei fricii, iar când a văzut un băieţel care plângea, a îndepărtat frica acestuia - îndepărtând-o astfel şi pe al lui.

Iată cum funcţionează procesul, iar atunci când învăţaţi să faceţi acest lucru în mod conştient, aţi învăţat un mare secret.

Dacă vreţi să simţiţi fericire, faceţi-l pe celălalt să se simtă fericit. Dacă vreţi să fiţi în compania cuiva şi nu singuri, fiţi un companion pentru celălalt şi faceţi-i *pe ceilalţi* să nu se simtă singuri. Când doriţi să trăiţi experienţa bucuriei, faceţi-l pe altul să trăiască această experienţă. De fapt, indiferent *ce anume* vreţi să trăiţi ca experienţă, cel mai rapid mod de a o face este prin a ajuta o altă persoană să trăiască această experienţă.

Nu aşteptaţi ca lumea să vă aducă ceea ce doriţi. Fiţi sursa acestui lucru pentru ceilalţi. Asta a făcut Anton acolo, pe aeroport. Vreau să spun, ce copil ar vrea să se plictisească timp de patru ore? Prin urmare, el i-a ajutat pe alţi copii să nu se plictisească. Şi, ia ghiciţi, cine a ajuns să nu se plictisească?

... Este ceva magic aici. Aceasta este o formulă magică.

Mai este încă cel puţin o lecţie de învăţat din această mică povestire despre Anton.

Adesea, când oamenilor buni li se întâmplă lucruri rele (şi în special când aceşti oameni buni sunt copii), ne întrebăm de ce viaţa trebuie să fie aşa cum este. Ne întrebăm: „Ce se întâmplă aici?" Punem la îndoială iubirea infinită a universului. Dar, ceea ce am ajuns să înţeleg este că există un model frumos, care este brodat de către suflet. Dacă privim broderia din spate, tot ceea ce vedem este un talmeş-balmeş de întretăieri de fire de diverse culori şi lungimi, care nu are nici un sens şi ar putea fi considerat chiar urât. Privindu-l din cealaltă parte, trăim o experienţă complet diferită. Vedem frumuseţea desenului, minunea concepţiei lui, *necesitatea* acelui talmeş-balmeş.

Doctor Elisabeth Kiibler-Ross, eminenta doctoriţă şi psihiatră şi una dintre primele persoane care a intrat în domeniul suferinţei şi pierderii, morţii şi muribunzilor - cea care a devenit unul dintre cei mai îndrăgiţi învăţători din lume - are un mod minunat de a pune toate aceste lucruri în cuvinte. Ea zice:

„Dacă ar fi să acoperiţi un canion pentru a-l apăra de furtună, n-aţi mai vedea niciodată frumuseţea formelor lui."

N-am uitat niciodată acest lucru.

Oportunitatea de a lucra foarte aproape de Elisabeth, ca membru al echipei ei, a fost unul dintre marile momente de Graţie din viaţa mea. Ea a atins o lume întreagă cu compasiunea ei, cu profunda ei înţelegere asupra condiţiei umane şi cu iubirea ei pentru întreaga omenire.

Uneori, sunt întrebat:

„Există îngeri pe Pământ? Sunt îngeri printre noi?"

Şi eu răspund: „Da! Eu cunosc unul!"

O consider pe Elisabeth Kiibler-Ross, ca fiind un înger care a vindecat multe vieţi.

De fapt, David Hiller a avut o experienţă care parcă a ieşit din activitatea Elisabethei. Este un exemplu minunat despre modul în care ceea ce facem noi, extinzându-se, atinge mii de alţi oameni.

15

Niciodată nu e prea târziu pentru a fi binecuvântat

Dacă aţi trăit vreodată în viaţa voastră sentimentul că nu sunteţi binevenit, ştiţi cât de cumplit poate să fie. Mulţi oameni ţin în ei această dezamăgire timp de ani de zile. Pe unii îi afectează încă şi în ziua de astăzi.

Până nu de mult, David Hiller s-a simţit profund nedorit şi a suferit cumplit, în urma unei experienţe pe care a trăit-o când avea 19 ani. Apoi, exact înainte de ziua în care împlinea 52 de ani, în viaţa lui a avut loc o modificare majoră. De curând mi-a spus cum s-a întâmplat totul. Iată povestea, relatată cu cuvintele lui.

***

În iunie 2000, soţia mea, Margareta, şi cu mine am fost invitaţi la Unity Village în Kansas City, cartierul general al Bisericii Unităţii. Conduceam un atelier de tehnici de vindecare, pe care îl ţineam la bisericile din toată ţara şi care avea ca temă *Trecerea la Gândirea bazată pe Miracole*.

În ziua aceea ne simţeam cu adevărat recunoscători că am ajutat mulţi oameni să îşi schimbe modul de a gândi şi să se vindece astfel, dar nici nu ne trecea prin cap că, spre sfârşitul săptămânii, va fi rândul meu să fiu vindecat. Acest lucru s-a întâmplat în timp ce ne aflam în atelierul altcuiva.

Acesta avea ca temă *întoarcerea Acasă* şi era condus de către un preot al Bisericii Unităţii, Sky St. John. După un timp, Sky ne-a povestit cum a fost el pregătit să facă un asemenea atelier, de către Elisabeth Kubler-Ross.

În timpul pregătirii, Elisabeth a spus o poveste care i-a atins cu adevărat inima (iar atunci când Sky St. John a repovestit-o, ea a deschis şi inima mea). Iată povestirea spusă de Elisabeth:

Unul din marile grupuri care veneau la atelierele ei, cuprindea un număr de veterani ai războiului din Vietnam, iar ea i-a rugat pe aceştia să treacă într-o altă cameră, astfel încât să-i dea posibilitatea să explice restului grupului ce se întâmplă cu ei. Veteranii au plecat din cameră şi au aşteptat până ce au fost rechemaţi.

Cât timp veteranii nu se aflau în sală, ea i-a spus restului grupului că era momentul să se facă ceva pentru a-i vindeca, că aceşti oameni ţineau în ei foarte multă tristeţe şi suferinţă, sentimentul că nu au fost sprijiniţi, nici iubiţi şi nici bineveniţi, atunci când s-au întors în America - şi că era momentul să se înceapă vindecarea acestor răni atât de profunde.

A cerut grupului ca, atunci când veteranii se întorc în încăpere, să-i întâmpine cu urale, ca şi când acum veneau acasă pentru prima dată, să-i sărbătorească, manifestându-şi puternic iubirea şi bucuria de a-i vedea înapoi, să le şoptească cuvinte tandre de mângâiere, să-i încurajeze foarte tare şi să-i binecuvânteze - cu alte cuvinte, să-i primească acasă într-un mod care să-i atingă până în străfundul fiinţei lor. Grupul a fost de acord, iar Elisabeth i-a invitat pe veterani înapoi în cameră. Când au sosit, toţi i-au aclamat şi i-au aplaudat, au cântat cântece şi le-au dat foarte multă energie plină de iubire, prin care să-i încurajeze şi să-i vindece. Veteranii au fost atât de copleşiţi de emoţie, încât au început să le curgă lacrimi pe faţă. Emoţiile

erau atât de puternice, încât unii dintre ei au căzut în genunchii, plângând. Multora dintre ei le-a fost foarte greu să suporte povara urărilor de bun venit. Cu toate acestea, erau recunoscători. Cineva a început să cânte la pian marşuri militare şi în jurul veteranilor s-a format un cerc.

Elisabeth le-a cerut veteranilor să meargă la fiecare persoană care forma cercul, pentru a primi mesajul de binecuvântare şi bun venit de la absolut fiecare şi să fie ţinuţi în braţe şi aplaudaţi. Unii dintre veterani erau atât de copleşiţi, încât nu puteau umbla. Aşa că, ei s-au târât în patru labe în jurul cercului şi au trăit experienţa întoarcerii acasă, într-un mod cu totul nou. Nimănui din grup nu-i rămăseseră ochii uscaţi. Toată lumea a fost mişcată de această ceremonie de vindecare. Nu numai că veteranii au primit în acea zi vindecarea, dar şi fiecare dintre membrii grupului a fost atins şi binecuvântat de această experienţă.

Sky ne-a spus povestea copleşitoare, în stilul său blând şi plin de compasiune şi ne-a mărturisit că, atunci când a auzit istorisirea spusă de Elisabeth, în el s-a deschis o nevoie imensă pe care o avem cu toţii, de a fi întâmpinaţi cum trebuie în decursul vieţii noastre.

În timp ce Sky se adresa celor din atelierul Unity Village, puteai simţi dorinţa lui intens emoţională de a ajuta grupul nostru să simtă şi el acest sprijin profund, în cadrul unei experienţe de întoarcere Acasă.

Sky a continuat să ni se adreseze şi a întrebat dacă am avut în viaţă experienţe în care nu ne-am simţit bine veniţi, doriţi şi sprijiniţi, fie din partea părinţilor sau a altor oameni, fie într-o situaţie oarecare ce s-ar fi putut ivi, atunci când nu am fost recunoscuţi şi sprijiniţi ca cine suntem.

El a afirmat că, în cadrul procesului de întoarcerea Acasă, ni s-a dat oportunitatea de a transforma în binecuvântări experienţele de a nu fi bineveniţi, de a vindeca aceste răni o dată pentru totdeauna - deoarece, într-o manifestare de bun venit, există întotdeauna un tratament puternic de vindecare. Prin urmare, cei care voiau să primească binecuvântarea vindecătoare a „întoarcerii Acasă", au fost invitaţi să se adune în fundul sălii. Toţi ceilalţi urmau să rămână în partea din faţă a încăperii.

Cel puţin 150 de oameni s-au îndreptat spre partea din faţă, pentru a-i întâmpina pe ceilalţi. Eu însumi, fiind un organizator de atelier, bineînţeles că am pornit înspre partea din faţă a încăperii, pentru a mă alătura echipei care-i întâmpina pe ceilalţi. Dar, în acel moment, am auzit o voce mică ce-mi spunea: *David, tu trebuie să mergi în partea din spate a camerei. Există în viaţa ta câteva lucruri cu adevărat importate, pe care nu le-ai vindecat, deoarece nu te-ai simţit iubit şi sprijinit.*

Mesajul era clar şi adevărat, aşa că am ascultat şi am avut încredere. Am mers către partea din spate a camerei, deşi nu ştiam ce voi spune când îmi va veni rândul. Am aşteptat ca fiecare persoană să meargă la microfon şi să se adreseze grupului de întâmpinare, descriind împrejurarea în care el sau ea s-au simţit nedoriţi. Fiecare persoană adresa „echipei de întâmpinare" afirmaţii de genul: „voi îi reprezentaţi pe părinţii mei, sau pe copiii mei, sau pe colegii de la serviciu", sau oricine care, în povestea persoanei respective, nu o dorea.

Apoi, de îndată ce persoana vorbea, el sau ea se îndrepta înspre partea din faţă, în timp ce echipa de întâmpinare începea să aplaude, să strige de bucurie şi o luau în braţe, oferindu-i acestui Om Iubit, foarte mult sprijin pozitiv. Sky spunea: „Ai venit acasă" - iar asta atingea inima persoanei cu vindecarea cea mai profundă.

În timp ce urmăream această experienţă atât de încărcată de emoţii excepţionale, încet, încet, îmi venea şi mie rândul. Deşi nesigur în privinţa a ceea ce urma să spun, simţeam că era foarte important pentru mine să particip.

În curând a venit şi rândul meu şi, pe când mă îndreptam către microfon, am auzit aceeaşi voce mică spunându-mi: *David, şi tu eşti unul dintre acei veterani din Vietnam şi ai ţinut în tine de foarte, foarte mulţi ani amintirea durerii acelei experienţe. Nici tu nu ai fost bine*

primit acasă. Ţara ta a uitat de tine şi asta te doare până în ziua de astăzi. Acum ţi se oferă o şansă.

Aşa că, m-am îndreptat tremurând către microfon, l-am luat în mână şi, înecându-mă, am rostit: *„Şi eu sunt unul dintre veteranii din Vietnam şi ţara mea m-a uitat când eram acolo, iar acasă nu m-am simţit bine primit. Acest lucru mă doare de ani de zile şi, de-a lungul anilor, am văzut aceeaşi suferinţă în mulţi alţi veterani; acum este momentul pentru vindecare, momentul să fiu vindecat."* Dinspre grupul celălalt s-a auzit o explozie de aplauze şi de urale! Oamenii din echipa de întâmpinare s-au repezit spre mine, au întins mâinile şi m-au atins şi au şoptit:

„Bine ai venit Acasă. Suntem atât de bucuroşi că te-ai întors. Ne-a fost dor de tine. Îţi mulţumim pentru că ai fost acolo pentru noi toţi." Sky a alegat către pian şi a început să cânte „Dumnezeu să binecuvânteze America" şi eu eram copleşit de emoţie. Lacrimi au început să-mi coboare pe obraji. Am căzut în genunchi. Nu mai puteam umbla. Era ca şi când timpul s-ar fi oprit în loc. A fost un sentiment extraordinar de puternic, pe care n-am să-l uit niciodată. Pe măsură ce mergeam de la o persoană la alta din grup, ei mă binecuvântau, mă luau în braţe şi-mi spuneau bun sosit. Sky a spus:

„Te întorci acasă. Eşti iubit şi bine primit". Asta a atins miezul sufletului meu. Fiecare celulă din trupul meu reacţiona la această experienţă. În timp ce treceam prin grup, tremuram, dar, literalmente, simţeam cum suferinţa îmi părăseşte trupul. Greutatea enormă pe care o purtasem atât de mulţi ani mi-a fost ridicată de pe umeri. Durerea a dispărut, pe măsură ce eram ţinut în braţele iubirii. Puteam simţi urările de bun venit pe care le dorisem atât de mult din partea ţării mele - şi am ales să le primesc şi le-am primit din plin! Putem vedea lacrimi curgând pe faţa celor care mă binecuvântau şi am ştiut că iubirea şi sprijinul lor erau reale. A fost cea mai grozavă vindecare pe care am primit-o în viaţa mea.

Când s-a încheiat lucrarea în atelier, mulţi oameni au venit la mine şi mi-au povestit despre experienţele din Vietnam ale celor dragi lor şi dificultăţile cu care s-au confruntat când s-au întors acasă. Şi aceşti taţi, mame şi soţii de veterani din Vietnam aveau nevoie de vindecare, iertare şi înţelegere. Ei erau recunoscători pentru experienţa pe care au trăit-o când m-au primit pe mine, deoarece eu îi reprezentam pe cei dragi - care şi ei aveau nevoie de o primire bună, din partea ţării lor. Astfel, şi ceilalţi participanţi la grup aveau nevoie să mă întâmpine - la fel de mult pe cât aveam eu nevoie să fiu întâmpinat de către ei!

Nu am ştiut niciodată de ce am fost în Vietnam, iar acum există un scop pentru care am fost acolo - să-i ajut şi să-i sprijin pe alţii ca să-şi amintească că niciodată, niciodată, *niciodată* nu este prea târziu să fii binecuvântat, indiferent de ce anume ţinem în noi, indiferent de ce se întâmplă. Niciodată nu este prea târziu să fii întâmpinat cu bun venit când vii acasă, să fii iubit, să fii sprijinit, să-ţi vindeci răni şi amintiri vechi.

Niciodată nu e prea târziu!

Să nu uitaţi vreodată lucrul acesta. De unde ştiu? Deoarece mi s-a întâmplat mie. Iar dacă, de acum înainte, pot atinge inima cuiva şi-l pot ajuta să-şi amintească, o voi face.

Îi mulţumesc lui Dumnezeu. Le mulţumesc veteranilor. Îi mulţumesc lui Sky St. John. Îi mulţumesc Elisabethei Kubler-Ross pentru că a făcut acest lucru minunat - care ar fi trebuit făcut cu mulţi ani înainte.

Dumnezeu să-i binecuvânteze. Dumnezeu să-i binecuvânteze pe toţi veteranii. Şi Dumnezeu să vă binecuvânteze pe voi toţi.

***

Iată o poveste care-ţi încălzeşte inima şi care îţi spune cât poate fi viaţa de minunată când, pur şi simplu, dăm atenţie lucrurilor mici pe care le facem, le spunem şi le exprimăm unul faţă de celălalt. Ele nu sunt câtuşi de puţin lucruri mici, ci lucruri foarte importante în viaţa sufletului. Sper că niciodată nu voi permite cuiva să simtă că nu este binevenit şi dorit în spaţiul meu şi sper că nici voi nu veţi permite să se întâmple aşa ceva. Încă de la începutul

vremurilor, tot ceea ce a dorit cu adevărat fiecare dintre noi este să iubească şi să fie iubit. Şi, încă de la începutul vremurilor, tot ceea ce am realizat ca societate este să facem ca acest lucru să fie, practic, imposibil. Am creat tot felul de restricţii religioase, de tabuuri tribale, de strategii ale societăţii, de îndrumări de grup, de norme de vecinătate, de bariere limitative, de legi, politici, reguli şi regulamente care să ne spună pe cine, când, unde, cum şi de ce putem iubi - şi pe cine, când, unde, cum şi de ce nu putem.

Din nefericire, a doua listă este mai lungă decât prima.

În modelarea experienţei pe care am numit-o dragoste umană, am aşezat emiterea de judecăţi înaintea acceptării, condamnarea înaintea compasiunii, pedeapsa înaintea iertării şi limitarea înaintea libertăţii.

Într-un cuvânt, am făcut ca iubirea să fie condiţionată şi, luând această decizie, am făcut din ea ceva absolut lipsit de înţeles, un fals care nu mai este câtuşi de puţin iubire adevărată.

Dar nu este prea târziu - niciodată nu este prea târziu - ca inimile noastre să se deschidă şi ca noi toţi să ne topim în experienţa iubirii adevărate - dată şi primită. Noi facem acest lucru când ne binecuvântăm unul pe celălalt.

Asta i s-a întâmplat lui David Hiller, în experienţa pe care ne-a relatat-o. Membrii grupului l-au binecuvântat pe David şi s-au simţit ei înşişi binecuvântaţi. Asta se întâmplă întotdeauna, deoarece binecuvântarea este închiderea Cercului Iubirii.

Binecuvântarea devine pentru noi un lucru absolut normal, atunci când ajungem să ştim, în sfârşit, Cine Suntem Noi cu Adevărat. În cartea *Prietenie cu Dumnezeu* se spune:

În momentul cunoaşterii voastre totale (moment care poate să vină asupra voastră oricând) şi voi vă veţi simţi aşa cum Mă simt Eu întotdeauna: pe deplin fericit, iubitor, care acceptă totul, care binecuvântează şi care este recunoscător.

Acestea sunt cele Cinci Atitudini ale lui Dumnezeu şi...punerea lor în practică în viaţa voastră poate să vă ducă la starea de Dumnezeu - şi o va şi face.

Iarăşi, vă rog să mă lăsaţi să spun că niciodată nu e prea târziu să primiţi o astfel de binecuvântare şi *absolut niciodată* nu e prea târziu să o oferiţi. Numai dacă inimile voastre sunt vindecate în ultimul moment al vieţii, întreaga voastră viaţă capătă sens.

Când suntem binecuvântaţi, ne simţim acceptaţi, ne simţim doriţi. Sunt foarte emoţionat că David Hiller a descris atât de frumos şi de mişcător, în această carte, procesul de „întoarcere acasă". Acum, acesta poate trece de la Elisabeth Kubler-Ross, Sky St. John la David şi apoi la voi - la fiecare dintre voi care faceţi o activitate de vindecare sau de ajutor şi care puteţi găsi o modalitate de a-l adapta programului vostru, muncii voastre, sau modului vostru special de exprimare în lume. Nu vă faceţi probleme că veţi fi acuzaţi de plagiat. Nimeni nu se va supăra pe voi pentru că aţi „furat" ideea. *Ei chiar vor să o faceţi.*

De ce? Deoarece acum este momentul pentru vindecarea pe scară largă a tuturor oamenilor care s-au simţit cândva nedoriţi. Oameni din întreaga lume mi-au cerut să le aduc mesajul *Conversaţiilor cu Dumnezeu.* De la Oslo în Croaţia, de la Copenhaga la Johannesburg, de la Toronto la Tokio, dorinţa de iubire, căutarea adevărului, setea de înţelegere, strădania de vindecare şi dorul după o fericire profundă sunt absolut palpabile.

Am *simţit-o* în aer la ruinele din Machu Picchu şi la Vatican. Am stat pe Marele Zid chinezesc şi în zona demilitarizată care separă, după cinzeci de ani, Coreea de Nord de cea de Sud şi pretutindeni - *pretutindeni* - este acelaşi lucru: o foame de pace şi armonie şi unime şi o dorinţă de a se pune, în sfârşit, capăt la tot ceea ce ne desparte şi ne duce la conflict.

Chiar dacă minţile noastre colective nu pot trece încă dincolo de emiterea de judecăţi şi nici nu pot imagina un mod de a da la o parte prejudecăţile şi mâniile şi nevoile lor imaginare - inimile noastre nu sunt împiedicate de la a fi toate de acord asupra unui lucru: oameni

de credinţe şi culturi diferite, de culori şi preferinţe sexuale diferite, de religii sau convingeri politice diferite sunt, în realitate, esenţialmente la fel. Şi, dacă într-un moment sau altul au fost făcuţi să se simtă lipsiţi de sfinţenie, complet nedoriţi şi neacceptaţi, într-un loc sau altul, într-un mod sau altul, n-ar trebui să existe *nici un moment* şi *nici un loc* şi *nici o modalitate* prin care intoleranţa să-i facă pe oameni să se simtă nedoriţi - şi cu atât mai puţin în pericol.

Aşa ar trebui să fie, dacă noi suntem cine spunem că suntem.

Aşa ar trebui să fie, dacă noi pretindem că suntem cele mai evoluate fiinţe de pe planetă - dacă nu chiar din întregul univers.

Aşa că, acum când intrăm în prima decadă al secolului al XXI-lea, suntem provocaţi să ne mărim deschiderea către idei noi, către posibilităţi noi şi către noi moduri de a ne înţelege unul pe altul şi pe Dumnezeu - cât şi multele daruri de la Dumnezeu.

Inclusiv...

16

Darul profeţiei

Monica Rosales s-a trezit într-o dimineaţă cu lacrimi curgându-i pe faţă. Visase că mama ei iubită a murit. Un asemenea vis era destul de înspăimântător în sine, dar pentru Monica era de două ori mai cumplit. Multe dintre visele ei se împliniseră în trecut - inclusiv unul în care ea a trăit reîmpăcarea cu un bărbat pe care-l iubise timp de 13 ani, dar pe care nu-l mai văzuse de şase ani - aşa că a ştiut imediat că trebuia să dea un telefon, ca să verifice.

„Mamă? Te simţi bine în dimineaţa asta?" Monica a încercat să vorbească cu voce normală, deşi sentimentul pe care-l avea era, acum, un amestec familiar de oroare şi groază. De ce avea ea oare capacitatea de a visa ce se va întâmpla în viitor? *Nici nu ştiu dacă asta este o binecuvântare sau un blestem,* s-a gândit ea supărată.

„Bineînţeles, draga mea. De ce mă întrebi?" Desigur că mama Monicăi ştia despre calităţile ei ciudate. Prin urmare, a devenit şi ea neliniştită. A închis telefonul, întrebându-se asupra semnificaţiei visului; de obicei intuiţia fiicei ei era corectă.

În noaptea următoare, Monica a avut un al doilea vis asemănător. De data asta, ea nu i-a mai dat telefon mamei, deoarece nu voia să o supere cu vestea că erau două vise care-i prevesteau moartea. A ţinut totul în sinea ei, şi-a făcut griji şi şi-a pus întrebări. Două luni mai târziu, misterul a fost elucidat. Mamei Monicăi i s-a pus diagnosticul de cancer renal - fără posibilitate de vindecare.

„Doamne, scumpa mea, ai avut dreptate", a spus mama ei. Monica se simţea aproape vinovată de „darul" pe care-l avea.

„O, mamă, îmi pare atât de rău..."

„Draga mea, nu este vina ta. Tu doar ai prevăzut ce se va întâmpla. De fapt, aceasta a făcut ca vestea să fie mai puţin şocantă. Te rog să nu te simţi prost." Monica şi-a îngrijit mama pe tot parcursul bolii, rugându-se lui Dumnezeu să le dea amândurora puterea de a suporta această pierdere. După câteva luni, mama ei a murit.

Incapabilă să se elibereze de tristeţea ei profundă, Monica şi-a petrecut noapte de noapte răsucindu-se de pe o parte pe alta. Nu-i venea deloc uşor că a avut acele vise. Data viitoare când va visa aşa ceva despre o persoană iubită, s-a gândit ea, va jeli nu numai după moartea ei, ci şi înainte.

Dumnezeule, de ce nu pot avea şi o viziune BUNĂ?, se întreba ea plângător. Apoi, a avut-o. Într-o noapte, mama i-a apărut în vis şi părea a spune: „Sunt fericită şi sănătoasă". Monica a început să doarmă mai bine.

Câţiva ani mai târziu, Monica locuia în Germania şi mama ei a vizitat-o din nou într-un vis. „Trebuie să mergi la doctor, Monica", i-a spus mama ei. Ai trei chisturi pe ovare."

„Am să mor, mamă?", a întrebat Monica.

„Nu, nu-ţi face griji. Dar du-te imediat la doctor", a răspuns ea.

Chiar dacă încercase să o liniştească, Monica s-a trezit cuprinsă de panică. Vorbea prost limba germană, aşa că a chemat o prietenă ca să o ajute în timpul întâlnirii cu doctorul. Până la ziua vizitei medicale, orele treceau foarte încet. În timp ce era examinată, Monica a încercat să-i explice doctorului ceea ce-i spusese mama ei. În timp ce privea ecranul ecografului, doctorul i-a spus:

„Mama ta are dreptate. E de necrezut. Unde locuieşte?"

„În rai", a răspuns Monica.

„Ce norocoasă ai fost!", a spus doctorul şi a luat telefonul ca să programeze operaţia în decursul aceleiaşi săptămâni.

Cu trei zile înainte de a merge la spital, Monica a meditat timp de şase ore, rugându-se neîncetat. Era pregătită.

În timp ce-şi împacheta bagajul pentru spital, Monica a continuat să se roage. Îi era frică, în ciuda asigurărilor date de mama ei. Era singură şi vorbea foarte prost limba germană. Dar, având credinţă în Dumnezeu, s-a îndreptat către cabinetul unde urma să i se facă o ultimă ecografic înainte de operaţie, ca să se cunoască localizarea exactă a chisturilor. Doctorul a început examinarea, dar, foarte curând, a chemat un alt doctor. Păreau că discută în contradictoriu şi că nu cad de acord asupra a ceea ce văd pe ecran. A fost chemat un al treilea doctor. Monica fusese neliniştiră şi înainte, dar acum îşi ieşise din minţi. Ce s-o fi întâmplat? Oare ceva nu mergea bine? Stătea întinsă pe masă, cuprinsă de o panică teribilă. Inima îi bătea atât de tare! Măcar dacă ar fi vorbit germana, ca să-i întrebe ce se întâmplă. Apoi, Monica a auzit o voce în cap. Era mama ei.

Totul este bine, Monica. Dumnezeu ţi-a auzit rugăciunile. Ai încredere în Dumnezeu, care te îmbrăţişează în iubirea Lui.

Monica a respirat adânc. Când, în sfârşit, a venit un translator, a găsit-o nelămurită, dar calmă.

„Se pare că a intervenit o schimbare în starea ta", a explicat translatorul. „Doctorii nu pot găsi nici o dovadă că ai avea o tumoare sau un chist. Sunt absolut uluiţi." Monica era uimită.

„Ce?", a întrebat ea. „Ce-mi tot spuneţi?" Într-adevăr, doctorii păreau total uluiţi de rezultatul testului explicându-i prin interpret:

„În mod normal, ar fi trebuit să fie cel puţin o urmă a unui chist; nu suntem în stare să găsim nici o dovadă că ai fost bolnavă. Chisturile par să fi dispărut complet".

Începând din acel moment, Monica mulţumeşte pentru miracolele din viaţa ei - inclusiv pentru miracolul care înseamnă darul ei special de a fi în stare să primească şi să dea mesaje importante dinspre şi către Lumea de Dincolo. Se roagă să-şi poată folosi darul profeţiei, într-un mod prin care să-i ajute pe ceilalţi. Şi, în primul rând, ea îi mulţumeşte mamei ei pentru că este în continuare lângă ea şi o supraveghează.

Ori de câte ori auzim despre oameni care au asemenea experienţe, care dovedesc a avea asemenea calităţi, mintea noastră vrea să ştie: Oare chiar există calităţi paranormale? *Conversaţii cu Dumnezeu vol. I*, spune:

Da, există asemenea oameni. Tu eşti unul dintre ei. Toată lumea este. Nu există nici o persoană care să nu aibă ceea ce tu numeşti percepţie extrasenzorială, există doar oameni care nu o folosesc. A-ţi folosi percepţia extrasenzorială nu înseamnă altceva decât să-ţi foloseşti cel de-al şaselea simţ.

Dar Monica spune că ea nu a primit numai „aluzii" - intuiţii sau viziuni despre un eveniment viitor - dar şi *comunicări directe* de la mama ei, una când încerca să-şi revină după

moartea mamei şi alta mulţi ani mai târziu, când mama ei a venit să o avertizeze. Să fie *aşa ceva* posibil?

Din *Conversaţii cu Dumnezeu vol. Al III-lea:*

Vorbeşti acum despre comunicarea cu spiritele. Da. O astfel de comunicare este posibilă. Cei pe care-i iubiţi nu sunt niciodată departe de voi, niciodată mai departe decât un gând şi vor fi întotdeauna acolo dacă aveţi nevoie de ei, întotdeauna gata cu un sfat, o mângâiere, o povaţă.

În cazul în care gândul la cum se simte persoana iubită vă stresează foarte tare, ea vă trimite un semn, un semnal, un mic „mesaj" care vă va permite să ştiţi că totul este în regulă. Nici măcar nu e nevoie să-i chemaţi, deoarece sufletele care v-au iubit în această viaţă sunt atrase către voi, împinse către voi, zboară către voi, în momentul în care simt cel mai mic necaz sau tulburare, în câmpul aurei voastre.

... iar dacă sunteţi cu adevărat deschişi către ei, le veţi simţi prezenţa mângâietoare.

Când înţelegem că povestea Monicăi nu este neobişnuită, ci că, de fapt, ea s-a întâmplat *şi se întâmplă chiar acum,* în cazul a mii de oameni, atunci vom fi gata să facem acel salt uriaş după care tânjeşte întreaga omenire; acel salt în ziua de mâine, când ne vom re-crea pe noi înşine ca pe nişte Oameni Noi.

Acum, pe această Planetă, există Maeştri care au atins acel nivel. În multe locuri şi în multe grupuri de oameni ei sunt alungaţi, deoarece punctul lor de vedere ne ameninţă statul quo, ne fac să ne reexaminăm, ne oferă un punct de vedere limpede şi uluitor a ceea ce ne facem unul altuia - şi cum putem opri acest lucru, doar dacă ajungem să cunoaştem şi să acceptăm Cine Suntem Noi cu Adevărat.

E momentul, acum, să încheiem separarea unul de celălalt. Trebuie să „spunem bun venit acasă" celor care ne dezvăluie nouă înşine propria noastră măreţie.

În trecut ne-am bătut joc de ei, i-am criticat şi i-am batjocorit - şi chiar i-am crucificat. Acum suntem invitaţi să ajungem într-o stare în care să recunoaştem că darul intuiţiei şi înţelepciunii - şi, da, chiar al profeţiei - este *ceva obişnuit.*

Cum ar fi...

17

Darul vindecării

L-am mai întâlnit pe Bill Tucker, cel care locuieşte în afara oraşului Milwaukee, Wisconsin, şi în capitolul al doilea al acestei cărţi. El este acel director de agenţie imobiliară neîncrezător, căruia i-a căzut falca de uimire pe tot parcursul perioadei în care s-a manifestat miracolul din viaţa domnului şi doamnei Johnson. Bill mi-a spus că, din acea zi, viaţa lui a fost literalmente plină de miracole, iar atunci când mi-a descris şi mie unul dintre ele - o poveste uluitoare şi plină de forţă - nu am rezistat să nu o includ şi pe ea printre celelalte, deoarece ea demonstrează într-un mod dramatic o idee în jurul căreia se învârte această carte: *Există* lucruri despre care noi nu ştim nimic. *Există* o legătură directă între oameni şi Divinitate - iar experienţe care dovedesc acest lucru sunt mult mai obişnuite decât admite mare parte din societate.

Exact aşa cum, în *Conversaţii cu Dumnezeu,* am sperat să risipesc, în sfârşit, iluzia că Dumnezeu nu mai vorbeşte direct cu fiinţele umane - şi în această carte sper să lămuresc faptul că *extraordinarul este un loc comun.*

De îndată ce „vom pricepe" acest lucru, vom înţelege că întregul nostru mod de a aborda viaţa pe această planetă a fost nepotrivit, strâmb şi, în cel mai bun caz, incomplet. Atunci vom începe să căutăm, plini de zel, abordarea *reală*.

Cei care au investit foarte mult în a-şi continua viaţa limitată şi plină de lipsuri, aşa cum fac acum, s-ar putea să întâmpine unele dificultăţi. Pe de altă parte, oamenii care acum sunt gata să se transforme împreună cu noi ceilalţi în Oameni Noi, într-o societate nouă, vor accepta cu bucurie asemenea dovezi ale pregătirii şi capacităţii noastre de a co-crea această experienţă. Acum vreau să-i dau cuvântul lui Bill Tucker, care are o a doua poveste interesantă de spus - de data asta, cu propriile sale cuvinte...

***

Într-o zi rece de februarie a anului 1990, mama mi-a dat un telefon de la spitalul Sf. Maria din Milwaukee.

„Ar trebui să vii imediat la spital!", m-a implorat ea.

„Care-i problema?", am întrebat eu.

„Tatăl tău s-a simţit rău, aşa că l-am adus la camera de gardă", a strigat ea în telefon „şi ei refuză să vorbească cu mine, dacă tu nu eşti de faţă!"

„Am sărit în maşină şi m-am grăbit să ajung la spital. M-au trimis la secţia de oncologie. Pe vremea aceea, nu ştiam că *oncologie* era secţia celor bolnavi de cancer. Mama m-a dus la doctor şi eu l-am întrebat de ce nu a vrut să vorbească cu ea:

„Deoarece am nişte veşti foarte proaste şi am vrut ca familia ei să fie alături de ea şi să o susţină."

„Bine", am spus eu. „Care-i problema?"

„Puneţi braţul în jurul umerilor mamei tale şi ţine-o strâns", a spus el şi asta am şi făcut. „Tatăl tău moare de cancer... şi nu putem să-i facem nimic." În acel moment, mama a ţipat: „O, Dumnezeule, nuuu!", şi era să leşine. Am susţinut-o.

„Nu se poate face *absolut nimic,* domnule doctor?", a implorat mama.

„Îmi pare rău, dar fumează de mai mult de cincizeci de ani, iar optzeci la sută din ambii plămâni nu mai funcţionează. Nu-i putem face raze, deoarece cantitatea de radiaţii şi suprafaţa pe care trebuie să o acoperim ar distruge toate celelalte organe vitale. Mai mult decât atât, nu-i putem face chimioterapie deoarece, iarăşi, cantitatea de medicamente mai mult ca sigur că l-ar omorî - şi n-am face altceva decât să-i producem o stare de nefericire pentru toate zilele care i-au mai rămas. Şi nu-l putem opera, deoarece ar trebui să-i scoatem complet ambii plămâni şi n-ar mai avea cu ce respira. Mama căuta cu disperare o rază de speranţă.

„Cât mai are de trăit?" Doctorul a ezitat, apoi a spus încet:

„Nu mai durează nici şase luni..." şi mi-a făcut semn să o ţin iarăşi pe mama. Am înţeles că urmau şi alte veşti proaste.

„Domnule doctor", a implorat mama din nou „am plănuit o vacanţă în Florida pentru luna iulie. Vom putea merge?"

„Cred că nu mă înţelegeţi", a spus el. „Soţul dumneavoastră s-ar putea să nu mai apuce luna iulie." Mama s-a întors către mine cu ochii mari, ca şi când n-ar înţelege ce i se spune.

„Ce zice, Bill?" „Doctorul încearcă să ne spună cât de blând posibil că tata o să moară mult mai repede de şase luni." Ea a gemut din nou şi a căzut pe podea, leşinând practic în braţele mele. Au trezit-o cu săruri. Tremurând vizibil, ea a spus:

„Te rog, domnule doctor. Spune, cât mai are de trăit?"

Am făcut semn că putea să-i spună.

„Ei bine... e imposibil să prevăd,... dar... nu cred că va mai rămâne printre noi mai mult de trei săptămâni." Apoi doctorul s-a grăbit să adauge: „Dar îi putem da ceva pentru durere. Probabil că-i vom face şi nişte raze, dar asta nu va fi suficient pentru a modifica perioada despre care am vorbit, îl va ajuta doar să se simtă mai bine." Auzind aceasta, mama s-a întors către mine şi a spus:

„Ştiu că între tine şi Dumnezeu există o relaţie specială. Fiule, trebuie să-l salvezi pe tatăl tău!"

„Mamă", am spus, „eu nu sunt Iisus Hristos! Ce pot să fac?"

„Crezi că nu ştiu despre miracolele care s-au întâmplat în viaţa ta? Ştiu că fetiţa ta şi-a revenit complet din paralizie, într-un răstimp miraculos de scurt", a spus ea. „Şi mai ştiu şi despre banii pe care i-ai obţinut în urma rugăciunilor. Acum", a insistat ea, *„trebuie* să-l vindeci pe tatăl tău!"

În momentul acela am luat o decizie. Desigur că mama avea dreptate în privinţa fiicei mele. Ea şi-a revenit complet dintr-o paralizie totală - şi eu am fost acela care am spus că aşa se va întâmpla. Avea dreptate şi în privinţa banilor. Odată i-am cerut lui Dumnezeu să-mi dea un milion de dolari, fără nici un fel de obligaţie din partea mea, în decurs de două săptămâni. În a paisprezecea zi, o bancă mi-a dat un milion de dolari ca să investesc într-o idee de afaceri pe care am avut-o. Şi despre aceasta le-am spus tuturor că o să se întâmple.

„Dumnezeu nu dă greş niciodată", am spus eu.

Aşa că acum, acolo în spital, am ştiut că din nou era momentul (vă rog să-mi scuzaţi expresia) „să am gura aurită". M-am întors către doctor şi i-am spus:

„E în regulă. Tatăl meu este vindecat acum. N-o să moară. Cancerul lui a dispărut." Sunt sigur că toate aceste cuvinte sunau uşuratic, dar *nu erau* câtuşi de puţin aşa. Erau foarte sincere. Doctorul se holba la mine cu gura căscată, ca şi când aş fi fost nebun.

„A nega ceea ce este evident nu ajută cu nimic, fiule", a spus el, cu un ton egal. „Tatăl tău nu mai trăieşte încă o lună."

„Domnule doctor, s-ar putea să nu ştiţi despre ce e vorba în cazul de faţă, dar vă spun că tatăl meu este vindecat de cancer." Cu aceste cuvinte, mama şi cu mine am plecat din spital.

Mi-am scos ideea din minte. Dat fiind că era „o treabă în-che-iată", nu aveam nici un motiv să mă mai gândesc la ea, să mai pun întrebări, sau „să-mi fac griji" dacă se va adeveri sau nu. *Ştiam* că miracolul avusese deja loc, chiar dacă nici unul dintre noi nu putea avea încă dovada fizică. I-au făcut tatălui meu raze... de fapt, surprinzător de puţine, m-am gândit eu... o şedinţă la şase săptămâni, timp de două luni. A dus-o tot aşa. Ar fi mai plastic dacă aş spune că s-a „târât tot aşa". Dar, în luna iulie, deşi se spunea că tata era destul de bolnav, părinţii mei s-au dus în vacanţă în Florida!

În octombrie, dat fiind că eram comandant pe o navă în rezervă, am fost chemat la datorie activă în marină pentru operaţiunea Scutul Deşertului, precursoarea Furtunii Deşertului. Cei de la minister m-au trimis la Chicago, ca să-i ţin locul unui alt comandant care era trimis în Arabia Saudită. La sfârşitul lui februarie 1991, cu cinci zile înainte ca războiul să se termine, am primit un telefon la biroul naval. Era de la oncologul tatălui meu.

„Comandant Tucker din Milwaukee?", a întrebat el cu ezitare.

„Da, sunt Bill Tucker", am răspuns eu.

„Slavă Domnului! Am întrebat peste tot la minister, încercând să-ţi dau de urmă!", a spus el. „Nu o să crezi ce-ţi spun dar..."

„Bineînţeles că am să cred, domnule doctor", am spus mai înainte ca el să-şi termine fraza.

„Nu, nu, ascultă-mă! Nu o să crezi ce-ţi spun, dar tatăl tău este ...cancerul a dispărut!"

„Bineînţeles că a dispărut", am răspuns eu.

„Nu, nu, vreau să spun că este vindecat! Este un miracol!" Rostea cuvintele foarte repede.

„Unde ai fost?", l-am întrebat eu. „Asta s-a întâmplat acum un an, în februarie - acolo, la spital."

„Ce spui?", a întrebat el. „Nu înţeleg..."

„Domnule doctor, ceea ce aţi văzut dumneavoastră *este* un miracol. Dar nu cu sensul figurat pe care l-aţi folosit dumneavoastră. *Literalmente.* Nu vă amintiţi că *v-am spus* că tatăl meu este vindecat?"

„Păi, da, vreau să spun că *acesta* e miracolul... nu ştiu cum să-i spun altfel!", a exclamat el - şi era clar că nu înţelegea nimic.

Următorii şapte ani, tata a mers la lucru în mod regulat. Apoi, într-o zi s-a îmbolnăvit din nou. De data asta, l-am dus la spitalul Columbia, deoarece doctorul său plecase de la celălalt spital şi ne-a îndreptat într-acolo. Când am intrat, doctorul s-a repezit să ne salute la uşă şi apoi, ţinându-l pe tata pe după umeri, s-a întors şi i-a anunţat pe toţi cei care puteau să-l audă

„Hei, ia ascultaţi! Iată-l! Omul Miracol!"

Personalul, care se pare că ştia totul despre vindecarea miraculoasă a tatălui meu, a izbucnit în aplauze. Am fost bucuros că aceşti oameni de profesie medicală voiau să accepte posibilitatea unui miracol spontan, dar nu eram deloc încântat de faptul că ei păreau să mi-l atribuie mie. *Încă mai au nevoie de educaţie,* mi-am spus în sinea mea. După ce a terminat consultaţia, el m-a chemat în cabinet.

„Ei bine, mi-e teamă că de data asta nu mai are scăpare", a spus el deprimat. „De data asta are o formă de cancer numită «celula mică», iar acesta este cel mai cumplit. Evoluează foarte repede şi este deosebit de rezistent la tratament."

„Nu vă faceţi griji, domnule doctor", am spus eu. „este deja vindecat şi de acest cancer." Doctorul m-a privit în tăcere, încruntând din sprâncene şi cântărindu-mi cuvintele. Apoi a rostit cu multă grijă:

„Eu... nu... prea... cred,... de... data ...asta." Am chicotit.

„Nu aţi crezut nici data trecută. Dar despre Dumnezeu ce credeţi? Credeţi că El s-a schimbat?"

„Ei!", a exclamat el. „Nu prea le am eu cu religia. Motto-ul meu este «Fă ce se poate». O mulţime de oameni au credinţă, dar Dumnezeu nu-i vindecă pe toţi de cancer."

„Poate că ei nu-I cer lui Dumnezeu să o facă, domnule doctor. V-aţi gândit vreodată la asta? Poate că ei sunt doar ‚fataliştí' şi nu-L deranjează pe Dumnezeu cu o astfel de cerere, deoarece ei cred în ‚soartă'. Sau poate că ei îi cer, dar în inima lor se îndoiesc că Dumnezeu îi va auzi. Bineînţeles că asta strică totul. Dar, uitaţi-vă în ochii mei, domnule doctor, vedeţi în ei sau în convingerea mea vreo îndoială?"

„Ei bine, o să aşteptăm şi o să vedem...", a dat el înapoi.

„Asta nu prea sună a convingere, domnule doctor. Vedeţi dumneavoastră, trebuie să ştii - *să ştii* în mod categoric *încă dinainte* - că miracolul s-a întâmplat deja... sau că se poate întâmpla ..." Doctorul a zâmbit cu indulgenţă

„Să fie cum zici tu", mi-a răspuns liniştit.

„Exact", i-am zâmbit eu. „Acum ai înţeles!" În săptămâna următoare, doctorul mi-a spus că forma de cancer a dispărut şi ne-a privit plin de uluire pe când ieşeam din spital. După o săptămână, tata s-a întors şi cancerul revenise. Încă o dată m-am rugat şi, în săptămâna următoare, acesta dispăruse din nou. Apoi, după câteva săptămâni, a revenit din nou.

Deveniserăm vizitatori obişnuiţi ai spitalului Columbia. Cu fiecare revenire, cancerul părea să mănânce tot mai mult din tata. Picioarele i s-au umflat, aşa că de abia mai putea să umble. Respiraţia îi era laborioasă, îmi dădeam seama că era nefericit.

În decursul următoarelor şapte luni, cancerul continua să dispară de fiecare dată când spuneam că aşa o să se întâmple, iar apoi revenea. Am început să mă simt vinovat, ca şi când aş fi intervenit într-un plan ceresc superior. M-am gândit: *Oare e cazul să fac asta la nesfârşit? Este absolut clar că nu vreau să-l văd că suferă în halul acesta.*

Atunci am înţeles. Era ceva atât de evident, încât mi-a fost ruşine că nu am priceput mai devreme.

Nu era menirea mea.

Nu era viaţa mea.

Nu era responsabilitatea mea.

Era a tatălui meu ... şi a lui Dumnezeu. Aşa că I-am spus lui Dumnezeu:

„Te rog, ţine-l lângă noi cât mai mult cu putinţă, dar când vine timpul Tău şi timpul lui, te rog să-l iei - cu blândeţe."

În timpul ultimei vizite, tata l-a întrebat pe doctor dacă putea să-l ajute să mai rămână în viaţă, timp de câteva săptămâni.

„Este aniversarea de cincizeci de ani de la căsătoria noastră. Bineînţeles că aş vrea să o sărbătoresc cu iubita inimii mele." Doctorul s-a uitat la mine peste umărul tatălui meu şi apoi a spus:

„O să fac tot ce pot", şi a zâmbit. Trei săptămâni mai târziu, sărbătoream cu toţii cea de-a cincizecia aniversare de căsătorie a părinţilor mei.

Acum, tata era ţintuit în casă şi stătea mai mult în pat, întrucât picioarele umflate îl dureau foarte tare. Într-o zi, curând după aniversarea lor, pe când încerca să se scoale şi să meargă la baie, a căzut şi şi-a spart ochelarii. L-am ajutat să ajungă pe marginea patului. M-a privit cu ochi plini de tristeţe şi, plângând, a spus:

„Fiule, mi-a sosit timpul. Nu mai vreau să trăiesc în dureri. La-să-mă să mor. Te rog." Am privit spre cer şi m-am gândit: *Îl iubim foarte mult pe acest om, dar nu vrem să-l ţinem dacă nu mai vrea să trăiască. Doamne, Dumnezeule, facă-se Voia Ta.*

A trebuit să-l ducem la spital. A murit după câteva ore.

***

La fel cu toate celelalte povestiri minunate, care au fost spuse aici, şi aceasta este o mărturie minunată a iubirii lui Dumnezeu şi a perfecţiunii cu care viaţa se exprimă prin toate creaţiile lui Dumnezeu.

Pentru orice lucru este o clipă prielnică şi vreme pentru orice îndeletnicire de sub cer. Vreme este să te naşti şi vreme este să mori. Vreme este să sădeşti şi vreme să smulgi ceea ce ai sădit. Vreme este să plângi şi vreme să râzi[8].

Viaţa este eternă. Ea nu are nici început şi nici sfârşit. Ea are doar moduri diferite de exprimare, în momente diferite dintr-un ciclu care nu se termină niciodată. Moartea este o ficţiune şi nu există cu adevărat, deşi plecarea din trup se produce.

Vremea plecării fiecăruia este întotdeauna perfectă. Atunci când tatălui lui Bill i s-a pus iniţial diagnosticul de cancer, nu era vremea ca el să plece. Cu percepţia noastră limitată, adesea ne este imposibil să ştim acest lucru. Poate părea că viaţa unei persoane în trupul actual se apropie de sfârşit, când în realitate mai sunt multe de făcut. O persoană care „face un miracol" este doar o persoană care a văzut clar, care ştie, fără drept de apel, ce se potriveşte momentului, iar care apoi cere acest lucru - îl pretinde.

Pentru un anumit moment, putem alege multe rezolvări.

E un lucru mult prea-complicat pentru a fi explicat pe deplin, fără o discuţie profundă despre natura timpului. Dar spaţiul pe care-l avem aici ne cere să vorbim mai pe scurt. Am să spun deci numai că nu există cu adevărat ceea ce noi numim timp - aşa cum îl ştim noi. Adică, timpul nu este ceva ce trece. Este ceva prin care *noi* trecem.

Nu există alt timp decât timpul prezent. Nu există alt moment decât momentul prezent. „Acum" este tot ceea ce există.

Conversaţii cu Dumnezeu vol. al II-lea

Eternul Moment de Acum conţine toate posibilităţile. El are în el fiecare rezolvare posibilă. Este ca un compact disc ce conţine un joc de computer. Fiecare rezolvare posibilă este

[8] Compară Ecleziastul, cap. III, 1 - 8 (N.T.)

programată pe disc. Atunci când joci jocul, tu nu *creezi* o rezolvare, tu pur şi simplu *alegi* una, printr-un proces foarte complicat prin care *elimini toate celelalte rezolvări posibile - toate existând deja.* Şi totuşi, în cadrul acestui proces nimic nu este *creat.* Ceva este doar *selectat.*

Exact aşa se întâmplă şi în viaţă.

Aici am expus totul pe scurt. O explicaţie cuprinzătoare a timpului este oferită mai pe larg atât în volumul al II-lea, cât şi în volumul al III-lea din trilogia *Conversaţii cu Dumnezeu.* Este o lectură incitantă, care te face să-ţi pui întrebări. Ideea este că e posibil să ştii, e posibil aproape să simţi ce rezultat e potrivit pentru o anumită situaţie şi pentru un anumit moment din timpul vieţii tale. Mai ales atunci când oamenii avansează în vârstă (şi, prin urmare, sunt mai „obişnuiţi" să simtă „vibraţiile" vieţii), acest lucru începe să devină o problemă destul de simplă.

Daţi-mi voie să vă explic, acum, ce legătură au toate acestea, cu povestea pe care ne-a spus-o Bill mai sus.

A face un „miracol" este doar o problemă de a selecta *rezultatul care deja există* şi care este cel mai potrivit experienţei curente, în cadrul Momentului Etern de Acum. Nu se pune problema de *a crea* rezultatul, sau de a *a-l produce* ci, pur şi simplu, de *a-l selecta,* de *a-l alege* şi apoi de *a-ţi anunţa alegerea* în mod clar şi plin de hotărâre.

Exact acest lucru l-au făcut domnul şi doamna Johnson, când s-au întâlnit pentru prima dată cu Bill Tucker, într-o seară târziu, cu mulţi ani în urmă, într-un birou imobiliar. Bill nu va uita niciodată modul în care ei au demonstrat desfăşurarea acestui proces. Acel Billy Tucker, care s-a întâlnit cu doctorul la spitalul Sf. Maria din Milwaukee, nu mai era acelaşi om pe care l-a cunoscut familia Johnson, cu mulţi ani în urmă. El s-a schimbat în mod spectaculos. Dacă acolo, în acel birou imobiliar, el ar fi ştiut ceea ce ştie acum, le-ar fi spus celor doi soţi - atunci când ei i-au spus că I-au cerut lui Dumnezeu să le dea o casă peste noapte şi că erau siguri că o vor avea:

„Sunt de acord cu voi. Eu nu văd vreun motiv ca să nu o aveţi. Haideţi să o luăm!"

Astăzi, el ar schimba un singur cuvânt din această afirmaţie. Ar schimba: „Eu nu *văd* vreun motiv ca să nu o aveţi" în „Eu *ştiu* că nu există nici un motiv ca să nu o aveţi".

Terenul pentru Posibilitatea apariţiei unui miracol este pregătit de refuzul categoric de a lua în considerare orice alt rezultat, în afară de cel pe care l-ai selectat. Refuzul categoric de a judeca orice după aparenţe este cel care face ca momentul să fie pregătit pentru o situaţie magică.

Atunci când faceţi miracole, trebuie să fiţi pregătiţi să nu băgaţi în seamă ceea ce vedeţi cu propriii voştri ochi, trebuie să vă închideţi urechile şi să ieşiţi din minte. Dacă vă aflaţi tot sub influenţa propriului vostru cap, dacă sunteţi în mintea voastră, gândiţi în aşa fel încât ieşiţi din miracol. Atunci când faceţi *miracole, faceţi lucruri care nu pot fi gândite.*

Pentru ca să faceţi toate acestea, trebuie să le înţelegeţi. Trebuie să înţelegeţi că Realitatea nu este ceea ce pare a fi. Trebuie să vă fie clar că noi trăim într-o lume de tipul Alice în Ţara Minunilor, în care cădem de acord că ceea ce este real nu este Real - şi că ceea ce Nu este Real, este real. Trebuie să înţelegeţi că, la fel ca în Ţara Minunilor, toată lumea inventează. Dar iată ce anume nu vi se spune: cel care este *cel mai convingător,* are cea mai mare şansă ca lucrurile să se întâmple aşa cum vrea el.

E posibil ca Bill Tucker să nu se fi exprimat chiar aşa - iar doamna Johnson e clar că nu a făcut-o - dar acesta este procesul prin care amândoi au produs miracole în viaţa lor.

Atunci când doctorul a venit la mama lui Bill şi i-a spus că soţul ei „îi va părăsi în cel mult trei săptămâni", aceasta a sunat foarte convingător. Şi astfel, pentru o clipă, a părut ca şi când doctorul a enunţat ceea ce era real şi ceea ce nu era real. Dar mama lui Bill îl văzuse înainte pe fiul ei acţionând, aşa că s-a întors repede către el şi i-a spus: „Fă ceva!".

Înţelegând adevărul situaţiei (faptul că ceilalţi nu trebuie neapărat să fie cei care decid ce anume este real şi ce nu este), Bill a ales, pur şi simplu, altceva. El a selectat un rezultat

diferit. Făcând acest lucru, el a ignorat tot ceea ce era evident. Nu a dat nici un fel de atenţie la ceea ce vedea, la ceea ce auzea, nici măcar la ceea ce „mintea sa raţională" ar fi putut gândi. Bill a înţeles că *toate* posibilităţile există în Eternul Moment de Acum, că nu a fost exclusă *absolut nici o* posibilitate şi că tot ceea ce avea de făcut era să anunţe rezultatul alegerii sale.

Treaba lui nu era să creeze un rezultat, ci doar să aleagă unul dintre multele care fuseseră deja create - şi să declare ce a ales.

Ce anume l-a făcut să aleagă un rezultat în locul altuia? ***Pentru orice lucru este o clipă prielnică şi vreme pentru orice îndeletnicire de sub cer.***

Cred că Bill - la un nivel foarte înalt, pesemne un nivel supraconştient - a simţit vibraţiile momentului şi a găsit un rezultat cu vibraţii similare. L-a ales pe cel care se potrivea. A chemat spre el o experienţă care era potrivită momentului. Adică, una care era în armonie cu tot ceea ce se întâmpla. Apoi s-a ţinut doar de alegerea sa. A ales în mod deliberat, şi-a anunţat şi expus alegerea cu curaj şi apoi şi-a schimbat modul de a vedea lucrurile, pentru a elimina orice alt punct de vedere asupra acestei probleme. Amintiţi-vă că perspectiva din care priviţi înseamnă totul. În volumul al III-lea din *Conversaţii cu Dumnezeu* se spune:

Priveşte lucrurile dintr-o altă perspectivă şi vei gândi diferit în privinţa a orice. În felul acesta, vei învăţa să-ţi controlezi gândul, iar în crearea experienţei, gândul controlat este totul.

Unii oameni numesc aceasta, rugăciune permanentă.

Mulţi ani mai târziu, atunci când tatăl său s-a îmbolnăvit din nou - de data asta în mod repetat - chiar şi după ce Bill a continuat să selecteze alte rezultate, el a pătruns în miezul lucrurilor şi a simţit vibraţia. În acel moment, Bill a devenit destul de sensibil pentru a-şi da seama că tatăl său vibra cu o frecvenţă diferită şi că rezultatul pe care el continua să-l selecteze nu era în armonie cu dorinţa tatălui său. Iarăşi, s-ar putea ca acesta să nu fie modul în care Bill ar descrie ce s-a întâmplat. (Sau că aşa ar descri-o oricine altcineva!). Dar eu cred că, în esenţă, exact asta s-a întâmplat.

În termen religioşi tradiţionali, s-ar putea spune că Bill „L-a întrebat pe Dumnezeu" ce să facă - iar apoi a renunţat la nevoia de a găsi un răspuns, cedând, în schimb, în faţa „voii lui Dumnezeu".

Religia tradiţională spune de asemenea, că, atunci când e vorba de miracole, cu cât există mai mulţi oameni care se roagă pentru cineva, cu atât există mai multe şanse ca rugăciunea să li se împlinească. Cred că e foarte adevărat.

În *Conversaţii cu Dumnezeu vol. I,* ni se spune direct:

Comunităţi sau congregaţii mari găsesc adesea puterea care produce minuni prin gândire comasată - sau ceea ce unii oameni numesc: rugăciune în comun.

Şi trebuie să spun şi mai clar că, până şi indivizii - dacă gândul lor (rugăciune, speranţă, dorinţă, vis, frică) este uluitor de puternic – pot produce astfel de rezultate în ei şi prin ei înşişi.

E sigur că doamna Johnson i-a arătat lui Bill ce poate face o rugăciune extraordinar de puternică - şi întreaga viaţă a lui Bill s-a schimbat din această cauză. Acolo şi atunci, Bill s-a hotărât că şi el putea face ceea ce a putut face doamna Johnson - şi a avut dreptate.

Cu toţii putem. Atunci când începem să înţelegem modul în care funcţionează viaţa, şi noi avem acces la ceea ce prietenul meu Deepak Chopra[9] numeşte Câmpul Posibilităţilor Infi-

[9] Autor al unor cărţi deosebite, publicate de Editura For You: *Cartea secretelor, Viaţă după viaţă, Întineresţe şi trăieşte mai mult, Vindecarea sufletului de frică şi suferinţă.* N ed.

nite. Odată, Deepak a fost întrebat *„Avem liber arbitru, sau viaţa noastră este ceva predestinat?"*. El a răspuns: *„Şi una şi alta, depinde de nivelul vostru de conştienţă"*.

Are dreptate. Conştienta produce perspectiva. Perspectiva produce experienţa. În felul acesta influenţaţi voi vibraţiile. Cartea *Conversaţii cu Dumnezeu* spune că „toată viaţa este vibraţii". Eu am văzut cu adevărat cum aceste vibraţii influenţează însuşi materialul din care e făcută viaţa. Am privit particulele pulsatorii de energie pură, la nivel submolecular. Prin urmare, Dumnezeu nu a trebuit să spună multe, ca să mă convingă. Dacă toată viaţa este energie care vibrează (ceea ce şi este), atunci se pot face lucruri uimitoare, doar prin simpla cultivare a capacităţii de a „prinde vibraţiile".

Asta fac „persoanele cu capacităţi paranormale". Asta este ceea ce fac „vindecătorii". Şi asta putem face cu toţii.

Antrenaţi-vă să ascultaţi vibraţiile vieţii.

Mai întâi, trebuie să vă antrenaţi pe voi înşivă, să vă antrenaţi „instrumentele de primire" (trupul şi mintea) să se liniştească. Dacă nu sunteţi obişnuiţi să staţi liniştiţi perioade lungi de timp - fără să faceţi nimic altceva decât să vă deschideţi către moment - s-ar putea să aveţi nevoie de un curs despre meditaţie, sau să citiţi despre aceasta în oricare dintre sutele de cărţi existente.

În clipa în care aţi învăţat să vă liniştiţi mintea, vă veţi fi deschis un canal către Divinitate. În curând vă veţi simţi mai sensibil faţă de vibraţia a absolut orice. Anumite mâncăruri vor vibra într-un fel - mai jos sau mai înalt - şi veţi descoperi că vă veţi alege mâncărurile, după cum vibraţiile voastre interioare personale sunt, la un anumit moment, „sincrone" cu cele ale unor anumite mâncăruri. La fel se va întâmpla şi cu îmbrăcămintea. Da... şi cu oamenii!

Şi apoi, în cele din urmă, va fi vorba despre absolut totul - ca un întreg indestructibil. Veţi începe să simţiţi vibraţiile fiecărei situaţii în care vă aflaţi, în totalitatea ei. Şi, în cadrul relaţiilor din jurul vostru, veţi începe să simţiţi vibraţiile situaţiilor în care se află *alţi* oameni. Iar dacă ei nu au învăţat încă modul în care să fie împăcaţi cu *ei înşişi,* e posibil ca voi chiar să simţiţi *mai bine decât ei* vibraţiile situaţiilor în care se află.

În acest moment, ceilalţi vor spune că aveţi „capacităţi paranormale". Nu aţi făcut altceva decât să culegeţi vibraţia a ceea ce o persoană din cameră a selectat din infinitul Câmp al Posibilităţilor. Asta-i tot ceea ce face orice persoană cu asemenea capacităţi. Asta-i tot ceea ce fac maeştrii spirituali - la un nivel mult mai înalt.

Asta-i tot, dar e foarte mult.

Pentru că, în cazul în care te poţi antrena să culegi astfel de informaţii, posezi o unealtă nouă şi de o valoare extraordinară, pe care să o foloseşti în *modelarea propriei tale* experienţe.

Dar, uneori, această lume iluzorie creează mult prea multe „bruiaje", pentru ca noi să putem culege vibraţiile cu uşurinţă, pentru ca să putem şti ce se întâmplă, ce este cel mai potrivit într-un anumit moment. În asemenea clipe, pentru a ne face drum în viaţă trebuie să ne bazăm pe calităţi mai extinse, mai puternice. În felul acesta e mai greu. Trebuie să ne deplasăm mult mai mult o dată cu energia grea şi densă (şi anume cu corpurile noastre). E posibil ca viaţa să ne dea prea multe situaţii statice şi „acordul nostru fin" fiind dereglat, să nu ne fie tot atât de clar cum i-a fost lui Bill Tucker, atunci când a intrat în el însuşi şi a întrebat ce ar trebui să facă în privinţa tatălui său.

O, dacă am putea şti ce să facem! Haide, Doamne Dumnezeule, *dă-ne un semn,* spunem noi. Dar chiar credem că Dumnezeu o să facă aşa ceva, cu adevărat?

Vreau să spun, faptul că acel fluture a poposit pe mâna Susanei Tooke a fost o coincidenţă, nu-i aşa? Dumnezeu nu ne „dă cu adevărat semne" la comandă!

...dar dacă o face?...

18

Un semn cu adevărat „măreţ"

Cu patru ani în urmă, Susana a luat hotărârea de a declara război alcoolismului. Se săturase de a mai face rău atât altora, cât şi ei însăşi. Băutura excesivă îşi pusese amprenta în toate domeniile vieţii ei. Era bolnavă, speriată, deprimată, supraponderală şi foarte, foarte săracă. Avea o datorie uriaşă, un apartament pentru care plătea o chirie mult prea mare şi un salariu foarte modest. Dar exista şi un lucru bun. De şase săptămâni nu mai bea.

De curând, Susana a intrat în grupul Alcoolicilor Anonimi. Sponsorul ei era o doamnă extraordinară, care era întotdeauna prezentă atunci când avea nevoie de ea. Susana mergea regulat la întâlniri şi luase o hotărâre conştientă de a-L lăsa pe Dumnezeu să conducă acest coşmar, care fusese viaţa ei de câţiva ani încoace. Simţea că acum era momentul să aibă încredere în ceva mai măreţ decât ea însăşi. Era singurul mod în care putea rezolva această problemă.

În acea după amiază de vineri, Susana se îndrepta către bancă, pentru a scoate ultimii şaptezeci de dolari pe care-i mai avea pe lume. *Mai sunt opt zile până la salariu,* a observat ea, plină de disperare. Cu aceşti şaptezeci de dolari trebuia să plătească mâncarea şi ţigările şi să-şi cumpere bilete de autobuz.

Cu un nod în gât şi disperată că nu mai avea nici o altă şansă, Susana a apăsat butoanele bancomatului, a înşfăcat banii şi i-a îndesat în portmoneu. Apoi, s-a îndreptat către cofetărie. Devenise de curând dependentă de îngheţată. Poate că asta o va ajuta să-şi uite, pentru câteva minute, necazurile.

„O porţie dublă de îngheţată cu alune", i-a pus Susana vânzătoarei. Poate că asta o să-i ţină loc şi de prânz, se gândea ea.

„Totul costă 2,75 dolari", a spus fata, înmânându-i cornetul delicios, plin cu vârf. Susana a deschis portmoneu şi a cotrobăit după bancnota de zece dolari care trebuia să fie acolo, pe lângă trei bancnote de douăzeci. Numai că nu erau trei bancnote de douăzeci. Erau doar două, alături de una de zece. Şi o bancnotă de o mie de dolari. Lui Susana i-a stat inima. Oare a văzut bine?

Fata din spatele tejghelei a repetat: „2,75, vă rog", devenind cam nerăbdătoare. Susana s-a uitat la ea cu ochi goi. Încerca să-şi recapete respiraţia. „Da, bineînţeles. Scuzaţi-mă." A scos bancnota de 10 dolari şi i-a dat-o. Fata a plecat să-i aducă restul.

Bancomatul îi dăduse o bancnotă de o mie de dolari, în locul uneia de douăzeci. Susana era uluită. Nu-i venea să creadă într-un noroc atât de incredibil! De îndată ce fata s-a întors cu restul, Susana s-a răsucit pe călcâie şi s-a repezit afara din magazin, aruncând cornetul la gunoi. Pofta de mâncare îi dispăruse brusc.

Deşi ştia că ceea ce făcea era... da, greşit... o parte din ea a început să se gândească că ar fi bine să păstreze *banii. Aş putea să-mi plătesc telefonul,* s-a gândit ea. *Sau aş putea să-mi cumpăr o haină nouă pentru iarnă, sau să plătesc nişte rate restante.*

O altă parte din ea spunea că banii nu erau ai ei şi că nu ar fi cinstit să-i păstreze; puterea de a se ţine departe de alcool depindea de cât era de cinstită. Susana acceptase să se întâlnească cu doamna care o sponsoriza şi să meargă împreună la o întrunire, chiar în seara aceea. A început să meargă spre casa acesteia, aflată câteva străzi mai încolo - şi tot timpul discuta în contradictoriul cu ea însăşi. Ştia că, dacă i-ar fi spus acelei doamne despre bani, aceasta ar fi obligat-o să-i dea înapoi. Mai ştia şi că, dacă hotăra să nu-i spună, va păstra banii şi va minţi. Susana nu voia nici să mintă... şi nici să dea banii înapoi. Avea cu adevărat nevoie de ei.

Oare ăsta nu putea fi considerat un dar de la univers? încerca din răsputeri să motiveze faptul că voia să-i păstreze.

O, Doamne Dumnezeule... ce ar trebui să fac?, s-a întrebat ea în sinea ei. *Spune-mi ce să fac. Dă-mi un semn,* a implorat ea.

În momentul în care Susana a ajuns la casa doamnei respective, totul îi era foarte clar. Ştia că nu se poate descurca fără sprijinul sponsorizării ei. Trebuia să-i spună. Au şezut pe treptele casei, privind spre stradă. Lumina se diminua. Susana i-a spus ce s-a întâmplat. A fost cinstită chiar şi în privinţa gândurilor pe care le avea ca să păstreze banii şi i-a povestit cum s-a luptat cu ele. Când a terminat, doamna i-a spus încet:

„Ei bine, Susana, asta chiar că este o dilemă."

Susana a dat din cap cu tristeţe.

„O mie de dolari te-ar ajuta cu adevărat în clipa asta", a continuat doamna.

„Mie-mi spui?", a confirmat Susana. „Dar, a-i păstra înseamnă să-mi creez un alt motiv să mă simt vinovată. Am şi aşa destule."

„Chiar aşa să fie?", a întrebat-o doamna. Susana nu a răspuns nimic. Au şezut aşa un timp, privind stelele care deveniseră vizibile pe cerul nopţii. Apoi, Susana a întrerupt liniştea.

„Am de gând să dau banii înapoi. E cel mai corect lucru pe care-l pot face, nu-i aşa?" De îndată ce a pus întrebarea, a început iar să se îndoiască. „Vreau să spun că este unicul lucru pe care-l pot face, nu-i aşa? O, dacă mi-ar da Dumnezeu un semn, poate că atunci aş şti!" I-ar fi prins cu adevărat bine un semn de confirmare din partea universului. Chiar în acel moment, doamna şi-a coborât ochii de la cer. A privit grădina şi a văzut un obiect mic. S-a dus către el, l-a ridicat şi a zâmbit larg.

„Iată semnul." I-a înmânat Susanei un obiect mic, strălucitor.

„Iată mia ta de dolari."

Era un mic breloc pentru chei, o replică în miniatură a unei bancnote de o mie de dolari! Susana şi-a ţinut respiraţia. Era puţin deteriorat - cine ştie de unde provenea, sau de cât timp se afla acolo - dar e clar că era pentru Susana. Pentru a doua oară în acea zi, inima aproape că i-a stat pe loc. *Vorbeam de semne!,* s-a gândit ea, aproape râzând. I-a zâmbit doamnei şi şi-a pus zdrăngăneaua în buzunar. A doua zi, ea a înapoiat banii.

Până în ziua de astăzi, zdrăngănica a rămas una dintre cele mai preţuite obiecte pe care le are. Ea serveşte pentru a-i aminti să aibă încredere în Dumnezeu. A luat hotărârea să-şi trăiască viaţa, având încredere că Universul îi va aduce ceea ce este cu adevărat cel mai bine pentru ea. În acea vineri din viaţa ei, Susana ar fi spus că o mie de dolari era exact ceea ce avea nevoie ca să iasă din problemele financiare, dar acest lucru n-ar fi fost cu totul adevărat.

Ceea ce-i trebuia cu adevărat era să aibă încredere.

Să aibă încredere în Dumnezeu.

Să aibă încredere în alţii.

Şi să aibă încredere în ea însăşi.

Să aibă încredere în soluţii pe termen lung - iată ce a decis ea în acea zi. Soluţiile pe termen lung erau lucrurile de care Susana avea nevoie. Acum, după patru ani, Susana este restabilită financiar. Are un serviciu mai bine plătit şi mai sigur, a slăbit 17 kilograme, face gimnastică zilnic, a renunţat la fumat - şi cel mai bun lucru dintre toate - nu mai bea. Este măritată cu un bărbat minunat, blând, deştept şi amuzant, cu care duce o viaţă spirituală.

Şi Dumnezeu încă vine la ea în fiecare zi, sub multe forme.

O... şi brelocul?

Nu credeţi că o însoţeşte pretutindeni?

***

Bine, biiine! Prin urmare, Dumnezeu *cu adevărat* ne dă un semn la comandă. Dar semnul nu poate să ne spună ceea ce este „corect" de făcut - el poate doar să ne aducă la cunoştinţă opţiunile noastre. Ceea ce fac adesea „semnele" de la Dumnezeu este să ne uluiască - pentru a ne limpezi minţile. Pot să facă în aşa fel, încât propriile noastre valori să ne devină mai evidente.

Cartea *Conversaţii cu Dumnezeu* spune: *„fiecare gest este un gest de autodefinire".*

Asta facem noi aici. De asta ne ocupăm. Noi suntem într-un permanent gest de a ne defini pe noi înşine şi apoi de a ne re-crea din nou, în următoarele noastre versiuni. Din fericire, este cea mai grandioasă versiunea a celei mai mărețe viziune pe care am avut-o vreodată despre cine suntem. Dar aceasta nu reprezintă o garanție.

Dilema Susanei este dilema noastră. Ce e corect? Ce e greşit? În seria de cărţi *Cu Dumnezeu* se face iarăşi şi iarăşi afirmaţia că „nu există ceva ce se numeşte corect şi greşit". Aceştia sunt termeni relativi, după cum spun cărţile, iar fiinţele omeneşti şi-au schimbat punctele de vedere de foarte multe ori în decursul anilor, asupra a ceea ce reprezintă fiecare acţiune.

De exemplu, este oare greşit să iei bani care nu sunt ai tăi? Ei bine, dacă eşti Susana, poate că vei considera că e greşit. Pe de altă parte, dacă eşti Robin Hood, poate vei considera că nu este. Desigur că unii vor spune că Robin Hood a furat de la bogaţi şi a dat celor săraci. Dar, oare, a reţine din banii care aparţin unei corporaţii imense (care aţi putea spune că şi-a făcut drum prin înşelăciuni şi furtişaguri) şi a-i da persoanei sărmane numită „tu", nu este oare cam acelaşi lucru? Oare pentru a face din furt ceva acceptat, trebuie ca persoana sărmană să fie altcineva?

Ce ziceţi de omul care fură pentru a-şi hrăni familia? Ce ziceţi de omul care fură pentru a se hrăni pe el însuşi?

În final, cred că avem ocazia să observăm aici că nu e vorba că Susana „a făcut ce trebuia" dând înapoi mia de dolari, ci că decizia ei de a-i da înapoi a făcut-o să se simtă bine. Ea a decis că a păstra banii nu era cea mai măreaţă viziune despre ea însăşi. Şi ea a decis, de asemenea, că voia să trăiască cea mai măreaţă versiune. Aceasta nu e o alegere pe care ar face-o toată lumea, ci este alegerea pe care a făcut-o ea. Acest lucru nu o face nici mai bună, nici mai rea decât altcineva. O face, pur şi simplu, să fie Susana.

Când ea a primit un semn de la Dumnezeu, acel semn nu a spus nimic. Nu a spus să dea banii înapoi şi nici nu a spus: păstrează-i, îi meriţi, acesta-i un dar din ceruri. Nu a spus nici una, nici alta.

Atunci când Susana a primit semnul, *a citit în el* înţelesul *pe care l-a pus ea acolo.* Ea a hotărât care era cea mai înaltă versiune a ei şi a trăit în ea, chiar dacă aceasta poate că nu era calea cea mai uşoară. Dar acest sentiment, sentimentul de a fi la înălţimea maximă a valorii pe care şi-a conferit-o ei însăşi, este cel care a făcut-o să se simtă încă şi mai bine în ceea ce o privea - şi care, la rândul lui, a condus-o spre a face alegeri şi mai sănătoase. (Alegerile sănătoase sunt definite ca alegerile care te fac să te simţi bine în ceea ce te priveşte). Iar asemenea alegeri sunt cele care duc la rezultate minunate, pe termen lung.

Semnele de la Dumnezeu sunt minunate. Ca şi în cazul celorlalte experienţe relatate în această carte, ele sunt, de asemenea, şi foarte obişnuite.

Uneori, semnele lui Dumnezeu sunt greu de văzut.

Iar uneori, e deosebit de greu să nu le vezi...

19

Era ca o muzică pentru urechile lui

Mark Jitchpatrick s-a răsucit şi s-a învârtit în pat toată noaptea, adormind şi trezindu-se într-un somn în reprize. Nu avea nici un rost. A întins mâna spre lampă şi a clipit, atunci când lumina a inundat camera, ochii săi obosiţi căzând pe carte de pe noptieră, acolo unde o pusese cu o oră în urmă.

Fir-ar să fie de carte, bodogăni el. *De ce las eu toate chestiile astea să mă influenţeze?* Îşi aranjă perna şi se ridică. *Aş face mai bine să o termin. Oricum, tot nu mi-o pot scoate din minte.*

Această carte îi fusese dată în dar de către unul dintre prietenii săi, care credea că s-ar putea să-i placă să o citească. Mark avusese întotdeauna o viaţă spirituală, dar doctrina cu focul iadului şi osânda veşnică, cu care fusese obişnuit în biserica copilăriei, i se părea a fi, în cel mai bun caz, o jumătate de adevăr - şi, în cel mai rău, o minciună sfruntată. Acum, când se intră într-a cincea dimensiune a planetei, Mark devenise interesat să găsească un punct de vedere diferit despre Dumnezeu, unul mult mai apropiat inimii sale. Această carte, *Conversaţii cu Dumnezeu,* părea a exprima acest punct de vedere. Mai mult decât atât, ea părea a-i satisface ceva profund din sufletul său.

Faptul că Dumnezeu ne iubeşte necondiţionat, *cu adevărat* necondiţionat - însemnând că Dumnezeu nu judecă şi nu pedepseşte - era un concept pe care Mark îl găsea plin de sens. Că noi creăm în vieţile noastre exact condiţiile prin care să ne cunoaştem cine suntem cu adevărat ca fiinţe umane şi ca fiinţe spirituale - era o idee în perfectă rezonanţă cu modul în care Mark îşi concepea propria viaţă. Totuşi, era atât de... ei bine, de greu de acceptat din punct de vedere intelectual. Ideile care i-au fost oferite în anii când s-a format ca personalitate puseseră desigur stăpânire pe el.

Cum e posibil să cred că acest lucru este adevărat? Mark se lupta în vise cu propriile sale gânduri. *Tot ceea ce mi s-a spus vreodată ...în biserică, acasă, la şcoală... pare a fi exact opusul acestui mesaj.* Se întreba: *este oare posibil ca aceasta să fie cu totul imaginaţia mult prea activă a unui scriitor deştept sau, încă şi mai rău, o făcătură literară pentru a vinde cărţi?* Cu toate acestea, Mark ştia cumva, în inima sa, că acest lucru nu avea cu adevărat vreo importanţă. Ideea era să se uite personal la Dumnezeu şi la cine este Dumnezeu - sau la cine ar putea fi El, pentru Mark.

Toată viaţa mea am ştiut toate acestea, repeta el încontinuu în mintea sa. *Nu există nimic în această carte cu care să nu pot fi de acord.* Cu toate acestea, Mark nu părea a fi în stare să facă acel pas final, care să-i permită să învingă ultima umbră de îndoială. Hotărât încă o dată să încerce să doarmă, Mark a stins lumina. Pe când adormea, bătălia mentală continua. Şi, atunci când cădea în somn şi când trecea în stare de trezie, Mark îşi punea în permanenţă aceeaşi întrebare: *să fie toate acestea, reale?* Cumva, părea că-şi răspunde singur. *Sau primea* răspunsuri? Era greu de spus.

Pe tot parcursul nopţii, Mark era conştient că această conversaţie se desfăşura cu cineva sau cu ceva. La un moment dat, fiind foarte lucid pentru o clipă, el chiar a şi auzit cum mintea sa spunea direct: *Vreau ca acest lucru să fie real. Dă-mi un semn că totul este real.* În acel moment a apărut un răspuns clar. O voce puternică a sunat în conştienta lui Mark, spunând:

Îţi dau semne în fiecare zi. Nu auzi? Ţi-am dat muzică; ţi-am dat pietre şi copaci. Nu auzi vocea Mea în cântecul unei păsări şi în foşnetul ierbii? Ce altceva îţi mai trebuie?

Mark a sărit drept în sus. Soarele se revărsa prin fereastră. Uitându-se în camera sa luminoasă, şi-a dat seama că, în sfârşit, a sosit dimineaţa. În timp ce ultimele cuvinte din vis continuau să-i răsune în cap, a început să cânte în gând refrenul unui vechi imn baptist. Mark a început să fredoneze, în timp ce întindea cuverturile.

Aceasta este lumea Tatălui meu.
Şi, pentru urechile mele care ştiu să audă,
Cântă întreaga natură
Iar în jurul meu răsună
Muzica sferelor.
Aceasta este lumea Tatălui meu.

Mă las în voia gândului,
Stâncilor şi copacilor, cerurilor şi mărilor;
Mâna Lui a făcut minuni.
Aceasta este lumea Tatălui meu.
El străluceşte în tot ceea ce este frumos.
Îl aud trecând prin iarba care foşneşte.
El îmi vorbeşte pretutindeni.

Dintr-o dată, a înţeles. S-a oprit. Cântecul acela... ei bine, era exact mesajul care-i fusese dat în vis! Versurile imnului care i se învârteau în cap erau chiar cuvintele care i-au fost adresate noaptea, răspunsul la rugăciunea de a i se da un semn.

Ei, asta chiar că e interesant, se gândi Mark, în timp ce se pregătea pentru biserică. Era duminică dimineaţa şi obiceiul lui era să meargă la slujba care se ţinea devreme, la biserica metodistă pe care o frecventa în ultima vreme. În timp ce se îmbrăca, a continuat să fredoneze melodia. Se simţea ciudat de odihnit, chiar dacă citise până noaptea târziu şi dormise foarte puţin. Se simţea, de asemenea, şi ciudat de calm, ca şi când părerile contradictorii din capul său fuseseră cumva rezolvate. Se uită la ceas.

Hei, Mark, mişcă-te, sau o să întârzii.

Îşi căută cheile în buzunarul de la haină şi trânti uşa în urma sa. În timp ce ieşea cu spatele din garaj, îi veni ideea că ar putea îneca melodia pe care o avea în cap, dând drumul la radioul din maşină. A întins mâna ca să-l deschidă. Brusc, din difuzor s-a auzit un cor dulce, care cânta *„Aceasta este lumea Tatălui meu şi pentru urechile mele care ştiu să audă..."* Mark apăsă tare pe frâne şi se holbă către radio.

Ceee? Nu-şi putea crede urechilor.

Ce ESTE asta?, s-a întrebat el. Privind mai atent, a observat că radioul era pe un post pe care nu-l asculta niciodată. Era un post de muzică pe FM, iar Mark îşi ţinea întotdeauna radioul acordat pe un post AM, în care se vorbea. Cine a schimbat canalul? Sau, mai exact, cum de acest cântec special a apărut în acest moment special? Mark era stană de piatră din cauza uimirii.

Bine, Doamne Dumnezeule. Te aud. Am primit semnalul. Nu trebuie să-mi dai în cap cu el. Din colţul ochilor au început să-i curgă lacrimi. *Cere şi ţi se va da,* a încuviinţat el. Era o zi frumoasă în Atlanta. Primăvara soseşte devreme şi este întotdeauna binevenită, după luni de frig şi ploaie. Clopoţeii începeau să înflorească ici şi colo şi câte o narcisă îşi scotea capul din pământ. Era genul de zi care te făcea să te gândeşti la Paşte şi la începuturi noi.

La începerea serviciului divin, preotul a cerut membrilor congregaţiei să se ridice în picioare. Mark a observat, aşa cum se întâmpla întotdeauna, frumoasele vitralii care îl reprezentau pe Iisus ca pe un păstor. Roşul închis al hainei sale contrasta cu mieluşelul alb din braţe şi cu cel de la picioare. Lui Mark îi plăcuse întotdeauna acest aspect al lui Christos, portretizat ca un protector blând. Părea să semene cel mai bine cu Iisus care se afla în inima lui.

„Vă rog să vă deschideţi cărţile de imnuri, la pagina 59, la cântecul cu care începem slujba în dimineaţa aceasta".

Corul cânta împreună cu membrii congregaţiei minunata melodie care a umplut camera.

„Aceasta este lumea Tatălui meu..." Mark s-a ţinut strâns de strana din faţa lui. Tremura şi inima îi bătea foarte tare.

Înţeleg! Aproape că a ţipat el. *Mulţumesc! Înţeleg!*

Apoi, fără nici o urmă de dubiu, Mark a ştiut că vocea pe care o auzise toată viaţa, atât în vise cât şi în starea de trezie, era vocea lui Dumnezeu - o voce care-i amintea că Dumnezeu este Dumnezeul iubirii ... şi al stâncilor şi al copacilor şi al cerurilor şi al mărilor. Era Însuşi Dumnezeul viziunii celei mai înalte pe care şi-o putea imagina.

***

Coincidenţă? *Conversaţii cu Dumnezeu* spune că nu există ceea ce se numeşte coincidenţă. În cazul în care credem acest lucru, în cazul în care credem că toate lucrurile se întâmplă cu un anumit scop, că totul se întâmplă pentru un anumit motiv, atunci suntem bine înaintaţi pe calea de a înţelege ceea ni s-a spus că este maşinăria de neînţeles a Universului.

Lucruri mici, lucruri mari, lucruri intermediare - toate sunt lucrurile lui Dumnezeu şi nici un singur lucru al lui Dumnezeu nu se pierde vreodată.

V-aţi rugat vreodată lui Dumnezeu într-o noapte înstelată - v-aţi rugat cu adevărat, vreau să spun, v-aţi rugat *chiar cu adevărat* şi I-aţi cerut lui Dumnezeu, L-aţi implorat pe Dumnezeu: „O, Doamne Dumnezeule, dacă mă poţi auzi acum, te rog, te rog fă-mă să ştiu că mă auzi. *Cumva,* fă-mă să ştiu" - pentru ca apoi să vedeţi, *exact în acel moment,* o stea căzătoare?

Aţi strigat vreodată din toată inima voastră:

„O, mamă, ştiu că aşa trebuia să fie - ca tu să ne părăseşti. Dar dacă aş putea să ştiu că te afli într-un loc bun, că totul este în regulă, că eşti fericită! Aş da orice dacă ai putea *să vii la mine acum şi să-mi dai un semn"* - pentru ca cineva să treacă pe lângă voi în biserică sau în capelă sau oriunde v-aţi afla, *o persoană parfumată exact cu parfumul pe care mama îl folosea întotdeauna?*

Daţi-mi voie să vă pun o întrebare.

Credeţi că toate aceste lucruri se petrec din întâmplare?

Când aveţi nevoie de un ajutor de orice fel, când vi se frânge inima, când vă doare sufletul, când vă simţiţi trişti sau deprimaţi, plini de ruşine, sau vină, sau frică, sau când aveţi nevoie de orice fel de vindecare, mai multă sau mai puţină - vă garantez că Dum-ne-zeu este acolo.

În orice fel de formă de manifestare, Dumnezeu va fi acolo.

Poate sub forma unui înger. Sau a unui Ghid. Sau a unei Voci. Sau a Sinelui vostru Superior.

Sau va fi câinele care vine să vă lingă mâna, exact atunci când aveţi nevoie de o mângâiere.

Sau femeia care îndepărtează blocajul de pe locul de parcare din faţa clădirii, chiar atunci când vreţi cu disperare să nu întârziaţi.

Sau o căprioară care traversează drumul, exact atunci când ai nevoie să ţi se confirme din nou că ai făcut, cu adevărat, tot ceea ce poate face o mamă...

20

Mesajul unei mame

Soarele unei dimineţi de septembrie dansa pe parbrizul rece, în timp ce Nancy Hampson conducea maşina de-a lungul autostrăzii nr. 5 dinspre Seattle spre Olympia. Nu se putea abţine să nu se gândească la viaţa ei, în această zi - mai importantă decât toate celelalte de până acum. Îşi ducea fiica cea mică la colegiu.

Maşina era încărcată cu cărţile şi îmbrăcămintea Ioanei şi cu câteva mici piese de mobilier. Nancy se uită la Ioana, care şedea pe scaunul de lângă ea. Tânăra privea drept înainte, iar pe faţă i se citeau speranţa şi uimirea.

Nancy îşi aducea aminte de acest sentiment. *Este minunat să împărtăşeşti aceste momente cu copiii tăi, când îi înţelegi într-un mod de care ei nu îşi pot da seama pe deplin, până ce nu devin la rândul lor părinţi,* se gândea ea.

Nancy însăşi obţinuse o diplomă universitară cu mulţi ani în urmă, dar, în loc să profeseze şi să-şi facă o carieră, ea devenise o mamă devotată. Acceptase să lucreze acasă o muncă

obositoare şi fără satisfacţii, deoarece aceasta îi permitea să stea lângă fetele ei în permanenţă. Acum, acest devotament era recompensat - fetele ei erau sănătoase şi fericite, pe punctul de a-şi începe propriile vieţi, propriul viitor strălucit.

Nancy aşteptase acest moment - cel în care ultimul copil păşea să cucerească lumea. Ceea ce nu anticipase era amalgamul de emoţii care o copleşiseră, cât şi multele întrebări care i se amestecau în cap. *Oare Ioana e pregătită să rămână de una singură?* Dar poate şi mai puternică era întrebarea: *Sunt eu pregătită să rămân singură?* Nancy îşi reaminti fiecare moment fericit şi nu foarte fericit de la naşterea Ioanei şi până acum, autoacuzându-se încă o dată pentru cele două divorţuri şi frecventele schimbări de domiciliu. *Ei bine, a oftat ea, acum e prea târziu pentru a-mi face reproşuri. Ce a fost a fost.*

Cu toate acestea, era copleşită de regrete. A respirat adânc.

Ieşind din autostradă pentru a intra pe aleea liniştită, umbrită de pomi, care ducea la şcoală, Nancy observa frunzele unei iederi care începeau să se coloreze. În curând, ele vor fi de un roşu şi auriu strălucitor. Iubea acest moment al anului şi această parte de ţară - nord vestul Pacificului - unde alesese să se stabilească, în cele din urmă. Iar acum ea ar fi trebuit să se simtă plină de seninătate şi pace, la fel ca şi peisajul din jur. Dar nu era aşa. Trebuia să-şi trimită fiica departe, spre o nouă aventură şi ea trebuia să plece într-o nouă călătorie.

Nancy trăia un freamăt interior pe care numai o mamă îl putea înţelege pe deplin într-o asemenea clipă. E posibil ca atenţia să-i fi fost atrasă de ceva care se mişca puţin mai departe, în stânga ei. Inima i-a sărit din piept şi a apăsat brusc frânele. O căprioară frumoasă a ţâşnit din tufişurile de pe marginea drumului, coborând cu grijă înspre maşină şi oprindu-se la câţiva centimetri de ea.

Pe când Nancy şi Ioana o priveau uluite, un ieduţ mititel s-a aventurat să iasă dintre copaci şi şi-a urmat mama. Căprioară a traversat prima drumul, apoi s-a oprit pentru a-şi lăsa copilaşul să vină lângă ea, protejându-l şi arătându-i drumul. Apoi, mămica l-a împins cu blândeţe în sus, pe panta de pe partea cealaltă, înainte să dispară în pădure, căprioara s-a întors şi i-a aruncat lui Nancy o privire lungă. Nancy a privit-o şi ea.

Ceva a trecut de la una la alta.

Ceva... s-a simţit.

Ceva ce putea să treacă doar de la o mamă la alta.

Apoi, căprioara s-a întors şi a dispărut în pădure, în spatele micuţului ei. Nancy nu-şi dăduse seama până atunci că era pe punctul de a plânge, dar privirea căprioarei a deschis înăuntrul ei ceva ce fusese ferecat. Lacrimi de mult înăbuşite i-au alunecat pe faţă, în timp ce-şi dădea seama de darul perfect pe care-l primea în acel moment. Metafora extraordinară a conflictului ei interior s-a manifestat, ca şi când ar fi fost pusă în scenă doar pentru ea.

Bineînţeles că făcuse greşeli. Bineînţeles că nu fusese exact aşa cum ar fi vrut ea să fie ca părinte. De multe ori luase decizii îndoielnice. Dar, ca şi căprioara, îşi condusese bine puii până acum, încercase să-i protejeze, le arătase drumul, iar acum se afla aici pentru a o ajuta pe cea mică să pornească pe propriul ei drum.

Într-o clipă, pacea şi recunoştinţa au înlocuit zbuciumul din inima lui Nancy. Pe când îşi ştergea lacrimile şi pornea maşina, ea a şoptit un „mulţumesc" lui Dumnezeu pentru această minunată învăţătură. În sinea ei, a binecuvântat iedul şi pe Ioana care porneau pe drumul lor spre viitor.

***

Şi noi suntem pe un drum spre viitor. Noi suntem ca şi acei pui iubiţi, pornind pe o cale nouă - acum când intrăm în acest nou mileniu - şi începem să înţelegem lucruri despre care, cu câţiva ani în urmă, de abia dacă ştiam că există, pregătindu-ne să abordăm cele mai importante probleme ale vieţii, nerăbdători să rezolvăm cele mai mărețe mistere ale universului.

Şi voi şi eu am fost membrii unei societăţi foarte tinere. Unii ar putea chiar să spună, a unei societăţi primitive. Dar, în sfârşit, suntem pe punctul de a ajunge la maturizare, de a evo-

lua, de a descoperi şi de a înflori spre sinele nostru mai extins. Noi ducem cu noi, în viitorul nostru, un potenţial extraordinar şi uriaş. Avem toată dotarea necesară pentru a face faţă extraodinarelor zile de mâine. Avem tehnologia şi ingeniozitatea de a crea o tehnologie mai avansată. Avem intuiţie - cât şi abilitatea de a atinge intuiţii şi mai înalte. Singurul lucru de care avem nevoie este un mic impuls. Să ne împingă cineva către direcţia corectă.

Momentul ieşirii noastre este aproape.

E timpul să trecem drumul. E timpul să urcăm dealul de pe partea cealaltă. Putem să o facem. E posibil. Şi va fi cu atât mai uşor dacă ştim, dacă vrem să credem că suntem ajutaţi; că avem un partener, un co-creator, un prieten. Că Dumnezeu este de partea noastră, că ne binecuvântează în călătoria noastră - arătându-ne drumul, împingându-ne puţin şi invitându-ne ca, la rândul nostru, să ne impulsionăm unul pe celălalt.

Aceste „impulsionări" oferite de către Dumnezeu sunt ceea ce eu am numit *Momente de Graţie.* Ele vin sub multe forme, adesea în momentele cele mai ciudate, în mod frecvent în locurile cele mai stranii, întotdeauna într-un mod perfect. Provocarea care ni se oferă este să nu pierdem aceste momente. Iar, apoi, să le dăm mai departe. Unul dintre cele mai bune moduri de a ne impulsiona unul pe altul, este să facem tot ceea ce putem pentru a modifica realitatea colectivă, pentru a schimba mintea noastră colectivă, pentru a re-crea experienţa noastră comună pe această planetă.

În clipa de faţă, societatea este limitată de modul ei de înţelegere actual, iar acest mod nu include întotdeauna capacitatea de a vedea clar ceea ce se întâmplă, tipul de energii care există. Tipul de relaţii cu Divinul, care sunt scoase în evidenţă în timpul *Momentelor de Graţie,*

Religia ne spune, pe de o parte, că miracolele sunt posibile şi ne îndeamnă să credem în ele. Dar, pe de altă parte, ni se spune că miracolele sunt ceva neobişnuit, extraordinar şi ieşit din comun. Avem şansa de a demonstra că adevărul este exact invers.

Aş dori ca, într-o zi, să văd în fiecare oraş, mare sau mic, un panou uriaş, pe care să fie scris un mesaj de patru cuvinte, care ar putea schimba cu adevărat mentalitatea oamenilor, în privinţa modului în care funcţionează viaţa:

MIRACOLELE SUNT CEVA OBIŞNUIT

Păi, ăsta-i un oximoron, nu-i aşa? Vreau să spun, cum poate fi ceva un miracol, dacă se întâmplă în fiecare zi? Aceasta este frumuseţea mesajului. El merge în sens invers concepţiilor curente. El spune că, ceea ce nu este obişnuit, este de fapt ceva obişnuit. Acesta este un mesaj pe care omenirea ar face bine să-l audă chiar acum. Ar fi minunat de ştiut că scrierile spirituale extraordinare din Biblie şi din Coran şi din Bhagavad Gita şi din Cartea Mormonilor - şi din toate scrierile sfinte ale tuturor tradiţiilor sfinte - nu sunt câtuşi de puţin ieşite din comun, *ci ni se întâmplă tuturor, tot timpul.*

Poate că este momentul să demistificăm misticul. Poate că este momentul să-L aducem pe Dumnezeu pe Pământ. Pentru că aici este Dumnezeu. Pe Pământ. Ca şi în Ceruri.

În clipa în care înţelegem şi ştim cu adevărat că Dumnezeu este chiar *aici,* chiar *acum,* spaţiul de Aici şi Acum se deschide larg către posibilităţile cele mai extraordinare.

Dar istoria ne învaţă că neamul omenesc nu va ajunge să înţeleagă toate acestea, numai pentru că aşa vrea religia. Acestea nu sunt adevăruri care vor fi adoptate, deoarece *sunt predate.* Ele sunt adevăruri care vor fi adoptate, numai după ce se demonstrează că ele reprezintă, de fapt, *experienţa reală a fiinţelor umane.* Iată motivul pentru care împărtăşirea experienţelor noastre legate de Dumnezeu şi povestirea Momentelor de Graţie pot avea - şi chiar şi au - un impact atât de mare. Şi acesta este motivul pentru care această carte se termină cu ...

21

Invitaţia

Întrebarea la care vreau ca această carte să răspundă, în cele din urmă, nu este dacă o mulţime de oameni trăiesc cu adevărat experienţa unor momente de Graţie.

Întrebarea este, ce fac după aceea, oamenii care trăiesc asemenea experienţe? Unii le dau deoparte, le şterg din memorie, nu vorbesc despre ele, chiar încearcă să le uite. Alţii, ca cei din această carte şi încă mulţi care ne-au scris, le împărtăşesc liber - astfel încât nu numai ei, ci şi oamenii de pretutindeni să fie inspiraţi de către acestea, să înveţe din ele, să poată să-şi amintească ceva ce au ştiut întotdeauna. Părerea mea este că cei care procedează astfel, ajută la vindecarea lumii.

Dar de ce să ne mai străduim să vindecăm lumea, dacă - după cum se declară în cartea *Conversaţii cu Dumnezeu* - totul este perfect, exact aşa cum e?

Ştiţi, există cu adevărat un singur motiv pentru care facem ceva - purtăm hainele pe care le purtăm, conducem maşina pe care o conducem, ne alăturăm unui grup căruia ne alăturăm, mâncăm mâncarea pe care o mâncăm, sau spunem povestea pe care o spunem - iar acesta este pentru a decide cine suntem.

Tot ceea ce gândim, spunem şi facem este o exprimare a acestui lucru. Tot ceea ce alegem, selecţionăm şi punem în mişcare este manifestarea lui. Ne aflăm într-un proces constant de a ne re-crea pe noi înşine din nou în următoarea noastră versiune.

Facem acest lucru - atât individual cât şi colectiv - în fiecare minut al fiecărei zile. Unii dintre noi o fac în mod conştient, iar unii o fac în mod inconştient.

Conştienţa este cheia. Conştienţa este totul. Dacă sunteţi conştienţi de ceea ce faceţi, cât şi motivul pentru care o faceţi, vă puteţi schimba pe voi înşivă şi puteţi schimba lumea. Dacă nu sunteţi conştienţi, nu puteţi schimba nimic. Da, multe se vor schimba în viaţa voastră şi în lumea voastră, dar nu veţi trăi experienţa de a fi implicaţi cumva în aceasta. Vă veţi vedea ca pe un observator. Ca pe un martor pasiv. Poate, chiar ca pe o victimă.

Nu aceasta sunteţi voi, dar aceasta credeţi voi că sunteţi.

Iată ce se întâmplă, atunci când voi vă creaţi pe voi înşivă şi lumea voastră în mod inconştient. Faceţi ceva, aduceţi energie în lume, *dar nu aveţi nici un fel de idee despre ce anume faceţi.*

Pe de altă parte, dacă sunteţi conştienţi, dacă ştiţi şi înţelegeţi că fiecare gând, cuvânt şi faptă toarnă un suflu creator în maşinăria universului, veţi trăi într-un mod cu totul diferit experienţa vieţii noastre. Vă veţi vedea ca George Bailey în filmul *Este o viaţă minunată,* înţelegând, în sfârşit, că alegerile şi acţiunile voastre de moment pot crea un impact final incredibil. Vă veţi da câţiva paşi înapoi, ca să vă îndepărtaţi de tapiserie şi să-i vedeţi frumuseţea modelului - şi veţi fi pe deplin conştienţi de întreaga încrengătură de fire necesare pentru a o crea. Dacă lumea este, în clipa de faţă, aşa cum vreţi voi să fie, dacă ea este o reflecţie a gândului vostru cel mai înalt despre voi înşivă şi despre fiinţele umane ca specie, atunci nu există absolut nici un motiv pentru „a vindeca" ceva.

Dacă, pe de altă parte, nu sunteţi mulţumiţi de cum stau lucrurile, dacă vedeţi schimbări pe care aţi vrea să le faceţi în experienţa noastră colectivă, atunci s-ar putea să aveţi un motiv pentru a vă spune povestea.

În ceea ce mă priveşte, eu văd cum noi umblăm pe planetă, având foarte multe gânduri false despre noi înşine. Ele sunt parte din cele zece iluzii ale oamenilor, pe care le-am menţionat prima dată în capitolul al optulea şi care sunt discutate în amănunţime în cartea *Comuniune cu Dumnezeu.*

Aici se arată modul în care putem trăi *împreună cu* aceste iluzii, dar nu *în interiorul* lor. În cele din urmă, textul ne arată cum putem avea cu toţii o experienţă directă de comuniune cu Dumnezeu, oricând alegem să o facem.

Sunt lucruri deosebite acolo. Este o informaţie care ar putea schimba lumea. Iar aici apare o idee mai largă: nimic din materialul care există în oricare dintre cărţile *Cu Dumnezeu*

nu ar fi disponibil nimănui, dacă autorul ar fi avut reţineri să-l împărtăşească celorlalţi, să iasă în faţă, să spună lucruri uluitoare şi să facă afirmaţii incredibile - cum că ar fi avut o conversaţie deosebită...

Nu spun câtuşi de puţin toate acestea, ca o laudă de sine. Aş dori ca aceasta să fie o încurajare *pentru fiecare dintre voi,* care a fost atins de către Divinitate în moduri ce nu pot fi negate.

Asta, deoarece, dacă lumea, aşa cum o vedeţi voi, nu oferă o reflecţie exactă a gândurilor voastre cele mai înalte pentru noi toţi, *atunci în mâna voastră se află ocazia - aşa cum s-a aflat şi într-a mea - să ieşiţi în faţă şi să spuneţi adevărul vostru, să vă împărtăşiţi povestea şi să ne ridicaţi tuturor Starea de Conştienţă.* Acum avem şansa de a trece la un alt nivel. Sau, putem continua să acţionăm pe această planetă ca civilizaţie primitivă, imaginându-ne că suntem separaţi de Dumnezeu şi separaţi unul de celălalt.

Viitorologa şi vizionara extraordinară care este Barbara Marx Hubbard, în cartea ei, *Evoluţie Conştientă* şi în ultima carte, *înmugurire,* discută provocările care ne stau în faţă. Barbara spune că, pentru prima dată în istoria omenirii, membrii neamului nostru nu numai că îşi observă propria evoluţie, dar o şi creează în mod conştient. Nu numai că ne vedem pe noi înşine „cum devenim", dar şi *alegem* ceea ce dorim să devenim. Bineînţeles că din totdeauna facem acest lucru, doar că nu am ştiut. Nu am fost conştienţi de rolul pe care-l jucăm în evoluţia propriei noastre specii.

Profund înnămoliţi în Iluzia Ignoranţei, ne-am imaginat că nu facem altceva decât „să observăm cum se întâmplă lucrurile". Acum, mulţi vedem că noi suntem cei *care facem ca totul să se întâmple.* Facem acest lucru, trecând din ceea ce se numeşte „efect", la ceea ce se numeşte „cauză" - în cadrul paradigmei Cauză şi Efect. Dar dacă o mai mare parte din neamul omenesc nu face această schimbare, am putea ajunge cu uşurinţă acolo unde au ajuns alte civilizaţii care au fost odată măreţe, care au crezut despre ele însele că se află la maximum de măreţie. Ele au făcut minuni şi au creat instrumente extraordinare cu care să-şi manipuleze propriile lumi, dar tehnologiile lor au luat-o înaintea înţelegerii spirituale - şi astfel au rămas fără o busolă morală, fără o înţelegere mai înaltă, fără să fie câtuşi de puţin conştienţi despre ceea ce fac, încotro se îndreaptă şi de ce.

Prin urmare, ei au mers pe drumul anihilării de sine.

Acum, încă o dată, societatea noastră pământeană a ajuns pe marginea aceleiaşi prăpăstii. Suntem chiar pe margine. Mulţi simţim acest lucru ca indivizi. Asupra tuturor, în mod colectiv, aceasta are un mare impact.

Am ajuns la o răscruce majoră. Cu înţelegerea noastră limitată, nu mai putem merge în siguranţă mai departe. Putem porni pe o cărare sau pe alta - dar, dacă nu ştim de ce mergem pe ea, punem în joc viitorul speciei noastre. Acum trebuie să ne ocupăm de probleme mult mai extinse, să acceptăm răspunsuri mult mai extinse, să abordăm gânduri mult mai extinse, să ne imaginăm posibilităţi mult mai extinse, să avem viziuni mult mai extinse.

Tehnologiile noastre ne-au adus la maximumul puterii noastre de înţelegere. Oare vom cădea, traşi către moartea noastră colectivă? Sau vom face un salt de pe stâncă şi vom zbura?

Putem dona forme de viaţă şi nu mai e mult până ce vom putea dona oameni. Am descifrat genomul uman. Putem face inginerie genetică, putem încrucişa rase diferite de animale, descifrăm viaţa însăşi şi o reasamblăm. De curând s-a vorbit despre prima modificare genetică a bebeluşilor umani.

Încotro ne duc toate acestea?

Ascultaţi-l pe Francis S. Collins, directorul Institutului Naţional de Cercetări asupra Genomului Uman, aşa cum a fost el citat de către scriitorul Michael Kimmelman, pe data de 16 februarie 2001, în ziarul *New York Times:*

„Nu m-ar surprinde dacă, peste treizeci de ani, unii oameni ar începe să discute în contradictoriu - aşa cum face deja Stephen Hawking - că ar trebui să preluăm controlul pro-

priei noastre evoluţii şi să nu mai fim satisfăcuţi de statutul nostru biologic actual - iar, ca specie, ar trebui să încercăm să ne îmbunătăţim".

Vă spun că va veni o vreme când fiinţele umane care trăiesc o viaţă aşa cum o trăim noi acum - deschisă la ceea ce Shakespeare a numit „loviturile şi săgeţile sorţii nemiloase", supusă capriciilor naturii şi confluenţei accidentale a evenimentelor biologice - nu vor mai fi considerate doar primitive, ci de neconceput.

Conversaţii cu Dumnezeu spune că fiinţele umane au fost, de fapt, menite să trăiască veşnic, sau, cel puţin, atât cât alegeau să o facă. Cu excepţia accidentelor, moartea n-ar trebui să ia pe nimeni care nu vrea să plece - şi, cu atât mai puţin, prin surprindere. Un număr enorm din bolile noastre omeneşti, din neplăcerile biologice, din accidentele de sistem pot fi prevenite sau vindecate chiar şi astăzi. Mai lăsaţi-ne încă treizeci de ani şi ele vor putea *fi* complet evitate. *Atunci,* despre ce va fi vorba? Atunci va trebui să ne punem încă o dată şi complet deschişi, întrebările mai extinse despre viaţă - întrebări pe care acum le abordăm numai cu ezitare şi timiditate, nedorind să blasfemiem sau să ofensăm pe cineva.

Cred că răspunsurile noastre la aceste întrebări vor determina modul în care vom folosi noile noastre tehnologii şi capacităţi - şi dacă vom produce miracole, sau distrugere.

Dar, în primul rând, trebuie cel puţin să vrem *să ne punem* întrebările şi nu să le evităm - sau, încă şi mai rău, să ne imaginăm, în aroganţa noastră, că deja ni le-am pus şi că avem toate răspunsurile. Le avem oare? Avem deja răspunsurile?

Priviţi cum funcţionează lumea. Apoi decideţi.

Eu nu cred că le avem. Cred că încă mai există câteva probleme de explorat. Iată câteva dintre întrebările pe care cred că trebuie să continuăm să ni le punem:

Cine şi ce este Dumnezeu?

Care este relaţia noastră adevărată cu Divinitatea?

Care este relaţia noastră adevărată unul cu celălalt?

Care este scopul Vieţii?

Ce este acest lucru numit Viaţă şi cum ne acomodăm ei, într-un mod pe care sufletul nostru să-l înţeleagă?

Există ceva ce se numeşte suflet?

Ce rost au toate astea?

Pe această planetă, noi avem nevoie de ceva mai multă din ceea ce Sir John Templeton numeşte Teologia Smereniei. Aceasta este o teologie care admite că *ea nu are toate răspunsurile.*

Cine sau ce anume ne-ar putea face să adoptăm o astfel de teologie? Cine sau ce ne-ar putea face ca noi - ca societate - să ne punem din nou aceste întrebări? Voi. Voi aţi putea.

Dacă voi aţi avut experienţe asemănătoare celor despre care aţi citit în această carte, dacă aţi avut întâlniri ca cele pe care le-au avut Jason şi Janice şi Denise şi Troy - şi toţi ceilalţi pe care i-aţi cunoscut aici, atunci şi voi aţi putea transforma Momentul vostru personal de Graţie într-un moment de graţie pentru mii de alţi oameni şi, în cele din urmă, pentru întregul neam omenesc.

Asta, deoarece *împărtăşirea experienţelor voastre spirituale ne concentrează atenţia asupra problemelor pe care ar trebui să ni le punem cu toţii acum, ca societate în curs de evoluţie.*

Chiar avem toate răspunsurile legate de Dumnezeu?

Chiar ştim, cu adevărat, cine este Dumnezeu şi ce vrea Dumnezeu şi cum vrea Dumnezeu? Suntem cu adevărat atât de siguri despre toate acestea, încât *să omoram oamenii care nu sunt de acord cu noi.* (Şi apoi să spunem că Dumnezeu *i-a condamnat* la osândă veşnică?) Este oare posibil, *doar posibil,* ca să existe ceva ce noi nu ştim despre toate acestea - iar această cunoaştere ar putea schimba totul? Bineînţeles că este. Şi faptul că din ce în ce mai

mulţi oameni ies în faţă şi vorbesc despre propriile lor „conversaţii cu Dumnezeu", cât şi despre interacţiunile lor proprii cu Divinul, ne va face să vedem acest lucru.

Prin urmare, prieteni, e momentul să ieşim din ascunziş. E momentul să ieşim în faţă, să ne spunem poveştile, să ne rostim cu voce tare adevărul, să ne revelăm experienţele cele mai intime şi să lăsăm ca aceste experienţe să-i facă pe ceilalţi să ridice din sprâncene. Pentru că, ridicarea sprâncenelor ridică întrebări, întrebări despre Cum Este Totul care *trebuie să fie ridicat,* dacă rasa umană intenţionează să trăiască experienţa a ceea ce Barbara Marx Hubbard numeşte „înmugurire".

Daţi-mi voie să vă expun o teorie interesantă, recentă, care ne-a fost expusă de către extraordinara autoare-filozoafă, Jean Houston, în ultima ei carte, *Salt în Timp.* Cred că se potriveşte aici.

Ideea doamnei Houston este că neamul omenesc nu evoluează cu încetul, în decursul unei perioade de mulţi ani, ci, mai degrabă, rămâne nemişcat o perioadă foarte întinsă şi apoi, cât ar clipi un ochi cosmic, ţâşneşte brusc înainte, făcând paşi gigantici în evoluţie - practic peste noapte. Apoi, viaţa se reîntoarce la nemişcare, timp de o altă perioadă de o sută sau o mie sau un milion de ani, până ce acumularea liniştită de energii produce din nou - ca un vulcan adormit care erupe - un Salt uriaş în Timp.

Teoria ulterioară a doamnei Houston este că, exact în momentul de faţă, noi ne aflăm într-un Salt în Timp. Ea afirmă că evoluţia este pe punctul de a face un alt pas gigantic.

Sunt de acord. Acelaşi lucru îl văd şi eu. Într-adevăr, cred că l-am simţit. Am simţit că urmează. Mulţi au simţit. Şi Barbara Marx Hubart şi Marianne Willamson şi Deepak Ceopra.

Mulţi, foarte mulţi oameni au simţit. Poate că aţi simţit şi voi.

Eu cred că ceea ce trebuie să facem este să-i ajutăm pe ceilalţi să facă acest salt - şi să nu fie lăsaţi în urmă. Trebuie să ne împărtăşim povestirile despre lucrurile sacre pe care le cunoaştem, pe care le-am învăţat în cele mai sacre momente ale vieţii. Asta, deoarece adevărurile sacre sunt *transformate în ceva real,* în cadrul unei întregi civilizaţii, în aceste momente sacre, în aceste momente de Graţie. Şi, prin *trăirea* celor mai *sacre* adevăruri, avansează o cultură, pe măsură ce evoluează universul - iar prin *eşecul* de a trăi aceste adevăruri, moare o cultură.

Dar, să ne fie clar un lucru. Eu nu vorbesc despre a forţa pe cineva să creadă ceva. Eu nu mă refer la prozelitism, sau convertire - şi nici măcar la a convinge. Eu mă refer doar la a împărtăşi, pur şi simplu, din experienţa noastră, mai degrabă decât la o ascunde. Asta, deoarece noi nu vrem să murim, noi vrem să avansăm.

Să ne întoarcem la nopţile când, în jurul focurilor de tabără, spuneam poveşti ale inimii. La asta vă invit pe toţi. Hai să mâncăm împreună fursecuri şi uscăţele şi să ne împărtăşim poveştile, chiar dacă ele sună puţin ciudat. Poate, *tocmai* atunci când sună puţin ciudat. Oare nu pentru asta ne adunăm în jurul unui foc de tabără?

Focul nostru de tabără din ziua de astăzi este Internetul. El este flacăra care va duce pretutindeni, ţâşnind spre cer, ceea ce vrem să împărtăşim altora - ca nişte tăciuni zburători, duşi de vânt în toate direcţiile. Internetul şi, da, cărţile bune. Cărţile bune, la fel cu nopţile bune din jurul focului de tabără, sunt lucruri de care ne aducem întotdeauna aminte.

Apoi, mai există şi împărtăşirea bună, de modă veche, de la om la om - cea care poate să aducă oriunde sentimentul focului de tabără şi, astfel, cea care are impactul cel mai puternic dintre toate.

Hai să ne spunem unul altora cum stau lucrurile în ceea ce ne priveşte, ce se întâmplă cu noi, ce este adevărat în privinţa a ceea ce am văzut şi trăit ca experienţă în vieţile noastre. Hai să ne spunem unul altuia adevărul nostru cel mai profund legat de Dumnezeu, legat de noi înşine, legat de spiritualitate, de iubire şi de toate chemările mai înalte ale vieţii, chemări care ne răscolesc sufletul şi ne dau dovada existenţei lui.

Nu cred că vorbim suficient unul cu celălalt, despre aceste lucruri. Ne uităm la televizor şi citim cotaţiile de la bursă şi întrebăm „Cum a fost meciul?". Muncim pe brânci zece şi douăsprezece şi paisprezece ore pe zi şi apoi ne târâm în pat, extenuaţi, şi încercăm să găsim o flacără pentru o conversaţie adevărată şi o interacţiune cu sens profund şi intim cu persoana aflată lângă noi pe saltea, când de abia dacă avem destul foc în noi ca să spunem noapte bună.

A trecut mult prea mult timp de când mulţi oameni au purtat *o discuţie* adevărată despre ceva. Vorbesc despre ceea ce Jean Houston numeşte Dialog Profund. Vorbesc despre expunerea propriului tău sine. Vorbesc despre a te dezgoli. Nu despre pălăvrăgeală dirijată de către ego, ci despre *schimburi de energie ale sufletului* care împărtăşesc experienţă, expun adevărul, scot la iveală secrete, deschid mintea şi dezvoltă inima.

Haideţi să începem din nou să povestim. Haideţi să începem din nou să observăm cu adevărat multele, multele noastre Momente de Graţie şi *să le numim astfel,* în aşa fel încât să nu *trecem pe lângă* viaţă, în timp ce *ne trăim* viaţa.

Asta numesc eu Invitaţia. Ea vine din cosmos, nu de la mine.

Este Viaţa, care invită Viaţa să-i spună Vieţii mai multe despre Viaţă. Dacă acceptăm Invitaţia, e posibil să mergem împotriva curentului. E posibil ca ceea ce spunem să sune puţin ciudat, sau să fim consideraţi puţin trăsniţi.

E posibil chiar să ne expunem ridicolului. Acesta este costul.

Acesta este preţul. Acesta este tariful pentru Venirea Acasă.

ANEXA

Amănunte despre oamenii pe care i-aţi cunoscut aici...

Capitolul 1.

Janice Tooke, 43 de ani, locuieşte în Herkimer, New York, este licenţiată în psihologie şi lucrează ca agent individual de pază pentru cei care au ales să trăiască printre persoane cu probleme fizice, mentale şi de dezvoltare. Face portrete şi a ilustrat o carte pentru copii.

Bill Colson locuieşte în Lehi, Utah, unde este un membru activ al Bisericii lui Iisus Hristos a Sfinţilor din Ziua de pe Urmă.

Capitolul 2.

Willam Tucker, 58 de ani, a hotărât la 13 ani să devină ateu, atunci când a văzut un copil de şase ani lovit de către un şofer beat. De atunci încoace şi-a schimbat părerea despre Dumnezeu, deoarece viaţa sa a fost plină de miracole. Acum este comandant de marină în rezervă şi locuieşte lângă Milwaukee, Wisconsin.

Capitolul 3.

David A. Daniel, 50 de ani, este autor şi editor a cărui lucrări acoperă o gamă largă de subiecte. Acum lucrează la unul dintre noile sale romane, *Down in One,* despre un mister legat de golf.

Capitolul 4.

Fred Ruth, 64 de ani şi soţia sa Anne locuiesc în Hamilton, Ohio, unde publică un ziar comunitar, folosind îndemânarea creativă pe care a învăţat-o din *CCD* - a şti, a fi şi a trăi ca experienţă. El nu pierde niciodată oportunitatea de a discuta despre materialul care i-a schimbat viaţa.

Capitolul 5.

Doug Furbush, 53 de ani, locuieşte în Alpharetta, Georgia şi este consultant în sisteme industriale pentru o companie internaţională.

Capitolul 6.

Carolyn Leffler, 47 de ani, locuieşte în Indianapolis şi lucrează pe post de consultant în sănătate mentală. Ceea ce iubeşte ea în viaţă sunt familia, prietenii, cărţile şi fotografiatul.

Capitolul 7.

Denise Moreland, 49 de ani, locuieşte şi munceşte în Hawaii. Ea a creat compania TourTalk - Hawaii Nei, care organizează tur al locurilor istorice Oahu, în care se găsesc conceptele spirituale şi trăsăturile culturale ale vechiului şi noului Hawaii, tur care se bazează pe ghidarea prin casete audio. Este şi autoare şi conferenţiară şi este căsătorită cu prietenul ei cel mai bun, Mike, şi este mama a patru copii adulţi.

Capitolul 8.

Gerry Reid, 61 de ani, este profesor de programe de computer în Whitby Ontario, Canada şi în fiecare zi îi mulţumeşte lui Dumnezeu pentru rana de la cap.

Capitolul 9.

Troy Butterworth, 33 de ani, lucrează ca specialist în grafică pe computer în Manhattan şi a urmat timp de patru ani un program special pentru a scăpa de dependenţă. A copilărit în Texas, iar Troy Butterworth nu este numele său real. Ne-a cerut să-i schimbăm numele în această povestire, pentru a-şi apăra tatăl şi familia.

Capitolul 10.

Kevin Donka, 40 de ani, este chiropractor într-un centru pentru îmbunătăţirea vieţii, pentru bunăstare şi sănătate în familie din Palatine, Illinois.

Capitolul 11.

Măria Endersen, 36 de ani, locuieşte în Vancouver, Washington, cu soţul şi trei copii. În ultimii paisprezece ani a fost educatoare la grădiniţă, iar acum e în primul an la universitatea Concordia, unde învaţă pentru a-şi lua diploma în educaţie.

Capitolul 12.

Jason Gardham, 59 de ani, este profesor în Phoenix, Arizona, şi lucrează cu elevii care vorbesc engleza ca limba a doua. Crede că pentru mulţi dintre studenţii lui orele sale sunt singurele momente de fericire şi refugiu. Anul acesta a primit premiu pentru Excelenţă în Educaţie.

Capitolul 13.

John Star a trăit experienţa acum aproape patruzeci de ani, dar a găsit metoda de a se întoarce acolo oricând doreşte. Acum munceşte din greu ca să salveze planeta. A ales să nu ne spună unde locuieşte.

Capitolul 14.

Margaret Hiller, 52 de ani, este preoteasă autorizată în mai multe credinţe şi are o diplomă de doctorat în psihologie terapeutică, încă din 1979 a călătorit foarte mult în Statele Unite şi în alte ţări, facilitând vindecări în grup şi procese de deschidere sufletească. Ea are un cabinet de consiliere psiho-spirituală în Asland, Oregon şi în Santa Barbara, California.

Capitolul 15.

David Hiller, 52 de ani, este preot autorizat în mai multe credinţe, autor şi consilier spiritual şi are diplomă de doctorat în consiliere. A călătorit foarte mult în Statele Unite, conducând seminarii de vindecare, meditaţie şi eliberare de frică. Are experienţă de 20 de ani în consiliere; a lucrat cu persoane individuale şi cu grupuri în cadrul unor procese de vindecare şi are un cabinet de consiliere psiho-spirituală în Ashland, Oregon şi Santa Barbara, Ca.

Capitolul 16.

Monica Rosales, 36 de ani, locuieşte în South Bend, Indiana. A fost al treilea din cinci copii crescuţi în credinţă romano-catolică. La vârsta de 12 ani a fost separată de familie, întrucât a avut grijă de mătuşa ei în Costa Rica. Suferinţa provocată de această separare a dus la probleme de nutriţie, cu care s-a luptat timp de 18 ani. Întotdeauna a avut vise şi viziuni profetice şi, prin iertare şi credinţă în Dumnezeu, a fost în stare să-şi găsească iubirea de sine şi compasiune pentru a-i ajuta pe ceilalţi. Are lucrări publicate în *Chicago Women's Journal;* site-ul ei de poezie poate fi găsit la: http://members.aol.com/msmonique>

Capitolul 17.

Notele despre biografia lui Bill Tucker se găsesc mai sus.

Capitolul 18.

Susan F. Are 40 de ani şi lucrează ca secretară lângă Toronto.

Capitolul 19.

Mark Fitchpatrick, 50 de ani, se ocupă de afaceri legate de nunţi în Atlanta, fiind specializat în flori şi prăjituri.

Capitolul 20.

Nancy Hampson, 40 de ani, tocmai s-a întors dintr-o călătorie în Thailanda, India şi Cambogia, scopul principal fiind să se întâlnească cu Dalai Lama în ajunul Anului Nou şi să-şi sărbătorească ziua de naştere. Începe acum o nouă carieră ca scriitor de texte tehnice.

Conţinut

Cuvânt de recunoştinţă....1
Introducere....1
Capitolul 1. Când viaţa îşi schimbă cursul....2
Capitolul 2. Sunt multe locaşuri....4
Capitolul 3. În plină călătorie....10
Capitolul 4. Miracolele se întâmplă cu adevărat....16
Capitolul 5. Vocile tăcute....21
Capitolul 6. Şi Dumnezeu cântă?....25
Capitolul 7. Un mesager din rai?....28
Capitolul 8.0 nenorocire fericită....32
Capitolul 9- Proiecte divine....38
Capitolul 10. Şi un copilaş îi va conduce....42
Capitolul 11. Prietenul nostru, carele eşti în ceruri....46
Capitolul 12. Călătorii ale sufletului....50
Capitolul 13. Tărâmul umbrelor....59
Capitolul 14. A vedea sacrul în fiecare clipă....62
Capitolul 15. Niciodată nu e prea târziu pentru a fi binecuvântat....66
Capitolul 16. Darul profeţiei....70
Capitolul 17. Darul vindecării....72
Capitolul 18. Un semn cu adevărat „măreţ”....80
Capitolul 19. Era ca o muzică pentru urechile lui....82
Capitolul 20. Mesajul unei mame....85
Capitolul 21. Invitaţia....87
Anexa....92